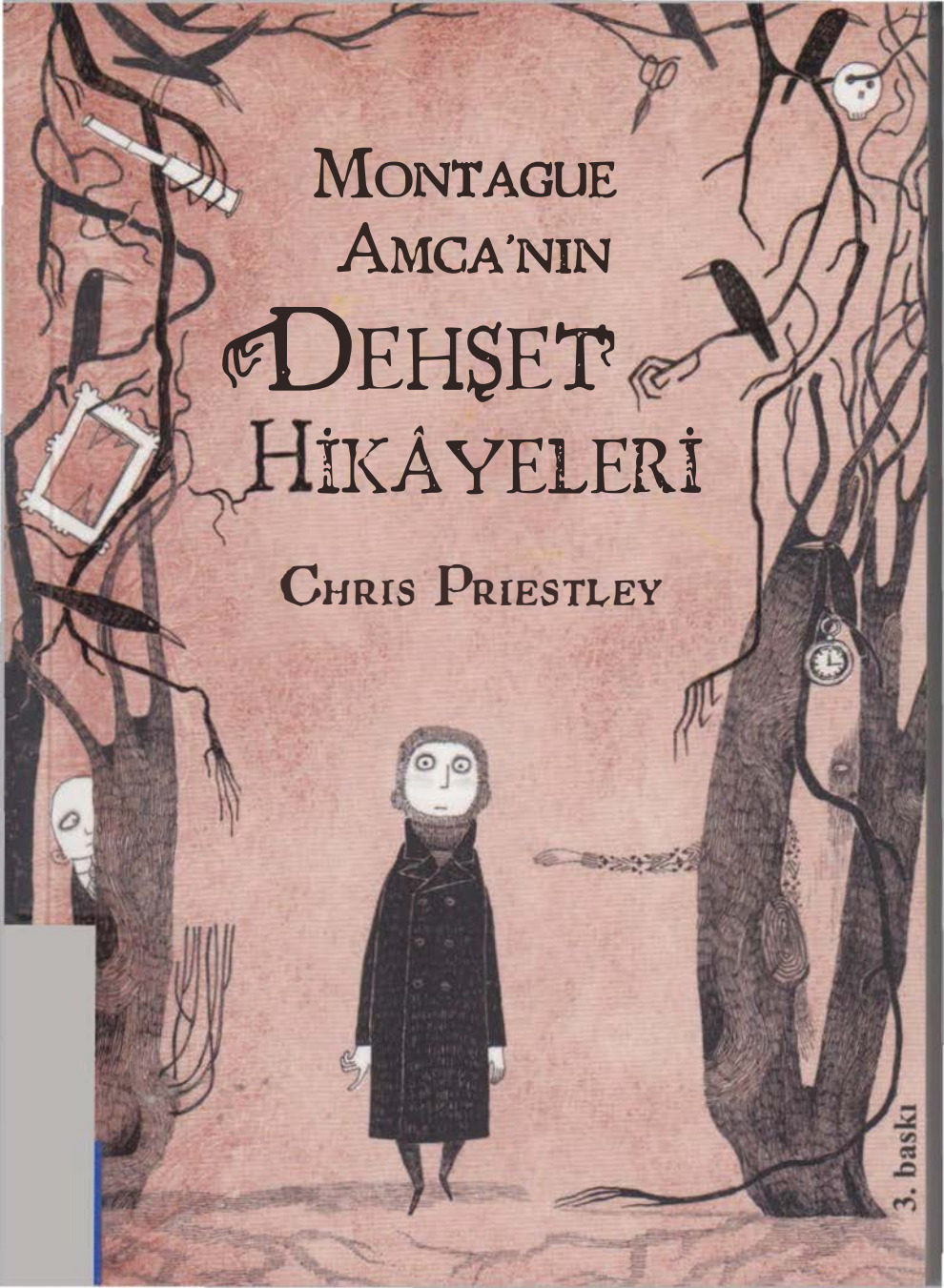
Montague Amca'nın Dehşet Hikâyeleri

Chris Priestley

3. baskı

Montague Amca'nın Dehşet Hikâyeleri

Karanlık bastırdığında, buralarda olmak istemezsin

Serideki tüm kitaplar

ISBN 978-9944-69-376-9

www.tudem.com

© 2009, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2007, Chris Priestley
resim hakları © 2007, David Roberts

İlk basımı 2007 yılında, İngiltere'de "Uncle Montague's Tales Of Terror" adı ile Bloomsbury Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Chris Priestley

Resimleyen: David Roberts

Türkçeleştiren: Zeynep Alpaslan

Editör: Uğur Aktaş

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Aralık 2009 (3000 adet)
İkinci Basım: Mart 2011 (3000 adet)
Üçüncü Basım: Şubat 2013 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 376 - 9
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Montague Amca'nın Dehşet Hikâyeleri

Chris Priestley

tudem®

CHRIS PRIESTLEY

The White Rider (Beyaz Süvari), Redwulf's Curse (Redwulf'un Laneti) ve Death and the Arrow (Ölüm ve Ok) gibi kitapların yazarı. Cambridge'de yaşıyor.

Priestley'in masalsı anlatımı gotik bir festivalin ışıldayan fenerleri gibi...
Guardian

Kitabı bitirdikten saatler sonra bile içimdeki düşünceleri çözmeye çalışıyordum.
Sunday Telegraph

Keyifli bir korku kitabı.
Irish Times

İÇİNDEKİLER

1. Ormandan Geçerken 7

2. Tırmanma 20

3. Kapı-sız 39

4. Bank Başlığındaki İblis 62

5. Adaklar 86

6. Kış Budaması 109

7. Altın Yaldızlı Çerçeve 127

8. Cinler 150

9. Bir Hayalet Hikâyesi 170

10. Patika 189

11. Montague Amca 208

Sally için

Montague Amca'nın evine giden yol ormandan geçiyordu. Patika, çalıların içine gizlenmiş bir yılan gibi ağaçların arasından kıvrılıp gidiyordu. Yol öyle çok uzun değildi, zaten orman da çok büyük sayılmazdı ama bu yolculuklar bana hayal bile edemeyeceğim kadar uzun gelirdi.

Okul tatil olur olmaz amcamı ziyarete gitmek bende alışkanlık halini almıştı. Tek çocuktum ve anne babamın çocukların yanında kendilerini pek de rahat hissetmediklerini anlayabiliyordum. Babam elinden geleni yapıyor, elini omzuma atıp bana bir sürü şey gösterip duruyor, sonunda gösterecek bir şey kalmadığında üzerine çöken kasvete yenilerek evi terk edip tek başına avlanmaya gidiyordu. Tabii, saatler sürüyordu bu. Annemse sinirli bir mizaca sahipti ve ben etrafta olduğumda belli ki rahat nefes alamıyordu. En ufak hareketimde inleyerek sıçrıyor ve dokunduğum ya da

üzerine oturduğum her şeyi parıl parıl parlayana dek temizlemeye koyuluyordu.

"Acayip bir tip," dedi babam bir gün kahvaltı masasında.

"Kim?" dedi annem.

"Montague Amca," diye cevap verdi babam.

"Evet, öyle," diyerek onayladı annem. "Çok acayip. Edgar, onu ziyarete gittiğin akşamlarda neler yapıyorsunuz?"

"Bana hikâyeler anlatıyor," dedim.

"Ah, olamaz," dedi babam. "Hikâyeler anlatıyor demek. Ben de bir zamanlar bir hikâye dinlemiştim."

"Öyle mi?" dedim beklentiyle. Ama babam somurttu ve gözlerini tabağına dikti.

"Yok," dedi. "Unuttum gitti."

"Önemli değil, hayatım," dedi annem. "Olağanüstü bir hikâye olduğuna eminim."

"Evet, öyleydi," dedi babam. "Gerçekten öyleydi." Birkaç kez yutkundu. "Evet, olağanüstüydü."

Montague Amca bize yakın oturuyordu. Aslında tam olarak amcam sayılmazdı, daha çok büyük amcam gibi bir şeydi. Fakat annemle babam "amca"nın önüne kaç tane "büyük" sıfatı eklemem gerektiği konusunda tartışmaya başlayınca en iyisinin sadece "amca" demek olduğuna karar vermiştim.

Amcamı ziyarete giderken çiçek açmış yemyeşil bir ormandan geçtiğimi hiç hatırlamıyorum. Ormanda yaptığım

yürüyüşlerle ilgili bütün anılarımda ya dondurucu bir soğuk ya da karlarla kaplı ağaçlar vardı; gördüğüm yapraklar da çoktan dökülüp çürümeye başlamıştı.

Ormanın öbür ucunda bir kapı vardı. Kapı her seferinde sadece bir kişinin geçebileceği şekilde yapılmıştı; geçtikten sonra hemen kapanıyor, bu şekilde mesela bir koyunun kaçmasını engelliyordu. Orman ile onu çevreleyen çayır arasında niye böyle bir kapı olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım; ne bu çayırda ne de amcamın çiftliğinin sınırları içinde herhangi bir canlıya rastlamıştım, ortalıkta çiftlik hayvanı falan yoktu.

Bu kapıdan hiçbir zaman hoşlanmadım. Amcam onu gereken sıklıkta yağlamasa da yayları şeytani bir dayanıklılığa sahipti. Ne olursa olsun, bu kapının önünden bir kez bile, tuhaf bir biçimde tuzağa düşeceğim korkusu yaşamadan geçebilmiş değildim. Acayip bir paniğe kapılıyor, bir şey beni yakalayacakmış gibi hissediyor, aklıma aptalca düşünceler üşüşüyordu.

Ama en sonunda gıcırdayan kapıyı ittirmeyi başarır ve arkama bakardım. Ne zaman arkamı dönsem taş duvarın ardındaki ormanı bıraktığım gibi, hiç değişmemiş halde bulur ve rahat bir nefes alırdım. Çocukluk işte, kapıdan geçip arkamı döndüğümde, birinin ya da bir şeyin gölgesini yakalayacağımı umardım (daha doğrusu, bundan *ödüm kopardı*). Ama hiçbir zaman böyle bir şey olmadı.

Yine de yürürken tamamen yalnız sayılmazdım. Köyün çocukları ara sıra takip ediyorlardı beni. Onlarla hiçbir ilgim

yoktu, onların da benimle bir ilgisi olamazdı zaten. Okuldan çok uzaktaydım. Züppelik ettiğim sanılmasın ama ayrı dünyaların insanlarıydık işte.

Onları bazen ağaçların arasında görüyordum, nitekim o gün de böyle oldu. Yanıma gelmediler, benimle tek kelime konuşmadılar. Gölgelerin arasında öylece durdular. Niyetlerinin bana gözdağı vermek olduğu çok açıktı –işe yaramıyor da değildi hani– gene de korktuğumu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Onları görmezden gelerek yoluma devam ettim.

Çayırı ot basmıştı. Devedikeni, tarakotu ve yabani maydanozların kurumuş kahverengi tohum kabukları ortalığı kaplamış, rastgele büyümüşlerdi. Otların ezilmesiyle oluşan yoldan bahçe kapısına doğru yürüdüğüm sırada, toprağın altından gelen hışırtıdan tavşan ya da sülünlerin seğirttiğini görüp duyabilirdim.

İçeriye girmeden önce durur ve küçük bir tepeciğin üzerine kurulmuş kiliseye benzeyen eve bakardım. Gerçekten de ev duvarlarla çevrili bahçesiyle mezarlığı, yüksek kemerli gotik pencereleriyle, çatısının sivriliği ve duvarlarındaki süslemeleriyle bir kiliseyi andırıyordu. Bahçe kapısının da tuzak geçidi gibi yağlanması gerekiyordu; sürgüsü o kadar ağırdı ki, kaldırmak için bütün gücümü harcamak zorunda kalıyordum. Ayrıca sürgünün demiri de çok soğuktu, parmaklarım donuyordu.

Bahçe kapısını kapatmak için arkamı döndüğüm her sefer, ormanın bizim evi tamamen kapatmış olduğunu görüp

şaşırıyordum. Bahçenin kendine has sessizliği, kilometrelerce ötede bile tek bir canlının bulunmadığı duygusu yaratıyordu bende.

Patikanın sonundaki budanmış çalı öbeğinin hemen ilerisinde amcamın evine giden çimenlik uzanıyordu. Heybetli porsuk ağaçlarına baktım, bir zamanlar özenle budanmış, dallarında sıra sıra kuşların ve kozaların dizildiği ağaçlardı bunlar, ama bakımsızlıktan biçimleri bozulmuştu. Dallar kötü niyetli bir biçimde evin etrafını sarıyordu. Biçimsizlikleri hayal gücüne oyunlar oynuyor, insanın sivri dişler, deri kanatlar, bir pençe ya da göz gördüğünü zannetmesine neden oluyordu.

Bunların çalı çırpı olduğunu biliyordum elbette. Ama utanarak söylüyorum, sonunda kendimi çalıların arasındaki patikadan koşar adım ilerlerken buluyor, başımı çevirip omzumun üzerinden arkama bakma isteğine asla yenik düşmeden, amcama geldiğimi duyurmak için evin kapısının kocaman halkasını kavradığım gibi var gücümle kapıya vuruyordum. Sözünü ettiğim halkaya gelince... tuhaf bir yaratığın ağzından sarkıyordu bu halka. Aslan ile insan arası bu yaratığın yüzü, cilası dökülmüş donuk renkli bir pirinçten yapılmıştı ve kapının üzerinde kaygısızca asılı duruyordu.

Bana inanılmaz derecede uzun gelen bir süreden sonra tam halkayı tekrar kaldıracaktım ki kapı açıldı. Montague Amca kapıda duruyordu. Her zamanki gibi elinde bir mum tutuyor, gülümseyerek beni içeriye davet ediyordu.

"Orada dikilip durma, Edgar," dedi. "İçeri gir, evlat. İçeri gir."

Oldukça hevesli bir halde eve girdim, ama işin doğrusu bahçedeki hava ile evin havası arasında çok küçük bir ısı farkı vardı. Aslında bir fark *vardıysa* bile bu bahçenin lehineydi, çünkü hayatım boyunca hiçbir binanın *içinde* amcamın evinde üşüdüğüm kadar üşümemiştim. Bir keresinde merdivenlerin trabzanından sarkan buzlar gördüm, buna yemin edebilirim.

Amcam taş döşeli koridor boyunca ilerledi, ben de ateşin etrafında dönen pervaneler gibi gözümü titrek mum ışığından ayırmadan onu izledim. Bu amcamın acayipliklerinden sadece biriydi. Fakirlik çekmemesine rağmen evinde abajur ya da ona benzer şeyler bulundurmuyor, evini mumla aydınlatıyordu. Çok tutumluydu anlayacağınız. Çalışma odasına doğru peşinden giderken telaşlanmadan edemiyordum. Burada, amcamın evinde güvende olduğumu biliyordum elbette, ama karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden amcama, daha doğrusu aydınlığa yaklaşana dek adımlarımı hızlandırdım.

Amcam buz gibi evin içinde ilerlerken mum ışığı sinir uçlarıma kadar titrememe sebep oldu: Kırpışıp duran alevin oluşturduğu tekinsiz, korkunç gölgeler duvarlarda dans ediyor, her an canlanacaklarmış gibi görünüyorlardı. Sanki mobilyaların altına saklanmış, tavan diplerinde pusuya yatmışlar da beni izliyorlarmış gibi sinir bozucu düşüncelere kapılıyordum.

Evin dışarıdan görünen boyutları düşünüldüğünde imkânsız gibi görünecek kadar uzun bir süre boyunca yürüdükten sonra amcamın çalışma odasına vardık: Kitaplar ve amcamın seyahatleri sırasında topladığı garip eşyalarla ağzına kadar dolu raflar bütün odayı kaplıyordu. Duvarlar çizimler, resimlerle doluydu ve pencerelerdeki ağır, kalın perdeler sıkı sıkı kapalıydı. Güneş daha batmamış olmasına rağmen çalışma odası bir mağara kadar karanlıktı.

Yere çok değerli olduğu hemen anlaşılan bir İran halısı seriliydi. Duvarlardaki resimlere, perdelerin ipekli kumaşına olduğu gibi halıya da koyu kırmızı bir renk hâkimdi. Şöminenin ateşi bu rengi iyice parlatıyor; alevlerin kalp atışına benzeyen ritmik hareketleri, evin kalbinin bu oda olduğu izlenimini uyandırıyordu.

Bu evde bu kadar rahat tasvir edebileceğim tek oda çalışma odasıydı. Aslında şunu da eklemek zorundayım, amcamın evine defalarca gelmiş olmama rağmen, gördüğüm *tek* odanın (tuvalet hariç) bu çalışma odası olduğu da bir gerçekti.

Bu biraz tuhaf görünüyor olabilir, ama o zamanlar bana hiç de öyle gelmiyordu. Amcamla buluşmalarım, bir aile ziyaretinden çok bir iş toplantısına benziyordu. Amcam da ben de, kendimizce birbirimizden hoşlanırdık ama beni o eve çeken şeyin gerçekte ne olduğunu ikimiz de bilirdik: Açlık; hikâyelere olan açlığım.

"Otur, rahatına bak, genç adam" dedi amcam her zamanki gibi. "Şu zili çalayım da Franz bize çay ve kurabiye servisi yapabilecek mi, bir görelim."

Amcam şöminenin hemen yanında asılı duran uzun kuşağı çektiğinde, evin ta öbür ucundan bile rahatlıkla duyulabilecek kadar gürültülü olan zil sesiyle irkildim her zamanki gibi. Sonra gitgide belirginleşen ayak seslerini duydum, yavaş yavaş çalışma odasına doğru yaklaşıyorlardı. Kapının hemen dışında durdular. Uzun bir sessizliğin ardından üç kez art arda, gürültüyle kapıya vuruldu.

Kapının tokmağı büyük bir gıcırtıyla çevrildi ve sonra kapı açıldı. Oturduğum yerden bakınca açık kapı bütün görüşümü engelliyordu. Tek görebildiğim, amcamın kapının önünde dikilmiş bir halde isteklerimizi fısıldıyor olduğuydu. Sonra kapı bir kez daha, yavaşça kapandı. Ayak sesleri uzaklaşırken, kendi yankılarına karışarak tuhaf, koşma sesine benzer bir gürültüye dönüştüler. Size Franz'ın görünüşü hakkında bir şeyler anlatmam gerektiğinin farkındayım. Uzun boylu muydu, şişman mıydı ya da sarışın mı, bunları merak ettiğinize eminim. Ama tüm bu ziyaretlerim sırasında bir kereliğine, göz ucuyla bile olsa Franz'ı görmedim.

Amcamla karşılıklı hal hatır sormalarımızdan ve okulumun nasıl gittiğini, ne durumda olduğumu öğrendikten sonra kapıya üç kez, gürültüyle vuruldu. Amcam bir kez daha yerinden kalkıp kapıyı açmaya gitti; sonra üzerinde kocaman bir çaydanlık, fincanlar, şeker, ayrıca bir tabak kurabiye ile bisküvi bulunan bir tepsiyle geri döndü. Sütlük yoktu çünkü amcam da ben de çaylarımızı sade içmekten hoşlanırdık. Bir kâsenin içi ağzına kadar şekerle doldurulmuştu. Amcamın bir tane bile şeker aldığını görmemiştim

ama şekere zaafı olduğu kesindi, çünkü ziyaretimin bitiminde şeker kâselerinin içi tamamen boşalmış olurdu. Ve ben, o zamanlar küçük bir çocuk olmama rağmen asla şeker kullanmazdım.

Amcamla ateşin başına oturduk. Aramızda küçük bir sehpa vardı. Amcam dirseklerini sandalyesinin kolçaklarına yasladı ve parmak uçlarını birleştirdi. Geriye yaslandığında, yüzü gölgelerin arasında tamamen kaybolup karanlığa gömüldü.

"Yolculuğun olaysız geçti, değil mi?" diye sordu.

"Evet, amca," diye cevapladım.

"Ormanın içinde... bir şey... görmedin, değil mi?"

Amcam bana sık sık böyle sorular sorar ve benim cevabım her seferinde aynı olurdu.

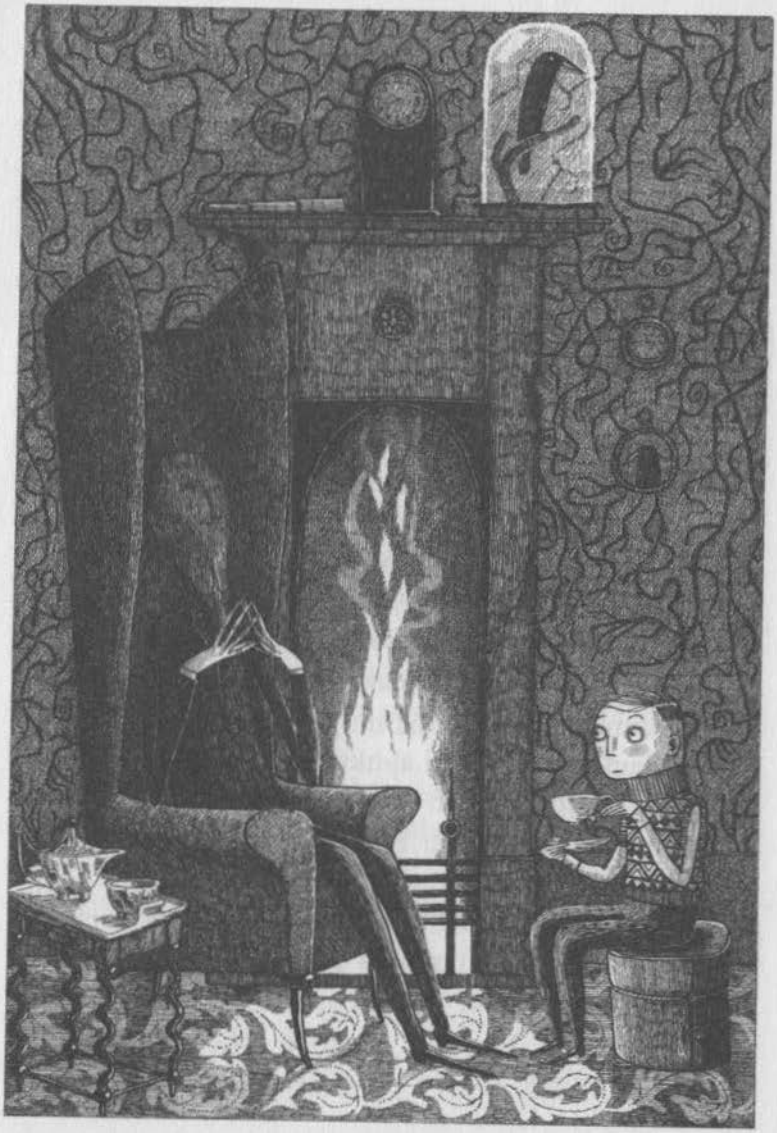
"Hayır, amca," dedim, amcam gibi birinin ilgisini çekmeyeceğini düşündüğümden köyün çocuklarından bahsetmemeye karar vermiştim. "Ormanda hiçbir şey görmedim."

Amcamın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi, çayından kocaman bir yudum aldıktan sonra başını salladı ve ıslıklı bir şekilde iç çekti.

"Orman gece vakti bir başka oluyor, değil mi Edgar?" dedi birden.

"Aynen öyle," dedim, ormanın geceleri neye benzediğini biliyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Ağaçlar olmasaydı insanlığın hali ne olurdu acaba?" diye devam etti. "Kereste, uygarlığı ateşleyen motordur, Edgar: Sabandan kâğıda, tekerlekten evlere, aletlerden

yelkenlilere, her şey keresteden yapılır. Ağaçlar olmasaydı insanlık diye bir şey olmazdı, evlat." Evin kalbine bir odun daha atmak üzere ayağa kalktı, alevler aniden parladı ve amcamın boğazını sıkmak üzere ellerini uzatan bir görüntü oluştu. "Her şey bir yana, insanı hayvandan ayıran özelliklerin sembolü, ateş değil de nedir? Ateşin ışığı, ısısı?.." Dans eden alevlerden büyülenmişçesine bir süre gözlerimizi ateşe dikip baktık.

"Norveçliler, dünyanın bir dişbudak ağacının dallarından birinde asılı durduğuna inanırlarmış eskiden. Bunu biliyor muydun, Edgar?"

"Hayır, amca."

"Evet, öyle" dedi. "Kuzey ormanlarında yaşayan halkın ağaçlarla her zaman başka türlü bir ilişkisi olmuştur. Ne de olsa o eski, vahşi ormanlar onların aletleri, yakıtları ve yiyecekleri için bir tür kaynak görevi görürmüş... Ama aynı zamanda da karanlık ve gizemliymişler. Ayılar, eşkıyalar ve kim bilir daha neler neler..."

"Yani... cadılardan mı söz ediyorsun, amca?"

Amcamın gözleri parladı birden. "Cadılar, sihirbazlar, büyücüler, orman cinleri, kurt adamlar..."

"Kurt adamlar mı?" dedim yutkunarak.

"Neden olmasın..." Montague Amca omuzlarım silkti. "Asıl mesele, halkın ormana saygı duyması. Ağaçlara saygı duydular –onlardan korkuyorlardı– ve ağaçlara tapındılar."

"Nasıl tapındılar, amca?" diye sordum. Bir bisküvi daha alırken şeker kâsesinin boşalmış olduğunu fark ettim.

"Bunun birçok farklı yolu olduğuna eminim" dedi. "Tarihçiler kutsal koruluklardan, kanla kaplı meşe ağaçlarından söz eder."

"Kan mı?" derken bisküvi neredeyse boğazıma kaçacaktı.

"Evet," dedi Montague Amca. "Ağaçlara kurban vermekten söz ederler; bazen bir insan kurban ettikleri bile olurmuş. Keltler, düşmanların kafalarını kesip hatıra olarak saklamalarıyla ünlenmişlerdir. Meşe ağacına astıkları kesik kafaların, sevgili annenin büyük bir neşeyle Noel ağacına astığı süslerden farkı yoktu büyük ihtimalle onlar için."

Kaşlarımı şüpheyle kaldırınca amcam gülmekten alamadı kendini.

"Peki insan neden bir ağaca tapınır ki?" dedim.

"Tapımlmayı ağaçlardan daha çok hak eden pek az şey düşünebiliyorum" diye cevapladı amcam. "Bazı ağaçların ne kadar uzun zamandır ayakta olduğunu biliyor musun? Neler gördüklerini bir düşünsene. Kilise avlularındaki bazı porsuk ağaçları, eski çağlardan kalma kiliselerden bile daha yaşlılar. Kökleri geçen bin yıla, dalları şimdiki bin yıla tanıklık etmiş. Hem kederli bir dev gibi tek başına ayakta duran bir meşe ağacı, bir porsuk ağacı ya da bir karaağaç görünce kim dehşete kapılıp saygıdan tir tir titremez ki?"

Amcam ellerini parmak uçlarında birleştirdi. Gölgesine bakınca bir kurt gibi gülümsediğini gördüm. "Tam da böyle bir ağaç hakkında bir hikâye biliyorum," dedi. "Dinlemek ister misin, Edgar?"

"Elbette, hem de çok." Buraya bunun için gelmiştim ne de olsa.

"Senin için biraz korkutucu olabilir."

"Fark etmez, amca," dedim, hissettiğimden daha cesur bir sesle. Ama hemen sonrasında kendimi bir panayır alanının en tepesine çıkmış, ama aşağıya bakmakta tereddüt eden biri gibi hissettim.

"Pekâlâ," dedi amcam gözlerini ateşe dikerek. "Başlayayım öyleyse..."

Bahçenin dört yanı, üzeri benek benek sarı, gri ve süt beyazı yosunlarla kaplı yüksek taş duvarlarla çevriliydi. Doğuya bakan duvarda, çakıl taşlarıyla kaplı yola açılan koyu renk ahşaptan yapılmış devasa bir kapı vardı. Batıya bakan duvarın dışarıya açıldığı alansa daha küçüktü. Keskin dikenli iki çalılığın arasında, üzeri çiziklerle dolu, yıkık dökük, kavisli, cam yeşili bir kapı vardı. Üzerindeki ferforje halka, kapının kapalı kalmasını sağlayan sürgüyü kaldırmaya yarıyordu.

Bu kapının ardında yaklaşık bir dönümlük bir çayır bulunuyordu. Bir tarafı bahçe duvarıyla, diğer tarafı dikenli tellerle, fındık ve kızılcık ağaçlarıyla çevrelenmişti. Çayırın öbür iki tarafında ahşap kazıklar ve çitler vardı. Çayırın neredeyse tam ortasında ise, çok eski çağlardan kalma, kocaman, görkemli bir ağaç vardı.

Babası, Joseph'i yeni taşındıkları muhteşem evlerinin ve topraklarının etrafında bir geziye çıkarmıştı. Gururla ağacı işaret etti oğluna. Joseph'in babası duygularını kolay kolay belli eden adamlardan değildi, aslında bütün tutkusunu işine yöneltmiş görünüyordu. Joseph tam olarak anlamasa da bunun parayla, para kazanmakla ilgili olduğunu biliyordu. Ancak ağacı gösterirken babasının daha önce hiç görmediği bir biçimde duygusallaştığını fark etmişti.

Garip ama sevecen bir şekilde kolunu Joseph'in omzuna attı ve "Bu ağacı görüyor musun, evlat? Şu ihtiyar karaağacı? Gerçek bir dev! Muhteşem, değil mi? Neresinden baksan en az yüz yaşındadır. Neler görmüştür neler, değil mi?" dedi.

Joseph bu yaşlı ağacın gerçekten de muhteşem göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Çayırın ortasında tek başına duruyordu; bu haliyle çayırlarda koşturan ya da hayvanat bahçesindeki kafeslerden birine kapatılmış ama asla tam olarak evcilleştirilememiş bir hayvanı andırıyordu.

"Sana bir hediye aldım," dedi babası Joseph'e. "Umarım hoşuna gider."

Sonra Joseph'e küçük mavi bir kutu uzattı. Joseph kutuyu açtığında içinde pırıl pırıl parlayan, altın bir cep saati buldu.

"Vay!" dedi Joseph. "Bu gerçekten de benim için mi? Teşekkür ederim, baba."

"Hadi," dedi babası gülümseyerek. "Taksana. Ama Tanrı aşkına, sakın kaybetme. Çok para verdim."

Babasının da yardımıyla Joseph saatin zincirini pardösüsünün iliklerinden birinden geçirmeyi başardı ve saati cebine koyunca kaburgalarına değdiğini duyumsadı memnuniyetle.

Joseph'in babası ertesi gün Londra'ya gitti. Şehir merkezine çok yakın bir yerde kalıyor ve zamanının çoğunu orada geçiriyordu. Eve ancak hafta sonları dönebiliyordu. Joseph babası şehirdeyken okulda olduğu için bu durumdan pek etkilenmiyordu. Ama okuldayken anne babasını özlüyordu yine de. Yolun sonunda babasıyla vedalaşıp ona el sallarken kendini genelde gözyaşlarını tutmak için aşırı bir çaba harcarken buluyor ve bundan utanıyordu.

"Hadi," dedi annesi, oğlunun gözlerindeki hüznün farkına vararak. "Jess'i yürüyüşe çıkaralım."

Böylece Joseph, annesi ve ailenin Spanyel cinsi köpeği Jess, bahçe kapısından geçip dışarıya adım atarak çayırın karşısına doğru ilerlediler. Aşağıda, ortak kullanıma açık toprakların karşısındaki patikaya çıkan yola, içinde meşe, kayın ve kestane ağaçlarının olduğu çok güzel bir ormanın içine uzanan patika vardı.

Çayırdaki çimlerin biçilmesi gerekiyordu. Otlar uzamış ve sararmıştı, cırcırböcekleri ötüp duruyordu ve her yerde kan kırmızısı gelincikler bitmişti. Hepsinin ötesindeyse, bütün haşmetiyle karaağaç duruyordu.

Jess zikzaklar çizerek koşup, sık sık yaptığı gibi patikayı koklamaya koyuldu. Ama bugün ağaç özellikle dikkatini çekmek ister gibi görünüyordu. Joseph ağacın gövdesinde

mağaraya benzer bir kovuk olduğunu ilk kez fark ediyordu, köpeğin ilgisini çeken de bu olmalıydı.

Jess havayı kokladı ve temkinli adımlarla, usul usul oyuğa yaklaştı. Başını içeriye soktu, duyduğu her sesle kulakları biraz daha dikildi ve sonra ensesine doğru yattı. Joseph köpeğin homurtularını duyabiliyordu, hayvan nefes alırken mırıltılı sesler çıkarmaya başlamıştı.

Jess koşa koşa ilerlemeye devam ederken, Joseph ile annesi gülmekten kendilerini alamadı. Köpeğin kulakları yeniden dikildi ve başını çevirdi. İçeriden gelen bir ses duymuş gibiydi. Bir adım öne çıktı ve kovuğa doğru eğilip bir süreliğine öylece kaldı.

Birden acayip bir inilti koyverdi, öyle ki neredeyse paniğe kapılmış bir insanın çığlığını andırıyordu. O kadar ürkütücüydü ki, Joseph ile annesi ister istemez bir adım geriledi. Jess sersemlemiş bir halde ağaçtan uzaklaştı ve sonra bir canavar tarafından kovalanıyormuş gibi çayırın karşı tarafına doğru koşmaya başladı.

Bahçe kapısına vardığında bir türlü içeriye giremedi, çünkü kapı çok ağırdı ve dışarıya doğru açılıyordu. İnleyip uluyarak kapıyı ırmalamaya koyuldu, ahşabı çizik içinde bıraktı. Bu da işe yaramayınca toprağın altından kaçmak için şaşırtıcı bir hızla tünel kazmaya girişti. Joseph, Jess'in ismini seslenerek geri döndü. Köpeğe ulaşıp onu sakinleştirmeye çalıştığı sırada hayvan gözlerini kocaman açarak Joseph'e baktı ve sonra onu ısırdı.

Jess küçük bir yavruyken bile Joseph'i bir kez olsun ısırmamıştı. Joseph köpeğe baktığında onun kendisini zar zor tanıdığını fark etti. Önüne geçilemez kaçma dürtüsünün dışında zihninde hiçbir şeye yer kalmamıştı sanki. Joseph kapıyı açınca Jess aniden fırladı, çakılların üzerinden kayarak geçti ve yolun aşağısına doğru uzaklaştı.

"Her şey yolunda, Joey" dedi annesi. "Merak etme, geri dönecektir."

Ama Jess geri dönmedi.

Joseph en son ağladığından bu yana çok uzun zaman geçmişti ama şimdi Jess için ağlıyordu. Okul tatil olunca eve dönüp onunla oynamak için sabırsızlanırdı hep, en çok bunu beklerdi. Annesi, köpeğin sağ salim eve döneceğine dair umutlarını kaybetmemeleri gerektiğini söylüyordu. Yerel gazeteye Jess'i bulanlara ödül vaat eden bir ilan bile vermişlerdi ama hiçbir gelişme olmadı.

Joseph'in babası bir hafta sonra Londra'dan döndü ve oğlunu çayırda yürüyüşe çıkardı. Ona Jess'in belki de hiç dönmeyeceğini, eğer böyle olursa başka bir köpek alacaklarını söyledi. Ama Joseph başka bir köpeği değil, Jess'i istiyordu.

Joseph'in babası yere çömelerek ağacın oyuğuna baktı ve elini içeriye uzattı.

"Hayır!" dedi Joseph istediğinden daha ısrarcı bir tonda. Babası hemen elini geri çekti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Orada... orada... fare filan olabilir," dedi Joseph. Babasının elini oyuktan içeriye uzattığını gördüğünde neden

paniğe kapıldığını kendi de bilmiyordu; ama babası kıkırdayarak ellerini saçlarının arasında gezdirdikten sonra bahçıvana, Bay Farlow'a, oraya biraz zehir koymasını söyledi.

Joseph'in babası her zamanki gibi Londra'ya döndü ve Joseph, annesi onu dışarıya kovalayana dek evde huysuzlanıp durdu. Sonunda kendini yine çayırda, ağacın önünde dikilirken buldu.

Daha önce aklına bile gelmemişti ama birden ağaca tırmanma arzusuna kapıldı ve bu arzuya daha fazla karşı koyamayacağını fark etti.

Joseph nereden başlayacağını hesaplamaya çalışıyordu ki ağacın üzerinde yazan bir şey dikkatini çekti. SAKIN TIRMANMA sözleri ağacın kabuğuna acemice kazınmıştı. Ama uzun yıllar önce yazılmış olmalıydı çünkü sözcüklerin ağaçta açtığı yaraların etrafı çoktan kapanmaya başlamıştı ve ağacın bir fili andıran gövdesindeki eski yara izleri gibi görünüyorlardı.

Ne kadar ilginç olursa olsun bu keşif Joseph'i fazla duraksatmadı. Bu uyarı onun için geçerli olamazdı, bunu yazan ve bu kişinin yazıyı okumasını umduğu kişi, çok uzun bir zaman önce ölüp gitmiş olmalıydı ne de olsa.

Kısa bir süre sonra Joseph tutunacağı ilk dalı kavramıştı, ama sonra arkalardan gelen bir ses yerinden sıçramasına sebep oldu.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım." Bu ses ihtiyar Bay Farlow'a aitti. "Orada yazan uyarıyı dikkate al."

"Efendim?" dedi Joseph.

"Yazıyı okuduğunu biliyorum, evlat," dedi bahçıvan. "Seni gördüm. Dikkat et."

"Korkmuyorum," dedi Joseph. "Şimdiye kadar yüzlerce ağaca çıktım ben."

"Ama buna çıkmadın. Karaağaçlar için ne derler bilirsin, değil mi, delikanlı?" dedi yaşlı adam, yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Karaağaçlar insanoğlundan neffiret ederler ve bekkilerler. Yani, uzak dur!"

Joseph arkasını döndü ve ağır ağır evin yolunu tuttu. Annesinin tüm ısrarlarına rağmen onu üzen şeyin ne olduğu hakkında hiçbir ipucu vermeyerek saatlerce surat asıp durdu. O gece odasının penceresinden karaağacı izledi, ağacın sallanan dalları aslan yelesini andırıyordu. Çivit mavisi gecenin içinde simsiyah, rüzgâra karşı kükreyen bir aslan... Joseph o aptal ihtiyara gösterecekti.

Ertesi sabah kahvaltı sofrasında annesine oldukça masum görünen bir sürü soru sorduktan sonra, Bay Farlow'un perşembe günleri çalışmadığını öğrendi. Perşembeye daha iki gün vardı ve Joseph, Bay Farlow'un izin gününün gelmesini, Noel ile yaş gününü aynı anda kutlayacakmış gibi sabırsızlıkla bekledi. Heyecanı kendisini bile şaşırtıyordu –hatta korkutuyordu– ama başka bir seçeneği de yoktu sanki.

Perşembe öğleden sonra kimselere görünmeden evden sıvıştı ve var gücüyle karaağaca kadar koştu. Ağacın gölgesinde durduğunda nefes nefese kalmıştı, soluklandı. Üzerinde yükselen dalları inceledikten sonra tırmanmak için hazırlık yapmaya koyuldu.

Kısa süre sonra bu ağaca tırmanmanın beklediğinden daha zor olacağını keşfetti, ama bu zorluk işi bir maceraya dönüştürüyordu. Ayağını koyacağı yeri ıskaladı ve kaydı, dizi ağaç kabuğunun kırçıllarına sürtündü; az daha düşüyordu ama hissettiği acıyı kendini tırmanma işine bütün kalbiyle adamış olduğunun bir göstergesi olarak yorumladı.

Yerden yaklaşık on metre yükseklikteki dala çıktığında daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Üstteki dala uzanmaya çalıştı ancak aşağıya baktığında cesaretini kaybedip ilerlemekten vazgeçti. Yeni saatini çıkarıp baktı, geç olmuştu.

Joseph gönülsüzce aşağıya inerken tırmandığı dalların sırasını aklında tutmaya çalıştı. Haftaya perşembe aynı dallara basarak tekrar tırmanmayı deneyecekti. Sonunda birkaç metre yükseklikten kendini aşağıya bıraktı ve toprağa yumuşak bir iniş yaptı.

Yere düşer düşmez düşüşünün yankısını duyduğuna dair çok güçlü bir izlenime kapıldı; toprak, altındaki bir şey tarafından eğilip bükülmüştü sanki. Ağacın kovuğu her zamankinden daha karanlık ve gizemli görünüyordu şimdi. Joseph, çekine çekine iki adım öne çıkarak kovuğa doğru eğildi, ama daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi.

Çayırın karşı ucuna doğru kaygısız adımlarla yürüdü. Ama Joseph'in umarsızlığı tamamen sahteydi, gerçekte koşup uzaklaşma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Duvardaki kapıya varmak üzereyken aniden arkasını döndü, orada, tam arkasında –ne olduğunu bilmiyordu elbette– dikilen

bir şey göreceğinden hemen hemen emindi, ama ağaçtan başka hiçbir şey yoktu ortalıkta.

Ertesi hafta perşembe günü Joseph'in annesi suluboya dersindeki kadınları kahve içmeye davet etti, tabii Joseph hepsini karşılamak, selamlamak ve bu süre içinde devamlı gülümsemek zorunda kaldı. Sorguya çekilip mıncıklandıktan sonra sonunda evden kaçabildi. Dışarıda kasvetli, kapalı bir hava vardı, ama pamuk gibi bulutlar çok yüksekte görünüyordu, yani yağmur falan yağmayacaktı. Joseph aklına koyduğunu yapmak üzere ağaca doğru ilerlerken, çayırda hareket eden tek canlı oymuş gibi görünüyordu.

Joseph kovuğu görmezden gelip hemen tırmanma işine koyuldu. Geçen hafta o kadar uğraşıp ulaştığı yüksekliğe bu kez hemen ulaşınca bu işin ne kadar kolay olduğunu görüp şaşırdı.

Geçen hafta ulaştığı en yüksek dala bir işaret koymuştu. Oraya vardığında dalın üzerine ata biner gibi oturdu ve halinden memnun bir şekilde etrafına bakınarak, bir sonraki adım için ayak izleri ya da başka işaretler bulmaya çalıştı. Saatine baktı, daha sabahın on biriydi; bol bol zamanı vardı.

Bir anda gözüne bir yazı takıldı.

Orada, oturduğu dalın çatallandığı yerin hizasında, ağacın gövdesine kazınmış sözcükleri gördü: SAKIN TIRMANMA. Ağacın dibindeki yazının tıpatıp aynısıydı bu, kabuğa aynı yöntemle kazandığı anlaşılıyordu. Ama bu seferki yeni kazınmış gibi duruyordu.

Joseph gözünü sözcüklere dikti ve birden izlendiği hissine kapıldı. Etrafına, çayırın karşı tarafına bakındı ama orada kimse yoktu.

Bay Farlow'un işi olmalıydı bu, Joseph bundan emindi. Yaşlı adam ağaca tırmanmaması için uyarmıştı onu ne de olsa. Ama Joseph için ne kadar kolay olursa olsun, bahçıvanın bu yaşta, bu kadar yükseğe tırmanması mümkün müydü?

Joseph kendi kendine güldü. Tabii ya! İhtiyarın tırmanmasına gerek yoktu, onun merdiveni vardı. Joseph geçen hafta onu merdivenin üzerinde bahçe duvarındaki sarmaşıkları budarken görmüştü.

Joseph birden öfkelendi. O ihtiyar kim oluyordu da kendisine neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleyebiliyordu? Ona neydi ki bundan? Bu topraklar ona değil, Joseph'e aitti. En azından Joseph'in anne babasına aitti ve sonuçta bu da aynı şey sayılırdı. Ağacın gövdesine kazınmış sözler Joseph'i caydıracağı yerde, onun cesaretini toplayıp amacına ulaşmak için daha fazla çaba göstermesine sebep oldu.

Joseph harflerin yazılışına baktı ve kendini beğenmiş bir halde gülümsedi. Ahmak yaşlı adam, yazı yazmayı bile doğru dürüst beceremiyordu. Dört yaşındayken bile onun yaptığı işin daha iyisini yapardı. Bu harfleri kazımak için ne kullanmıştı acaba? Joseph, ihtiyarın kemerindeki kılıfta sakladığı çakıyı görmüş ve hayran kalmıştı, ama bu sözcükler bıçakla kazınmış gibi görünmüyordu; eğri büğrü ve pürüzlü oluşlarına bakılırsa, daha çok tırnakla ya da

kancayla kazınmış gibiydi. Joseph sözcüklere dokundu ve harfleri parmakuçlarında hissetti. İhtiyar her ne kullandıysa bu çok keskin bir alet olmalıydı, çünkü ağacın gövdesi taş gibi sert olmasına rağmen çizikler çok derindi.

Joseph, üzerinde oturduğu dala çömelebilirse, ayakta durmasını sağlayacak ve tırmanmaya devam etmesine yardımcı olacak bir başka dala uzanmayı başarabileceğini düşündü. Bu oldukça riskli bir hareketti, çünkü oldukça yüksekteydi, eğer düşecek olursa sadece kırık bir kolla kurtulabileceğini hiç sanmıyordu.

Joseph dalın üzerinde doğrulmayı başardı. Uzandığı taktirde daha yukarılardaki küçük dala tutunup kendini çekerek güvenli bir biçimde ayakta durabileceği kesindi.

Joseph'in izleyeceği yol bundan sonra yukarıya doğru dümdüz uzanıyor gibi görünüyordu ve maymunların yaptığı gibi kendini daldan dala atarak, bir sonraki adımının ne olacağını düşünmek için bile durup dinlenmeden tepeye doğru tırmanmaya başladı. Çok kısa süre sonra ağacın zirvesindeki, bir sepet ya da karga yuvası şeklinde kümelenmiş son dal öbeğinin yanına çekip oturmayı başardı.

Joseph zafer naraları atarak manzarayı seyretmeye koyuldu. Çayırın karşı tarafında, çatısı kiremitlerle kaplı evine tepeden bakıyordu şimdi. Yüzünü batıya döndüğünde çitlerin ötesindeki tarlaları ve ormanları görebiliyordu. Oturduğu yerden, her zamanki tümsek ve çukurların terk edilmiş, metruk bir köy manzarası izlenimi verdiğini fark etti. Buradaki binalar çoktan yıkılmıştı, ama toprak ve ot

örtüsünün içinde bıraktıkları hayaletvari izler hâlâ duruyordu. Çayırın üzerinde birtakım işaretler olduğunu fark etmişti. Çayırın orasında burasında yuvarlak işaretler vardı ve daha da garibi, bunların hepsinin doğrudan ağaca giden eski bir patikanın kalıntıları gibi görünmesiydi.

Derken Jeseph'in yanından bir karga sürüsü geçti, kuşlarla aynı seviyede olduğunu fark edip büyülendi. Sürü uçup giderken aşağıya baktı ve daha önce hiç fark etmediği bir şey çekti dikkatini.

Üzerinde oturduğu ağaç, bir zamanlar daha da uzunmuş gibi görünen sivri, aşınmış köklerine dek solarak, altında kuruyup gitmekteydi. Ve ağacın bu en yüksek tepesinde, ağaç kabuğunun içine gömülmüş düzinelerce küçük metal cisim vardı.

Joseph ayağa kalktı, merakı bu muazzam yükseklik karşısında kolaylıkla kapılabileceği korkuya baskın çıkmıştı. Önünde duran gizli defineye gözlerini dikip hayretle baktı.

Kabuğun içine gömülmüş metal şeyler altın ve gümüştendi. Gövdenin içine gömülmek için zorlandıklarından şekilleri bozulmuş bilezikler, altın paralar, yüzükler, kolyeler, broşlar ve tokalardan sarkan süsler vardı burada. Bu mücevherlerin, hepsinin olmasa bile birçoğunun antika olduğunu ve epey para edeceğini Joseph bile anlayabiliyordu.

Joseph'in gözüne altın bir broş takıldı. Uzanıp broşu yakaladı ve hafifçe çekiştirdi. Az da olsa yerinden oynatmayı

başarmıştı. Kesinlikle çok güçlü bir şey tarafından buraya gömülmüş olmalıydı. Ama biraz uğraşılırsa yerinden çıkacak gibi görünüyordu.

Joseph mücevheri gevşetmeye koyulduğu sırada ağacın dibinden geldiğini sandığı bir ses duyup durdu. Yerle onun arasında bir sürü dal vardı ve dalların arasından seçilen ufak çim öbekleri dışında hiçbir şey göremiyordu.

Seslenmeyi düşündü ama yerini belli etmeyi de istemiyordu. Annesine yakalanırsa çenesinden asla kurtulamazdı. Joseph aşağıdakileri göremiyorsa, onlar da Joseph'i göremiyor demekti. Böylece mücevheri gevşetme işine devam etti. Birkaç saniye sonra broş ellerinin arasındaydı.

Artık şüpheye yer yoktu; Joseph alçak sesli bir mırıltı duyduğundan emindi. Sanki bir hayvan ağacın dibinde inliyordu ama Joseph bu civarda hiç hayvan görmemişti – tabii yakınlardaki bir hayvanat bahçesinden bir ayı filan kaçmışsa iş değişirdi.

Sonra aklına geldi, Jess olabilirdi bu; belki de çok kötü bir biçimde yaralanmıştı ve son gücünü kendisini eve götürsün diye Joseph'e seslenmek için harcıyordu.

"Jess!" diye seslendi Joseph. "Sen misin kızım?"

Ama bu Jess değildi. Bu ses her kimden geliyorsa, çoktan yukarıya tırmanmaya başlamıştı bile. Joseph, bir şeyin ağaç kabuğuna çarpıp kendini yukarı çektiğini duyabiliyordu. Bu ses bir askerin kancalar yardımıyla ağaca tırmanmasına benziyordu. O şey yukarıya, kendisine doğru yaklaşırken altındaki dalların sallanmaya başladığını görünce tüyleri diken diken oldu.

Bay Farlow'un onu korkutmaya çalıştığını düşündü; bu cılız umuda tutunmaya çalıştıysa da o şey görüş alanına girmişti artık. Gitgide daha hızlı tırmanarak kendisine doğru yaklaşan şeyin siyah gölgesini görüyordu sadece ve bundan başka hiçbir şey seçemiyordu; daha önce ağacın kabuğunu kazımış olan yaratığa ait olduğunu tahmin ettiği dev, kavisli pençeler hariç.

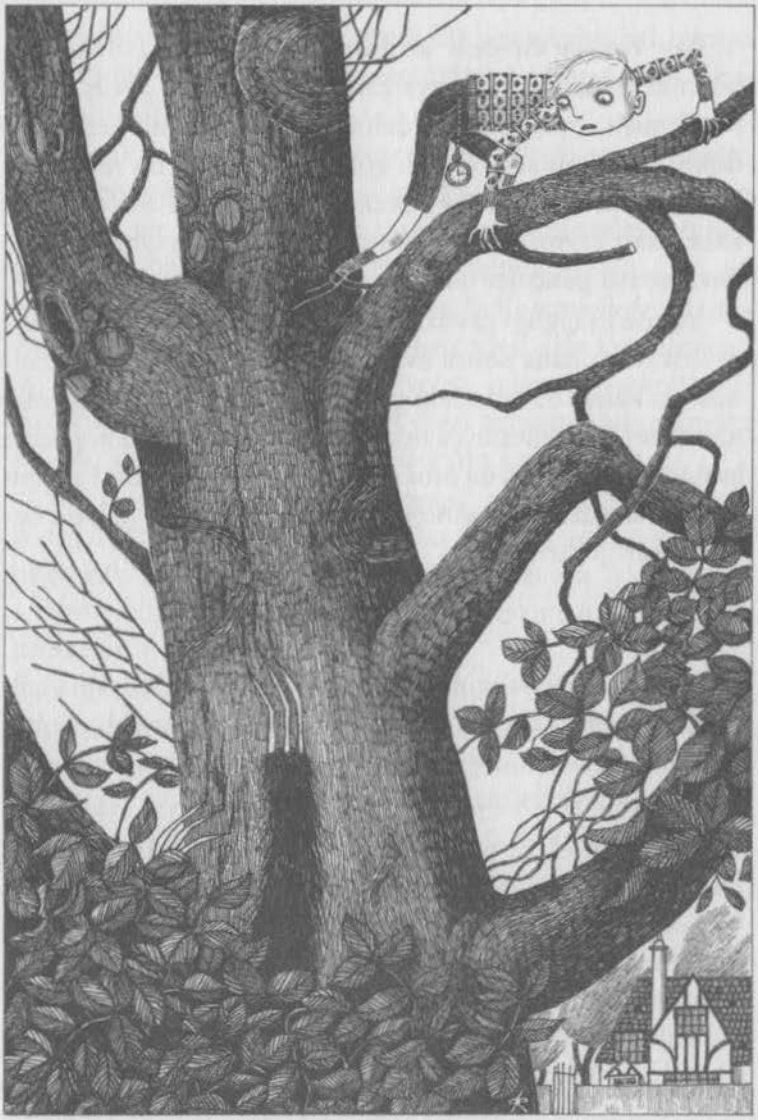
Joseph'in çığlığı çayırın karşı tarafında yankılandı, bahçe duvarını, daha sonra evin duvarını, en sonunda da annesinin kahve davetindeki gevezelikleri delip geçti. Annesi, içgüdüsel bir biçimde çayırın karşı tarafına doğru koşmaya başladı, arkadaşları da onu izledi. Joseph'in cesedini ağacın dibinde buldular, düşerken üzerinde oturduğu dalı da beraberinde götürmüştü.

***

Joseph'in bacaklarında ve sırtında çok sayıda derin çizik vardı. Bunların düşme sonucu oluştuğu varsayıldı. Tuhaf bir biçimde o çok değerli cep saati de kayıptı; ağaç baştan sona arandıysa da saatin izine rastlanmadı.

"Karaağaçlar dallarını düşürmeden önce kimseyi uyarmaz," dedi kötü haberi duyan Bay Farlow, başını sallayarak. "Çocuğu tırmanmaması için uyarmıştım."

Ama Joseph'in babası oğlunun ölümünden sorumlu tuttuğu ağaçtan intikam almaya kararlıydı ve Bay Farlow'a ağacı kesecek birilerini bulup getirmesini söyledi. Yaşlı adam buna karşı çıktı.

"Bunu benden istemeyin, efendim," dedi. "Yerinizde olsam o ağacı rahat bırakırdım."

Yaşlı adamın sözleri tartışmaya son noktayı koyar gibiydi. Ağacı kesmesi için kimse çağrılmadı. Bunun yerine emlakçılar arandı ve ev bir kez daha satışa çıkarıldı.

Ev satılmadan önce taşındılar. Joseph'in annesi o evde uyuyamıyor, dev ağacın hışırtıları sinirlerini bozuyordu. Yeni bir alıcı bulunana dek toprakla ilgilenmesi için Bay Farlow'un evde kalmasına karar verildi.

Ağacın tepesinde, yaşlı gövdesinin en yüksek yerine gömülmüş bir saatin pürüzlü yüzeyinden yansıyan ışıklar görünüyordu ara sıra.

"Biraz daha çay alır mısın, Egdar?" dedi amcam, neredeyse ürkütücü bir biçimde öne doğru eğilerek.

"Evet, lütfen," dedim.

Boğazım nedense kupkuru olmuştu. Bir ağacın tepesinde kapana kısılmış, isimsiz bir canavarın hiç de dostane olmayan bir şekilde bana gitgide yaklaştığına tanık olma düşüncesini üzerimden atamıyorum bir türlü. Katil pençeler hayal gücümü korkunç bir biçimde kamçılamıştı.

Montague Amca çaylarımızı tazeledi. Bir eliyle fincanın tabağını dizlerinin üzerine yerleştirirken, diğer eliyle fincanını alıp dudaklarına götürdü. Çayından bir yudum aldıktan sonra fincanı ve tabağı tekrar tepsiye yerleştirip ayağa kalktı.

"Belki de sana böyle hikâyeler anlatmaktan vazgeçmeliyim, Edgar," dedi pencereye gidip dışarıyı seyrederken. "Kâbus görmeni istemem."

"Hiç önemli değil, amca," dedim. "Yemin ederim ki o kadar da korkunç değildi."

"Sahi mi?" dedi amcam. Arkasını dönünce yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Demek hikâyem senin için yeterince korkunç değildi, öyle mi?"

"Değildi, amca," dedim, fincanımı yerine koyarken ellerimin zangır zangır titremesine engel olamayarak. "Yani, demek istediğim..."

"Sakin ol, Edgar," dedi Montague Amca, yüzünü yeniden pencereye çevirerek. "Sadece takılıyordum, beni bağışla lütfen."

"Eh, tabii," dedim gülümseyerek. "Bunu biliyordum zaten."

Montague Amca kendi kendine kıkırdadı ama daha fazla konuşmadı. Pencereden bahçeyi izlerken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Başımı kaldırıp baktım. Dans eden alevler, odadaki nesnelerin ve gölgelerinin hiç de hoş olmayan bir biçimde hareket ediyor gibi görünmesine sebep oluyordu. Özellikle amcamın sandalyesinin altındaki gölge canlı canlı bir yaratık gibiydi ve odanın öbür ucunda dev bir örümcek sandalyenin altına çömelmiş kıpırdanıyor, her an üzerime saldırmak için dışarıya fırlamaya hazır şekilde bekliyor gibi bir izlenime kapılmamı sağlıyordu.

Bunun böyle olmadığını biliyordum tabii. Duvarlardaki çerçeveli çizimler ve resimler, şöminenin üzerindeki rafta ve dolaplarda dizili eşyalar, kitaplar ve mobilyalar... hepsi beklenti içinde, sanki canlanacaklarmış gibi tir tir titriyorlardı.

Montague Amca arkasını döndü ve yakınlardaki bir dolaba ilerleyip bir şey aldı. Çalışma odasındaki "hareketlilik" aniden durmuş gibiydi. Yüzünü bana döndüğünde elinde porselen kafalı bir bez bebek tuttuğunu gördüm.

Amcam yanıma geldi ve elinde tuttuğu oyuncağın görünüşüne tezat oluşturan bir ciddiyetle bebeği bana uzattı. Bu bebeğin nadir karşılaşılabilecek bir özen ve emekle yapıldığı hemen anlaşılıyordu. Yine de, amcamın evinde böyle bir şeyin bulunması bana garip geldi. Bebeği elime aldığımda kendimi biraz aptal hissettim, okuldan biri şu halimi görecek olsa ne derdi kim bilir, diye düşündüm.

"Daha önce hiç bir ruh çağırma seansına katıldın mı, Edgar?" diye sordu amcam. Sözleri, ellerime ciddiyetle bıraktığı bez bebekle inanılmaz büyük bir uyuşmazlık içindeydi. Sonra yavaşça yerine yerleşti.

"Hayır, efendim," diye cevapladım.

"Ama bu tip şeylerin varlığından haberdarsın, değil mi?"

"Evet, efendim," dedim. "İnsanlar, kaybettikleri sevdikleriyle bağlantıya geçmeye çalışıyor. Bir de, ruhların kendileri aracılığıyla bu insanlarla konuşacağını iddia edenler var sanırım."

"Medyumlar," dedi amcam, yerinde bir kez daha doğrularak.

"Evet, medyumlar," diye onayladım.

"İddia edenler, dedin, Edgar," dedi Montague Amca. "Öyleyse bu konuda birtakım kuşkuların var, öyle mi?"

"Amca, ben bu tür güçlere sahip olduklarını iddia edenleri, doğrusunu söylemek gerekirse sahtekâr ve göz boyayan dolandırıcıları çok duydum. Ölülerle konuşmanın mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Montague Amca gülümsedi ve başını salladı. Sonra ellerini parmak uçlarında birleştirerek geriye yaslanıp gölgelerin içine gömüldü.

"Bir zamanlar ben de senin gibi düşünüyordum," dedi dönüp pencereye bakarak. Bakışlarını takip ettim ve o sırada, pencerenin hemen dışındaki çakıl taşlarıyla döşeli patikada koşan birinin ayak seslerini duyduğumu sandım. Ama köyün çocuklarının amcamın bahçesine girmeye cesaret edemeyeceklerinden de emindim.

Amcam sesi duymuş ya da duyduysa da bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bana doğru eğilip gülümsedi.

"Bu konuyla ilgili bir hikâye biliyorum, Edgar. İlgini çekebilir," dedi. "Belki fikrini değiştirmeni bile sağlayabilir."

"Gerçekten mi, amca?" dedim, hâlâ minik bebeği ellerimin arasında tuttuğumdan kendimi çok da kaptırmamıştım. "Öyleyse lütfen anlatın, efendim."

"Pekâlâ, Edgar," dedi amcam. "Pekâlâ."

Annesi konuşmaya başlayınca Harriet geri geri yürüyerek kapıya yöneldi. Saat henüz öğlen iki olmasına rağmen odanın içi zifiri karanlıktı. Pencereleri örten ağır kadife perdeler içeriye gün ışığı girmesini engelliyordu. Odadaki tek ışık kaynağı yuvarlak bir masanın ortasında duran lambaydı. Lambanın etrafında oturan sekiz kadının beklenti dolu yüzleri, lambanın yeşilimsi ışığıyla pırıl pırıl parlıyordu.

"Orada biri mi var?" diye sordu Harriet'in annesi, bu tip olaylar için kullandığı garip, tutuk ses tonuyla. Bu titrek konuşma tarzı çoğu zaman müşterileri ürkütürdü ama Harriet'e kalırsa saçmalığın daniskasıydı.

"Orada öte dünyadan gelip sevdiklerine merhaba demek isteyen ruhlar mı var?"

Gerçek şu ki Maud, Harriet'in annesi filan değildi; ayrıca insanlara söyledikleri tek yalan da bu değildi; hayır,

hem de kesinlikle değildi. Bir kere, Maud'un soyadı Lyons değil, Briggs'ti. Lyons ismini kullanmalarını Harriet önermişti –Harriet'in gerçek ismi de Foster'di– çünkü kulağa çok daha bilge ve kültürlü birinin ismiymiş gibi geliyordu.

Herkese anne kız olduklarını söylediler, böylesi daha çok işlerine geliyordu. Hem bunu inandırıcı kılacak kadar da benziyorlardı birbirlerine. Ayrıca, tecrübeli düzenbazlar olarak, insanların kendilerine söylenen ve az da olsa inandırıcı görünen her şeye kolaylıkla kandıklarının da farkındaydılar.

Harriet ile Maud, Kilburn Caddesi'ndeki cezaevi atölyesinde tanışmışlardı. Kadınlardan biri diğerine, oda hizmetçisi olarak çalışırken ev sahibesinin düzenlediği ruh çağırma seanslarına tanık olduğundan bahsedince, dolandırıcılık fikri de doğuvermişti. Hizmetçi misafirlerin değerli eşyalarını çalmış, hemen sonrasında da yakalamp evden kovulmuştu –bu da cezaevine nasıl geldiğini açıklıyordu– ama Harriet işleri yoluna koyabilirlerse çok zengin olacaklarına emindi.

İki kadının iyimserliği sonunda onları kendi seanslarını düzenlemeye yöneltti. En önemli kadın dergilerinden birine ilan verdiler ve kendilerini bilge, tecrübeli bir medyum ve onun üzerine titrediği kızı olarak tanıttılar.

Ruhçuluk çok rağbet gören bir şeydi ve daha da önemlisi, müşteriler o kadar enayiydi ki onları kandırmak çocuk oyuncağıydı. Ölülerin ruhlarıyla bağlantıya geçmek

Maud'un işiydi. Müşteriler kendilerini onun feryatlarını, iniltilerini dinlemeye kaptırmışken, Harriet pardösüleri ve çantaları kolaçan ediyor, yokluğu hemen fark edilmeyecek küçük ama değerli eşyaları cebine indiriyordu.

Müşteriler bir hafta sonra bir çift küpenin ya da gümüş enfiye kutularının kaybolduğunu fark etseler bile, bu dünyadan göçüp gitmiş olan sevdikleriyle bağlantıya geçmelerine yardım etmiş dini bütün anne kızdan şüphelenmek akıllarına gelmiyordu. Şüphelenseler bile Harriet ile Maud çoktan kayıplara karışmış oluyordu.

Yeni bir başlangıç yapıp yeni fırsatlar kovalamak için Londra'dan taşınmaya karar verdiler. Maud'un Manchester'da tanıdıkları vardı. Kuzeyde çok para vardı yani. Bir iki haftaya kalmadan isimlerini değiştirmiş ve Euston İstasyonu'na gidip biletlerini almışlardı bile.

Harriet, daha önceki aylarda birçok kez yaptığı gibi bu yeni evde de geri geri giderek kapıdan geçti ve koridora çıktı.

Karanlık salondan çıkınca aydınlık odanın ışıltısı gözlerini kamaştırdı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Akşam güneşi ön kapının üzerindeki lekeli camdan içeri süzülüyor ve duvarlarda görülmemiş güzellikte ışıklar meydana getiriyordu.

Maud'un titrek ve ağlamaklı sesi duvarı delip geçiyordu. Harriet kendi kendine gülümsedi ve koridorda geldiği yöne doğru yürüyerek merdivenlerden çıktı. Harriet ile Maud'un önerisi üzerine o akşamüstü hizmetçilere izin

verilmişti ama Harriet, seansın düzenlendiği odanın üst katındaki odaya girerken her zamanki gibi dikkatliydi. Bastığı yerler gıcırdayacak olursa grubun dikkati dağılabilirdi çünkü.

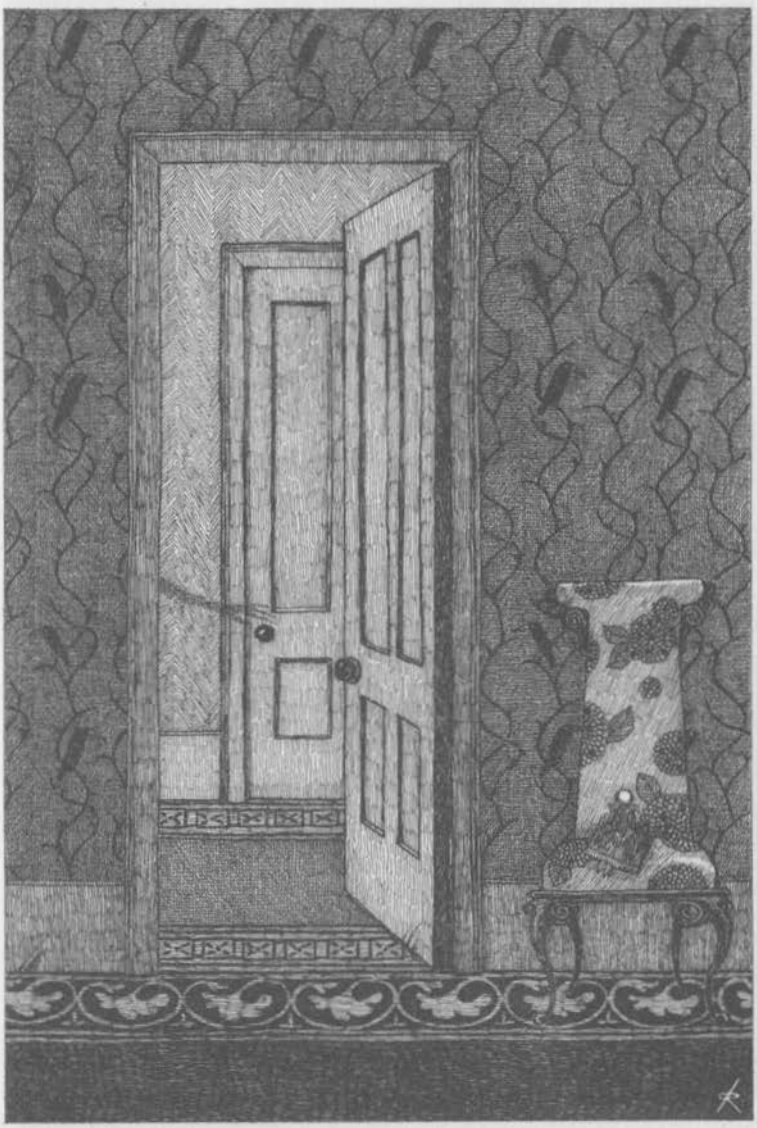
Harriet kapıyı açıp içeri girdi. Birileri onu görecek olursa cevabı hazırdı; kaybolduğunu söyleyecekti. Ama odada kimsecikler yoktu. Belli ki çocuk odasıydı burası ve odaya hâkim olan dantel süslere ve devasa bebek evine bakılacak olursa kızlara aitti. Böyle şeyler Harriet'i hiç mi hiç ilgilendirmezdi, hemen kapıyı kapatıp yoluna devam etti.

Aslında *hiçbir* oda ilginç gelmemişti ona. Bayan Barnard hizmetçilerine güvenmiyordu muhtemelen. Bütün değerli eşyaları bir araya toplayıp başka bir odaya kilitlemiş olmalıydı. Gerçi Harriet birkaç değerli eşyayı ve seansa katılan kadınların pardösülerinin, çantalarının içinden yürüttüğü parayı cebe indirmeyi başarmıştı ama bu hiç de iyi bir av sayılmazdı.

Tekrar merdivenlere yöneldiği sırada solunda daha önce fark etmediği iki kapı gördü ve bu kapıların ardında kurcalamaya değer bir şeyler olup olmadığını merak etti. Soldaki kapının tokmağını çevirdi. O sırada arkalardan gelen bir ses sıçramasına sebep oldu.

"Yerinde olsam oraya girmezdim."

Harriet arkasını dönünce kendisinden daha genç küçük bir kızla burun buruna geldi. Kızın üzerinde pahalı ama modası geçmiş kıyafetler vardı.

"Merhaba," dedi Harriet yüzüne en içten gülümsemesini yerleştirerek. "Senin adın ne, bakayım?"

"Olivia."

"Olivia mı?" dedi Harriet. "Çok güzel bir isim. Olivia, galiba kayboldum."

"Kayıp mı oldun?" dedi küçük kız alaycı bir gülümsemeyle. Harriet kızın ses tonundan hiç hoşlanmamıştı.

"Evet," dedi Harriet. "Ama kapı kilitli. Yanlış yoldan gelmiş olmalıyım."

"Kapı kilitli değil, Hanımefendi," dedi Olivia, öne doğru tehdit dolu, Harriet'in ürkmesine sebep olan bir adım atarak. "Sadece açılmıyor. Arkası dolu. Biz buraya Kapı-sız diyoruz."

"Kapı-sız mı?" dedi Harriet.

Olivia yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamayarak başını salladı. "Biz öyle diyoruz," dedi. "Çünkü bu bir kapı, ama aynı zamanda değil. Anladınız mı?"

"Eh, madem bu kapı açılmıyor, peki neden içeriye girmememi söyledin, Olivia?" diye sordu Harriet kendisine hâkim olmaya çalışarak. "Zaten açılmayan bir kapıyı açıp içeriye girmem imkânsız, değil mi?"

Olivia gülümsemeye devam etti ama cevap vermedi. Harriet kaşlarını çattı.

"Her neyse," dedi Harriet arkasını dönüp gitmeden önce. "İşimin başına dönmeliyim." Seansın düzenlendiği konuk odasına doğru yürüdü. Kapıyı açmadan hemen önce tekrar arkasını dönüp baktı ama kız çoktan ortadan kaybolmuştu.

Harriet seans odasına çıktığı gibi sessizce girdi. Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye bekledi ve sonra, loş ışıkta, transa girmiş bir halde gözlerini dikip karşıya bakan Maud'u gördü. Harriet çok önceden kabul etmişti bunu: Maud rolünü çok iyi kıvırıyordu.

Harriet masada oturan konuklara şöyle bir göz attı. Her zamanki meraklı ve çaresiz tiplerdi bunlar: Siyahlar giymiş, değerli mücevherler takmış yaslı dullar; heyecan arayan bıkkın ev hanımları. Harriet içini çekti. Maud tam o sırada birdenbire bir çığlık koyverdi.

"Lütfen!" diye bağırdı. "Maud! Tanrı aşkına! Bana yardım et! Yardım et!"

Maud'un sesi o kadar vahşiydi ki konukların nefesleri kesildi. Harriet'in de konuklardan aşağı kalır yanı yoktu, ister istemez bir adım geriledi; özellikle de Maud'un gerçek ismini kullandığını duyduğunda. Şimdi bütün gözler Maud'un üzerindeydi.

"Yardım et!" diye haykırdı Maud. "Tanrı aşkına! Yardım et! Maud! Maud!"

Harriet öne fırladı ve Maud'u tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Onun bir şarlatan olduğunu bilmeseydi Maud'un içine bir ruh girdiğine kolaylıkla inanabilirdi. Maud'un tüm vücudu yıldırım çarpmış gibi kasılarak tir tir titriyordu.

"Aman Tanrım," dedi sol taraftan heyecanlı bir ses. "Bayan Lyons iyi mi?"

"Gayet iyi," dedi Harriet, hiç de nazik olmayan bir sesle. Gerçekten de Maud kendine gelmiş görünüyordu. Harriet'e göz kırptı.

"Aranızda Maud diye birini tanıyan var mı?" diye sordu Bayan Barnard, masanın etrafında göz gezdirerek.

"Ne dediniz?" dedi Maud, kendi ismini duyunca birden irkilerek.

"Evet, anne," dedi Harriet kaşlarını çatarak. "Daha demin Maud diye birinin ismini sayıklıyordun."

Maud kafası karışmış, şaşkın bir halde bakakaldı.

"Galiba annem çok yoruldu," dedi Harriet. "Bugünlük burada bitirsek iyi olacak."

Masanın etrafında toplanmış hanımlardan bir mırıltı yükseldi, hayal kırıklığına uğramışlardı. Ama Bayan Barnard, Bayan Lyons'un kendini daha fazla yormaması gerektiğini ve belki de bahçede bir gezinti yapmanın ona iyi geleceğini söyledi.

Harriet bu fikri onayladı. Konuklar eşyalarını toplayıp yavaş yavaş odayı terk etmeye başlayınca Maud'u dışarı çıkardı. Bayan Barnard hanımlara teker teker teşekkür etti. Harriet Maud'un koluna girerek onu bahçenin gözlerden uzak köşelerinden birine götürdü.

"Orada nasıl bir oyun oynadın, söyler misin?" diye çıkıştı Harriet. "Kendi ismini kullandın; gerçek ismini! Bizi ele vermeye mi çalışıyorsun, seni ahmak hizmetçi!"

"Bir daha benimle böyle konuşma sakın," dedi Maud, sersemliğini üzerinden atamamış bir halde. "Yoksa seni..."

"Yoksa beni ne yaparsın?" diye fısıldadı Harriet. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Güleyim bari. Neyin peşindesin, söylesene?"

Maud Harriet'in saldırısını savuşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum," dedi uyurgezer bir halde. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. O ses sanki çok derinlerden geliyor gibiydi. Yani, sen gerçekten de benim... yani öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Harriet bir kahkaha patlattı. "Ne? Yani gerçekten ölülerle temas kurabildiğini mi düşünüyorsun? Sen yine cin mi içtin?"

Maud cevap vermedi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, afallamış görünüyordu. Harriet, bir an için Maud'un bir çeşit nöbet geçirdiğini sandı.

"Maud, iyi misin?" diye sordu, sesinde endişeden çok rahatsızlık vardı.

"Bilmiyorum," dedi Maud yüzünü Harriet'e dönerek. "Bilmiyorum."

Harriet Bayan Barnard'ın kendilerine yaklaştığını görünce Maud'un kaburgalarını dürttü.

"Bayan Lyons, size bir kez daha teşekkür etmeliyim," dedi Bayan Barnard, iki kadına doğru adımlarını hızlandırarak. "Hanımlar bunun şimdiye kadarki en aydınlatıcı seansımız olduğu konusunda benimle hemfikirler. Özellikle seansın sonunda içinize giren o zavallı yaratık bizi derinden etkiledi. Onun kim olduğu konusunda bir fikriniz var mı? Gerçekten de çok şaşırtıcıydı."

Harriet tek kaşını havaya kaldırdı.

"Hayır," dedi Maud rahatsız olmuş bir biçimde. "Korkarım hiçbir fikrim yok."

"Yardım isteyen başıboş bir ruh olabilir," diye akıl yürüttü Harriet.

"Ah, olamaz," dedi Bayan Barnard ellerini birleştirerek. "Öyle mi dersiniz? Zavallı şey." Başını üzgün üzgün salladı, gözlerini dua eder gibi sıkı sıkı yumdu. Harriet Maud'a bakarak gözlerini devirdi ama Maud boşluğa bakıyor ve çok dalgın görünüyordu; hemen ardından Harriet'in kollarının arasına yığılacak gibi oldu.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Barnard. "Sanırım Bayan Lyons kendinden geçmek üzere. İçeri geçin lütfen!"

"Hayır, hayır," dedi Maud. "Birazdan iyileşeceğimden eminim."

"Israr ediyorum," dedi Bayan Barnard. "Belki bir kadeh şeri içerseniz..."

"Kabul," diye atıldı Maud, bir kadeh içkinin düşüncesi bile onu canlandırmaya yetmişti. "Gerçi daha çok erken ama bu seferlik içebilirim, ne de olsa bu benim iyiliğim için..."

"Senin neyin var böyle?" diye çıkıştı Harriet, içeriye giren Bayan Barnard'ın peşinden giderek. "Onu dışarıda tutman gerekiyordu."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Maud acıklı bir sesle. "Doğru söylüyorum."

"Bana soracak olursan senin sorunun kafanda," dedi Harriet, Bayan Barnard'ın dönüp kendilerine baktığını görünce birden gülümsemişti.

Bayan Barnard ön kapıyı açtı.

"Lütfen içeri girin, Bayan Lyons," dedi. "Oturup rahatımza bakın. Ben bize birer bardak şeri getireceğim. Doktor çağırmak isterdim ama hizmetçilerin dönmesine daha en az bir saat var."

"Buna hiç gerek yok," dedi Maud, en yakın kapı tokmağına tutunmaya çalışarak.

"Ona dokunma, anne," dedi Harriet. "O kapı açılmıyor."

"Açılmıyor mu?" dedi Maud.

"Evet," diye cevap verdi Harriet. "Sanırım bu yüzden ona Kapı-sız diyorlar."

Bayan Barnard şaşkınlıktan donakalmıştı. "Bunu nereden öğrendiniz acaba?"

Harriet rahatsız bir biçimde kımıldandı, seansın gerçekleştiği sırada gizlice evin odalarını dolaştığını ağzından kaçırmıştı. *Asla söylemen gerekenden daha fazla yalan söyleme*, dedi kendi kendine. *Gerçek, her zaman daha ikna edicidir.*

"Kızınız söyledi," dedi Harriet, kontrolü eline almayı bir kez daha başararak.

"Kızım mı?" dedi Bayan Barnard, kafası karışmıştı.

"Olivia," dedi Harriet gülümseyerek.

"Olivia mı?" dedi Bayan Barnard. "Olivia'yla mı tanıştınız?"

"Eh, biraz hava almak için dışarıya çıkmıştım," diye devam etti Harriet, hiç bozuntuya vermeden. "Ve bir bardak su içmek istedim. Kapı tokmağını çeviriyordum ki..."

"Olivia," diye araya girdi Bayan Barnard.

"O sırada Olivia geldi ve bana bu kapının hiçbir yere açılmadığını, bu yüzden de buraya Kapı-sız dediğinizi söyledi."

"Kafasız mı?" dedi Maud, iyice afallamış bir halde.

"Kapı-sız, Bayan Lyons," dedi Bayan Barnard. "Ve bunu size Olivia söyledi, öyle mi? Çok akıllıca. Lütfen beni takip edin."

Bayan Barnard onları seansın düzenlendiği odaya götürdü. Perdeler açılıp da içeri gün ışığı dolunca, odanın Maud ve Harriet'in hanımları etkilemek için büyük emek sarf ederek yarattıkları o esrarlı havasından eser kalmamıştı. Tıkış tıkış, sıradan bir odaya dönüşmüştü konuk odası. Bayan Barnard içeriyi havalandırmak için balkon kapılarını sonuna kadar açtı ve içki dolabına gidip üç bardak şeri doldurdu.

"Beni izleyin, Hanımlar," dedi Harriet ile Maud'a birer bardak uzatırken. Arkasını döner dönmez Maud Harriet'e merak dolu gözlerle baktı ama Harriet kaşlarını çatıp koridor boyunca Bayan Barnard'ın peşinden ilerledi.

"Şu iki kapının birbirine eşit olduğunu görebiliyorsunuz, değil mi?" dedi. Harriet ile Maud başlarını salladı. "Eh, anlaşılan yıllar önce aradaki duvarı yıkarak bu iki komşu odayı birleştirmeye ve bizim şimdi sahip olduğumuz bu büyük odayı yapmaya karar vermişler. Ama bildiğim

kadarıyla koridorun simetrisini bozmamak için ikinci kapıyı kaldırmamışlar. O yüzden bugün hâlâ burada." Soldaki kapıyı gösterdi ve kapı kolunu sağa çevirdi. Harriet ile Maud onun peşinden içeriye girdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi Bayan Barnard. "Kapı –yani Kapı-sız– duvarın bu tarafından görünmüyor."

Maud Harriet'e baktı ve kolayca cebe atılabilir durumdaki gümüş ıvır zıvırlarla dolu dolabı başıyla belli belirsiz işaret etti. Harriet başını salladı.

"Gelin, size göstermek istediğim bir şey daha var," dedi Bayan Barnard. "Tabii kendinizi daha iyi hissediyorsanız, Bayan Lyons."

"Ben mi?" dedi Maud. "Ah, ben çok iyiyim, efendim. Beni düşünmeniz ne büyük incelik. Ama bizim artık gerçekten de yola koyulmamız gerekiyor, değil mi Harriet?"

"Ama bebek evini görecek kadar zamanınız vardır, değil mi?" dedi Bayan Barnard.

"Bebek evi mi?" dedi Harriet.

"Gerçekten emin değilim, biz..." diye başlayacak oldu Maud, ama Bayan Barnard onları çoktan odadan dışarı çıkarmış ve merdivenlere doğru yönlendirmişti. Birkaç saniye duraksadıktan sonra onun peşinden gittiler.

Bayan Barnard onları merdivenlerden çıkardı ve Harriet'in, günün erken saatlerinde girdiği odanın kapısını açtı.

"Olivia'nın bunu dert etmeyeceğine eminim," dedi.

"Ah, Harriet, şuna bak," dedi Maud sahte bir ilgiyle. "Şu bebek evine bir bak. Şimdiye kadar bundan daha güzelini gördüğümüzü hiç sanmıyorum."

"Evet," dedi Bayan Barnard. "Bu, içinde bulunduğumuz evin bir kopyası. Aslında babamız bu evi satın aldığında bebek evi buradaydı. Bize evin önceki sahiplerinden kaldı."

"Çok güzel," dedi Harriet hayranlıkla. "Çocuk olsaydım bu eve kesinlikle bayılırdım."

Bayan Barnard içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse ben bu evi hiç sevemedim," dedi üzgün bir sesle. "Eksiden bu oda kız kardeşimle benim odamızdı. Ev aslında onundu, benim değil. Onunla saatlerce oynardı. Ama o evin beni korkutan bir tarafı vardı. Aslında hâlâ korkutuyor ya."

"Korkuyor musunuz, efendim?" dedi Harriet. "Peki, ama neden?"

"Eh," dedi Bayan Barnard içini çekerek. "Korkarım kız kardeşim bu evi saplantı haline getirmişti. Önünde çömelip oturur, dua eder gibi mırıldanıp dururdu. Bebeklerinden birine dokunacak olsam öfkeden deliye döner, kendini kaybederdi. Onun için gerçek gibiydiler."

"Ama bütün çocuklara böyle gelmez mi, Bayan Barnard?" dedi Harriet.

"Evet," dedi Bayan Barnard, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "Ama kız kardeşim diğer çocuklara benzemezdi. O... gerçeklik algısını tamamen yitirmişti. Aklını kaçırmış gibiydi. Bazı günler onu odanın bir köşesine sinmiş, gözlerini kocaman açmış, çılgınlar gibi gülüp bebek evini işaret ederken bulurdum. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemedi. Gitgide daha telaşlı ve öfkeli biri haline geldi. Afyonruhu

bile onu sakinleştirmeye yetmiyordu." Bayan Barnard yüzünü Harriet'e çevirdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sonunda kalbi pes etti. Sadece on iki yaşındaydı..."

Harriet içinde bir yerlerde Bayan Barnard'a acıdığını fark ederek şaşırdı. "Bu sizin için çok zor olmalı," dedi sonunda.

"Öyleydi," dedi Bayan Barnard. "Öyleydi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Hayat devam ediyor."

Bayan Barnard yeniden bebek evine döndü.

"Gördüğünüz gibi," dedi evi işaret ederek. "Bebek evi aşağıdaki odanın duvar yıkılmadan önce neye benzediğini gösteriyor. Bebek evindeki Kapı-sız, aslında küçük bir odaya açılıyor. Gördünüz mü?"

Harriet ile Maud öne doğru eğilip baktı. Öndeki duvar ve çatı kaldırıldığında, bebek evi şu an içinde bulundukları evin gerçekten de büyük ustalıkla yapılmış bir kopyası gibi görünüyordu. Seansı düzenledikleri oda, koridor, içinde oldukları yatak odası, hepsi oradaydı. Yani aslında ev, bebek evinin bir kopyası gibi görünüyordu. Ve işte, artık var olmayan oda da oradaydı: Bir zamanlar Kapı-sız'ın açıldığı oda. Harriet, sandalyelerde oturan bir sürü küçük figür gördü.

"Belki bunun yardımı olur," dedi Bayan Barnard, Harriet'e bir büyüteç uzatarak. "Ayrıntılara dikkat edin, gerçekten de olağanüstüler."

Harriet figürlere baktı. Rahatsız edici bir tarafları vardı. İnanılmaz detaylarla bezeli olmalarından kaynaklanmıyordu

yalnızca. Figürlerden bazılarının porselen kafaları dikkatlice boyanmış, bazılarıysa tamamen, tuhaf bir biçimde boş bırakılmıştı.

"Eh," dedi Maud, evde bu kadar çok zaman geçirmiş olmalarından tedirginlik duyarak. "Sanırım bize etrafı gezdirdiği için Bayan Barnard'a teşekkür etmeliyiz ve artık... yola koyulmalıyız."

"Tabii," dedi Bayan Barnard. "Sizi işinizden alıkoymak istemem."

"Onunla hâlâ oynuyorlar mı?" diye sordu Harriet, merdivenlere doğru ilerlerken. "Bebek eviyle oynayan birileri var mı?"

"Ah, Olivia eskiden devamlı oynardı," diye cevap verdi Bayan Barnard. Sonra durdu ve arkasını dönüp Harriet'e baktı. "Aramızda kalsın ama sanırım hâlâ oynuyor." Elini uzattı ve nazikçe Harriet'in koluna dokundu.

Bayan Barnard ikiliyi kapıya kadar geçirdi ve bahçeye çıkmalarını seyretti. Harriet ile Maud bahçe kapısına vardıkları sırada Bayan Barnard bir dakikalığına eve gireceğini söyledi ve kendisini beklemelerini rica etti.

"Dışarıya çıktığında," diye fısıldadı Harriet. "Onu oyalamaya bak. Ben gizlice içeriye gireceğim. Aşağıda gördüğümüz dolaptaki gümüşlerden birinde gözüm kaldı."

"Eminim öyledir," dedi Maud, Harriet'in burnuna dokunup göz kırparak.

Harriet başını salladı.

"Bir de sarhoş mu oldun başıma, seni ihtiyar bunak?" diye tısladı. "Bu oyunu oynamaya devam etmek istiyorsan

aklını başına toplamalısın. İki yudum şeri seni ne hale getirdi!"

"Ben içkiye dayanıklıyımdır, ne zaman istersen söyle seni yere sereyim," diye çıkıştı Maud. "Biraz saygılı ol."

Bayan Barnard görünür görünmez birbirlerinden uzaklaşıp onlara doğru yaklaşırken hiçbir şey olmamış gibi tatlı tatlı gülümsemeye koyuldular. Devasa çobanpüskülünün gölgesindeki girişte durduklarında, Bayan Barnard elbisesinin cebinden çıkardığı paketi onlara uzattı.

"Buna hiç gerek yok, gerçekten," dedi Maud, paketi kadının elinden alırken.

"Emekleriniz için, Bayan Lyons," dedi Bayan Barnard.

"Teşekkür ederiz," dedi Harriet. "Çok incesiniz. Ah!" Harriet birden karnını tutarak kıvranmaya başladı.

"Bayan Lyons?" dedi Bayan Barnard.

"Şeri mideme dokunmuş olmalı," dedi Harriet. "İçkiye alışık değilim. Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Tabii," dedi Bayan Barnard. "İzin verin de size eşlik edeyim..."

"Hayır!" dedi Harriet sertçe. "Teşekkür ederim ama yerini biliyorum, hemen dönerim."

Harriet karnını tuta tuta aceleyle uzaklaştı. Maud hayranlıkla gülümsüyordu.

"Zavallı kızcağız," dedi Bayan Barnard.

"Evet," diye cevap verdi Maud. "Bu kadar hassas olması çok yazık."

"Sanırım bunda Olivia'yla karşılaşmasının heyecanının da payı var. Kızınızın da sizin gibi yetenekleri olduğunu hiç tahmin etmezdim, Bayan Lyons," dedi Bayan Barnard.

"Harriet mi?" dedi Maud kuşkuyla. "Yetenek mi? Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim, Bayan Barnard," dedi Maud, o saf görünüşüne rağmen kadının bir şeylerden şüphelenmeye başladığını düşünüp endişelenerek.

"Ama Harriet koridorda Olivia'yı gördüğünü söyledi ya..."

"Kızınızı mı?" dedi Maud kafası karışmış bir halde. "Bunun ne anlama geldiğini..."

"Ne yazık ki benim çocuğum yok," dedi Bayan Barnard. "Olivia benim kız kardeşimdi."

Maud kaşlarını çattı.

"Sizi anlayamıyorum, Bayan Barnard."

"Olivia biz daha çok küçükken öldü," dedi Bayan Barnard. "Size yukarıda da anlattığım gibi. Harriet onu görme ve ruhuyla konuşma mutluluğuna erişti."

Maud gözlerini Bayan Barnard'dan güçlükle ayırıp şaşkınlıkla arkasındaki eve baktı.

Harriet sözde hiçbir yere açılmayan Kapı-sız'ın hafifçe aralık olduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Demek bütün hikâye bir saçmalıktan ibaretmiş, diye düşündü. Ama neden? Neden böyle bir yalan uydurma gereği duymuşlardı ki? Belki de kafayı uzatıp etrafa şöyle bir bakınmaktan zarar gelmezdi.

Kapıyı açar açmaz, seralardaki gibi, odanın yalnızca bir bölgesini aydınlatan parlak ışık karşısında gözleri kamaştı.

Odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi ama kapı tokmağını kavradığı zaman onu çevirmenin imkânsız olduğunu anladı. Kapı kilitlenmişti.

Harriet odaya döndü ve onu diğer odaya ya da odanın dışında bir yere bağlayan bir geçit aramaya koyuldu. Bu sırada, göz kamaştırıcı ışığın içinden çıkan bir figürün ona doğru ilerlediğini fark etti. Arkasını döndüğünde odanın etrafına yayılmış sandalyelerde oturan kızları fark etti. Sanki trans halindelermiş gibi gözlerini boşluğa dikmiş, öylece bakıyorlardı. Yüzleri zevksizce boyanmıştı. Yanakları kıpkırmızıydı ve kaşlarının yerinde yay gibi çizgiler vardı. Garip pozisyonlarda duran bu kızların kaskatı kesildikleri hemen belli oluyordu.

Harriet, arkadan gelen parlak ışık yüzünden kendisine yaklaşan kızın çehresini seçemediğini düşündü önce; ama sonra birden uçurumdan düşüyormuş gibi korkunç bir hisse kapıldı, çünkü kızın seçilecek bir çehresi yoktu. Harriet yardım çığlıkları atarak kapıyı yumruklamaya başladı.

"Lütfen!" diye haykırdı. "Maud! Tanrı aşkına! Bana yardım et! Yardım et!"

Ama bebek evinin kapısındaki cılız darbeleri kimsecikler duymadı. Olivia hariç.

Amcamın anlattığı hikâyeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, anlatmaya başlamadan önce ellerimin arasına bıraktığı bebeğe bakmayı çok sonraları akıl edebildim.

Minik figürü yüzüme doğru kaldırdım ve yeni baştan incelemeye koyuldum. Bebeğin yüz hatlarına ateş kırmızısı bir parlaklık hâkimdi ve bu son derece detaylı boyanmış porselenin daha da korkunç görünmesine sebep oluyordu. Bebeğin yüzü inanılmaz, akıl almaz derecede gerçekçiydi.

"Edgar," dedi Montague Amca. "Bu hikâye, canlıların ölülerle bağlantıya geçip geçemeyeceği hakkındaki görüşlerini değiştirebildi mi?"

"Şey," dedim. "Hikâyenin hakkını vermek gerek ama fikrimin değişmediğini de söylemek zorundayım. Sonuçta bu sadece bir hikâye."

"Sadece bir hikâye mi?" dedi amcam birden, şiddet yüklü bir sesle. O kadar irkildim ki bebeği kucağıma düşürdüm. "Sadece bir hikâye, öyle mi? Bütün bu hikâyeleri benim uydurduğumu mu söylemeye çalışıyorsun yani?"

"Şey... evet... Böyle düşünmeyi tercih ederim. Kabalık ettiysem özür dilerim, efendim."

"Hayır, Edgar," dedi Montague Amca içini çekerek. "Birden parladığım için asıl ben özür dilerim. Zaten başka ne düşünebilirdin ki? Şunu elinden alsam iyi olacak." Upuzun parmaklı ellerini bez bebeğe doğru uzattı. "Hanımlar kendilerine dik dik bakılmasından hiç hoşlanmaz."

Bebeği ona verdim. Dolaba doğru yürüyüp oyuncağı yerine koydu. Sonra yine bana doğru geldi ve pencereden bakmaya başladı. Bir şekilde onun duygularını incitmiş olduğumun farkındaydım ama bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu hikâyelerin gerçek olduğuna

inanmamı beklemiyordu herhalde. Nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Buraya gel ve şuna bak, Edgar," dedi Montague Amca.

Amcam pencerenin yanındaki duvarda asılı duran çerçeveli çizimleri incelemeye koyulmuştu. Hemen ayağa kalktım. Ona doğru yürürken garip bir hisse kapıldım, pencerenin hemen dışında biri vardı sanki ve ben yerimden kalkar kalkmaz gözden kaybolmuştu. Yaklaşıp resme baktım ama görülecek bir şey yoktu.

Amcam, heykele benzer bir şeyin gravürüne bakıyordu. Antik gravürlerinki gibi gösterişli bir yapısı vardı ama bu son derece ürkütücü görünmesini engellemiyordu.

Heykel boynuzlu bir iblis şeklindeydi ve benim eğitimsiz gözlerime bile Ortaçağ'dan fırlamış bir yaratık gibi görünüyordu. Sonradan ortaya çıktı ki, zaten öyleymiş.

İlk izlenimim bunun bir yaratık olduğuydu. Bu tip tuhaf, canavarımsı, grotesk yaratıkları kilise kulelerinin tepe çıkıntılarında görmüştüm. Ama biraz daha yakından baktığımda yaratığın ahşaba oyulduğunu fark ettim; kiliselerdeki tahta banklardan birinin parçasıydı bu.

Neden herhangi birinin –ahşap oymacısının ya da gravürcünün– önümde duran bu tiksindirici şeyi yapmış olabileceğini anlayamıyordum, ama amcam bu resme sanki en sevdiği kız torununun portresiymiş gibi gözlerini ayırmadan bakıyordu.

"Bu gravür çok mu kıymetlidir, efendim?" diye sordum.

"Gravür mü?" dedi Montague Amca. "Hayır, Edgar. Özel bir değeri yok. Asıl önemli olan resmettiği yaratık."

"Peki bu tam olarak nedir, amca?"

"Eh, Edgar, bu bir iblis tabii ki."

"Evet, amca," dedim. "Asıl sormak istediğim, bunun neden bu kadar önemli olduğuydu."

"Tam da bu yüzden," dedi amcam, resmi bir tonda. "Çünkü o bir iblis."

Bu anlaşılmaz, karmaşık sözleri bana açıklar diye bir süre boşu boşuna bekledim.

"Bu gravürün bir hikâyesi var mı, amca?" diye sordum, aramızdaki sessizlik uzayıp rahatsız edici bir hal alınca.

"Çok akıllıca, Edgar," dedi. "Benim uydurduğum o saçmalıklardan birini daha dinlemek istediğinden emin misin?"

"Ben onların saçmalık olduğunu hiç söylemedim, efendim," dedim. "Ve evet, hikâyelerinizden birini daha dinlemeyi gerçekten de çok isterim."

Montague Amca sessizce kıkırdadı ve elini omzuma koydu.

"Öyleyse bir kez daha yerlerimize oturalım ve sana, bu meraklı arkadaşımızın hikâyesini anlatayım."

Sandalyelerimize doğru yürürken yine aynı şey oldu. Pencerenin dışında birinin ayak seslerini duyduğuma yemin edebilirdim. Bir de fısıltılar vardı; çocukların fısıltıları. Amcam bunu fark etmemiş görünüyordu. Ben de amcamın

hikâyelerinden çok fazla etkilendiğimi ve hayal gücümün bana oyunlar oynamaya başladığını varsaydım.

"Ancak bu hikâye senin için biraz fazla rahatsız edici olabilir," dedi Montague Amca, camdan dışarı baktığımı fark edince. Şömineye bir odun daha atıp şömine demiriyle dürterek ateşi körükledi.

"Amca, gerçekten," dedim, yalvarır bir tonda. "Düşündüğünüz kadar çıtkırıldım değilimdir."

Montague Amca şömine demirini elinden bıraktı ve içtenlikle gülümsedi. Ama ellerini parmak uçlarında birleştirip hikâyeyi anlatmaya başlar başlamaz gülümsemesi de solup gitti.

BANK BAŞLIĞINDAKİ İBLİS

Thomas Haynes eskiciyi ilk kez Sidney Sokağı'ndaki bankanın önünde gördü. Anne babası içeride can sıkıcı para meseleleriyle uğraşıyorlardı. Thomas onları dışarıda bekliyor ve Cambridge'deki hayatın akışını seyrediyordu.

Thomas bankanın önünde dikilirken eskici ayaklarını sürüye sürüye önünden geçti. Upuzun, yıpranmış bir pardösü giymişti. Başında tozlu, geniş kenarlı bir şapka vardı. Ağzına kadar kilimler, giysiler, ayakkabılar, metal paçavralar ve kırık dökük mobilyalar gibi birbirinden alakasız eşyalarla dolu, külüstür bir el arabasını pis elleriyle kavramış, yürüyordu.

El arabasının kenarından, bir kancaya zincirlenmiş çürümüş bir kuş kafesi sarkıyor ve hurdacının her hareketinde gürültüyle arabaya çarpıyordu. Thomas battaniyenin altından fırlayan cılız, çelimsiz bir maymunun kendisine doğru geldiğini gördü. Süslü püslü yeleği ve başındaki kırmızı

fesiyle maymun, şaşkınlıktan donakalmış Thomas'ı incelemeye koyuldu.

Eskici arabayı durdurdu ve dönüp Thomas'a baktı. Şapkasının gölgesinde kırpışıp duran gözleri aniden kısıldı. Thomas'ı tanımış gibi garip bir ifade belirdi yüzünde, ama Thomas bu adamı daha önce hiç görmediğinden emindi.

Thomas bu isteksizce gerçekleşmiş göz temasından rahatsız olmuştu. Dönüp bankaya girmeye yeltendi ama anne babası tam o sırada dışarıya çıktı. Öğle yemeği yemek üzere yürüyüp gideceklerdi ki, Thomas'ın babası eskici arabasının hâlâ yanlarında durduğunu fark etti.

"Aman Tanrım," dedi arabadaki ıvır zıvırlardan birine uzanarak. O sırada maymun ona doğru fırlayarak dişlerini gösterdi ve Thomas'ın babası irkilerek elini geri çekti.

"Seni iğrenç yaratık!" diye bağırdı hayvanı eliyle kışkışlayarak. Maymun panikle eskiciye koşup adamın omzuna sıçradı ve dönüp Thomas'ın babasına kötü kötü baktı. Bu sırada eskici yerinden bile kımıldamadı.

"Hey, sen!" dedi Thomas'm babası. "Hey, sen, oradaki!"

Eskici hâlâ kımıldamamıştı.

"Terbiyesizliğin bu kadarı!" diye söylendi Thomas'ın babası. "Sana söylüyorum!" diye bağırdı, el arabasının kenarına vurarak. Eskici hafifçe kımıldandı ve ağır ağır arkasını döndü. Ürkütücü ve çirkin yüzünde yenilginin ve incinmişliğin izleri okunuyordu. Thomas bu ifadeyi şiddetli baş ağrılarından yakınan büyükannesinin yüzünde defalarca görmüştü daha önce.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, amirim?" dedi eskici, komiklik derecesinde yüksek bir sesle. Sanki iki adım öteden değil, nehrin öbür ucundan sesleniyor gibiydi.

"Belli ki zavallı adamın kulakları duymuyor, hayatım," dedi Thomas'ın annesi, ağzını eliyle kapatıp gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

"Çekçeğinizin içinde bir şey var," diye bağırdı Thomas'ın babası. "Maymununuz..."

"Pablo size zarar vermez, Bayım," diye bağırdı eskici. "Korkmayın."

"Pekâlâ, öyleyse," diye bağırdı Thomas'ın babası, ne kadar yüksek sesle konuştuğunun farkına vararak. Temkinli bir biçimde elini uzatıp tahtaya oyulmuş heykeli kavradı. Sonra heykeli havaya kaldırıp dikkatle incelemeye koyuldu.

Thomas bir adım öne çıktı. Heykel son derece özenli ve ayrıntılı bir şekilde oyulmuştu. Yarasa kanatlı, boynuzlu bir iblis şeklindeydi. Çömelmiş vaziyette duruyordu, birilerinin kulağına bir şeyler fısıldar gibi ellerini çenesinin yanına götürmüştü ve kasvetli yüzünde geniş, donuk bir gülümseme vardı.

"Nedir bu, baba?" dedi Thomas, aynı anda hem hayranlık, hem de tiksinti duyarak.

"Yanılmıyorsam Ortaçağ kiliselerinin bank başlıklarına oyulmuş figürlerden biri, Thomas," dedi babası, heykeli büyülenmiş bir halde evirip çevirerek. "Bu zebanilere eski

kiliselerde kilise banklarının başında otururlarmış. Geçen yıl Sufflolk'ta buna benzer şeyler görmüştük, hatırladın mı?"

Thomas hatırlıyordu. Ortaçağ giysilerine işlenmiş ayrıntılı hayvanlar ve başka figürler görmüşlerdi. Ama hiçbiri bu yaratığa benzemiyordu.

"O satılık değil," diye bağırdı eskici.

"Bu nasıl geçti elinize?" diye sordu Thomas'ın babası. Etkilenmişe benziyordu.

"Satılık değil," diye tekrarladı eskici, geçen seferkinden daha da yüksek bir sesle, arkasını dönüp gitmeye hazırlanarak.

"Benimle bu kadar küstah bir tonda konuşamazsınız," dedi Thomas'ın babası. "Polis çağırmaktan çekinmem, bilesiniz!"

"Ne yaparsanız yapın, satılık değil," dedi eskici omzunun üzerinden seslenerek. Arabayı itip pazarın önüne doğru ilerlemeye başladı.

"Bu ne cüret!"

"Rupert, lütfen," dedi Thomas'ın annesi. "Rezil oluyoruz. İnsanlar bize bakıyor."

Thomas etrafına bakındı ve insanların gerçekten de onları seyrettiğini gördü. Birinin ayakları çıplak olan iki bacaksız onları parmakla gösterip kıkır kıkır güldü. Thomas'ın babası huzursuzca kımıldandı, yüzü kıpkırmızı kesildi ve dönüp karısına gülümsemeden önce baş ve işaretparmaklarıyla bıyığını birkaç kez burdu.

"Pekâlâ, öyle olsun. Kim öğle yemeği yemek istiyor, bakayım?" dedi neşeli görünmeye çalışarak. Yürürken Thomas'ın omuzlarına birkaç şaplak attı.

Ama Thomas'ın babası yemekte yine eskici ve kilise bankındaki iblisler konusunu açtı.

"Şu dünyanın haline bak," dedi bitkin bir sesle. "Hiçbir bedel ödemeden böyle bir şeyi ibadet yerinden söküp almak mümkün mü? Bu kadar basit mi yani?"

"Bana sorarsan çok çirkin bir şeydi zaten," dedi Thomas'ın annesi.

"Grotesk olduğuna şüphe yok," dedi babası. "Onu çekici kılan da bu. Ama o eskicinin elinde olmamalı. Bir zamanlar kilisenin malıydı, hayatım."

"Peki müzedeki o canavarımsı şeylere ne demeli?" diye takıldı Thomas'ın annesi, babasına. "Onlar da tapınaklardan ya da mezarlardan filan sökülmemiş mi?"

"Senin de bildiğin gibi, bu ikisi tamamen farklı şeyler, hayatım," dedi Thomas'ın babası. "Umarım benim çok saygın meslektaşlarımı o... o... iğrenç dilenciyle kıyaslamaya çalışmıyorsundur. Onun böyle şeylere hiç saygısı yok, hem de hiç. Onun yaptığının kutsal değerlere küfretmekten hiçbir farkı yok. Bu gayet açık."

Thomas'ın antikalara babası kadar düşkün olmadığı bir gerçekti ama tahta bank başlığının görüntüsünü bir türlü aklından çıkaramadığını fark edince çok şaşırdı. Anne babası çoktan başka meseleler hakkında sohbet etmeye dalmışlardı ama Thomas'ın aklında sadece iblisin kötücül, gudubet suratı vardı.

Yemekten sonra tarihi fakülte binalarını geride bırakıp kasaba dışına doğru yürümeye koyuldular. Newnham'den geçip, Grantchester'a giden nehir yolu boyunca yürüdüler. Yaz sona ermek üzereydi ama hava hâlâ sıcaktı. Etraflarındaki kırlar eylül güneşinin ışığıyla yıkanıyordu.

Thomas'ın anne babası yüksek at binme yolunda yürürlerken Thomas nehre yakın yürümeyi tercih etti. Turnabalıklarını görebilmek için bulanık sulara bakındı ve o sırada yanından geçen bir iskelekuşunu heyecanla izledi. Kuş, firavunların parmaklarındaki yüzükler gibi egzotik renklerle bezeliydi.

Karşı bankta birkaç bıçkın köy delikanlısı büyük bir ağacın dallarına tutunmuş, sallanıyorlardı. Thomas önlerinden geçerken her zamanki oyunlarını oynamaya devam etmeden önce ters ters baktılar. Ve sonra içlerinden biri baş döndürücü bir yükseklikten kendini bırakıp, büyük bir gürültü koparark nehre atladı.

Nehrin biraz ilerisinde sıra sıra dizilmiş sallar vardı. Bazıları ustalıkla, bazıları da beceriksizce suyun üzerinde durmaya çalışıyorlardı. Thomas yelkenle gezintiye çıkmış öğrencilere baktı. Gülüşüyorlardı. Bir gün kendisinin de yüksek duvarları ve korunaklı kapıları olan o üniversitelerden birine gideceğinin ve o kapılardan gizlice sıvışacağının hayalini kurdu.

Ama bu huzurlu düş sahnelerinin sisi dağılır dağılmaz dişlerini göstererek sırıtan iblisin yüzü bir kez daha geri

geldi. Ve Thomas nehir kenarından ayrılıp yalnız kalmak için anne babasının yanına, uçsuz bucaksız bir manzarası olan o tepeye çıkana dek iblis bütün gölgelerden ve karanlık köşelerden fırlayarak onu kovalayıp durdu.

Ertesi gün annesi Thomas'ı aylardır düzenlemekle uğraştığı müzik gecesine davet etmek için mahallenin papazına yolladı. Thomas kiliseden dönerken Cambridge'de karşılaştıkları eskicinin el arabasını gördü.

Thomas göğsünde tuhaf bir sıkışma hissetti. Birdenbire elleri uyuştu ve hissizleşti, bu yüzden parmaklarını esnetmek zorunda kaldı. Aniden, sanki bir kukla oynatıcısı tarafından yönlendiriliyormuş gibi külüstür arabaya doğru yürümeye başladı.

Maymun rulo halindeki kilim yığınının üzerinde oturuyor, onu burada görmeyi bekliyormuş gibi kibirli bir arsızlıkla Thomas'a bakıyordu. Ama eskicinin yüzü ifadesizdi.

Thomas gözlerini maymundan hiç ayırmadan temkinli adımlarla el arabasına yaklaştı. Hayvanın dişlerinin neye benzediğini görmüştü ve ısırılmaya hiç niyeti yoktu. Bir yandan da, oyma bank başlığına bakınmaktan alamıyordu kendini.

Bir süre sonra güveler tarafından yenmiş eski püskü bir halının altından görünen parlak cilalı boynuzları fark etti. İblisin boynuzlarıydı bunlar. Thomas etrafa bakınarak eskicinin çevresinde dolandı. Sokak, yakınlardaki mezarlık kadar sessizdi. Tek yapması gereken elini uzatmaktı, sonra bank başlığı onun olacaktı. Sonuçta bu pis eskici de onu

bir başkasından çalınış olmalıydı. Yani bir hırsızın malını çalmak suç sayılmazdı.

Bu ölümsüz yaratığa elini sürmekten korkmuyordu belki ama, bir yargıç ciddiyetiyle oturmuş ona küçümseyen gözlerle ve manalı manalı bakan maymundan çok korktuğu kesindi.

Thomas öne doğru eğildi, kolunu uzattı ve parmaklarıyla bank başlığına dokunmaya çalışı. Maymun ona engel olmak için hiçbir harekette bulunmadı ama bütün bu süre boyunca, Thomas başlığı kapıp göğsüne bastırana kadar gözlerini ondan hiç ayırmadı. Thomas memnun bir halde arkasını döndü ve tam yürüyüp gitmek üzereyken eskiciyle burun buruna geldi. Eskici Thomas'ı kolundan yakaladı.

Maymun birden korkunç bir inilti koyverdi ve ardından kahkahalarla gülmeye başladı. En azından Thomas bu kahkahaların maymundan geldiğini *düşündü*. Ama geriye dönüp baktığında, bütün bu gürültü patırtıya rağmen maymunun ağzının sıkıca kapalı olduğunu hatırlıyordu şimdi. Eskici gözlerini dikip Thomas'a baktı.

"Ben sadece bakıyordum," dedi Thomas. "İşte, onu geri alabilirsin!"

"Hiç sanmıyorum, arkadaşım," dedi eskici, gitgide gürleşen çatallı bir sesle.

"Bırak beni, yoksa babamı çağıracağım!"

"Üzgünüm, oğlum," dedi eskici. "Gerçekten çok üzgünüm. Senin yerinde baban olmalıydı. İkinizi karıştırdım. Bunu senin gibi genç bir oğlana geçirmek istemezdim. Ama

kuralları ben koymuyorum. Göreceksin. Zamanı geldiğinde sen de benim gibi olacaksın. Gerekirse bunu öz annene bile geçirmekten çekinmeyeceksin." Eskicinin yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi, sanki taş taşımış gibi nefes nefese kalmıştı. Alnından ter damlaları süzülüyordu.

Thomas birden sağır edici bir ses duydu. Yüz binlerce insan aynı anda konuşuyor gibiydi: Fısıltılar, mırıltılar, bağırış çağırışlar, azarlar. Birbirleriyle konuşuyor ve birbirlerinin seslerini bastırıyorlardı; böylece bütün sesler birbirine karışıyor ve ortaya kulak tırmalayıcı bir gürültü çıkıyordu. Thomas eskicinin söylediklerini duymakta zorlandı.

"Bilmen gereken şeyler var, oğlum," diye bağırdı adam, gürültüyü bastırmaya çalışarak. "Beni iyi dinle." Thomas'ın kolunu öncekinden de sıkı bir biçimde kavradı.

"Onu asla satamazsın," diye bağırdı. "Onu asla bir başkasına veremezsin ve asla başından atamazsın. Biri gelip onu almak zorunda. Sana gelmek zorundalar. Ve bunu onlar için elinden geldiğince zorlaştırmak zorundasın, yoksa asla sona ermez."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Thomas. "Bu ses nereden geliyor?" Ama bunu sorar sormaz cevabı zaten bildiğinin farkına vardı. Ses, bank başlığındaki iblisten geliyordu.

"Bu lanetli şeyi yirmi iki yıl önce Fas'ta, Tanca'daki bir Arap mahallesinde buldum," diye devam etti eskici, sesini iyice yükselterek. "Sahibini, iblisi bana vermezse onu öldüreceğimi söyleyerek tehdit ettim ve onu bana verdikten sonra ne olduğunu öğrenince onu gerçekten öldürdüm.

Ama şimdi bu iblisin insanı parmağında oynatabildiğini, ona istediği her şeyi yaptırabildiğini biliyorum." Bank başlığına bakarken eski anıları kovmak ister gibi gözleri kırpıştırıp duruyordu.

"Onu neden bu kadar istediğimi bilmiyorum. Ama sanırım bizi seçen o. Sadece ona sahip olmam gerektiğini biliyordum, o kadar. Umarım ondan benim yapabildiğimden çok daha kısa bir sürede kurtulursun, evlat. Umarım bunu başarabilirsin." Bir anlığında eskicinin kederli yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi ama sonra hemen kayboldu. Thomas'a iyice yaklaştı, ama o zaman bile, Thomas'ın onun sesini iblisin içinden gelen gürültülerin arasından seçebilmek için çok çabalaması gerekti. Sesler birbirleriyle uyum sağlamaya ve birleşmeye başlamıştı, sanki başından beri aynı şeyleri söylüyor gibiydiler. Tüm bu şamatanın içinden rastgele sözler seçiyordu şimdi Thomas.

"Onu dinleme..."

"Zayıf, zayıf, zayıf..."

"Öldür onu..."

Thomas'ın eskicinin sözlerine odaklanmasını imkânsız hale getiriyordu bunlar.

"Aileni biraz olsun seviyorsan hemen git buralardan," dedi eskici. "Asla duymak istemeyeceğin şeyler duyacaksın. Doğruluğundan emin olamayacaksın ama bu bir şey değiştirmeyecek, iblis zehrini her yere bulaştırmış olacak. Annenle babanı seviyorsan, git. Çok uzaklara git. Burada kalırsan iblis önünde sonunda onlara zarar vermene sebep

olacak." Eskici bir adım geriledi, boynunu sağa sola çevirerek kıtlattı. "Şimdi izin verirsen, iblis fikrini değiştirmeden önce yola koyulmak istiyorum."

"Hiç durma, git!" diye bağırdı iblis. Sesler birleşip tek bir ses halinde yankılanıyordu şimdi. "Kaç! Evet, kaç, seni adi, iğrenç kurtçuk! Hâlâ şansın varken kaç!"

Eskici el arabasını olduğu yerde bırakarak arkasını dönüp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra maymun arabadan aşağı atladı. Sahibini yakaladı, adamın üzerine tırmanıp omzuna çıktı ve gözden kaybolmadan önce son kez dönüp Thomas'a baktı.

Thomas bank başlığına oyulmuş iblise baktı. İblis annesi ve kütüphanedeki Bay Reynolds hakkında iğrenç suçlamalarda bulunuyordu şimdi. Thomas yaratığın sözlerini savuşturmayı başardıysa da, aslında eskiden beri hep böyle bir şeyden şüphelendiğinin de farkındaydı. Sadece bunu hiçbir zaman dile getirmemişti, o kadar.

"Doğru olduğunu biliyorsun!" diye haykırdı iblis, ürkütücü bir kahkaha patlatarak. "Onlara hadlerini bildirebilirsin. Onları yaptıklarına pişman edebilirsin. Ağızlarıyla öpüştüler, dudaklarıyla yalan söylediler. Onları pişman edeceksin, Thomas. Cezalandırılmayı hak ediyorlar. O pis, iğrenç yalanlarında boğulmayı hak ediyorlar!"

Thomas elleriyle kulaklarını kapattıysa da bu hiçbir şeyi değiştirmedi. İhtiyar Bayan Patterson birden kır evinin verandasında belirdi. Gözleri güneşten kamaşmıştı. Girişte duran Thomas'a doğru yaklaştı. Thomas önce kadının iblisin çığlıklarını duyup geldiğini düşündü ama sonra iblisin

devamlı atıp tutarak işkence ettiği eskici geldi aklına. Çığlıkları ne Thomas, ne de anne babası duyabilmişti; Bayan Patterson'un duyması da mümkün değildi.

Bayan Patterson'u bahçenin kapısına kadar getiren eskicinin bağırışları olmalıydı. Thomas kadının endişeli bir yüzle ağzını oynattığını görebiliyor ama onu duyamıyordu. Duyduğu tek şey iblisin Bayan Patterson ve evlilik dışı çocuğu hakkında atıp tutan cırtlak sesiydi. İblisin dediğine göre kadın bebeğini yetimhaneye vermiş, onu ölüme terk etmiş ve onu hiç ama hiç sevmemişti.

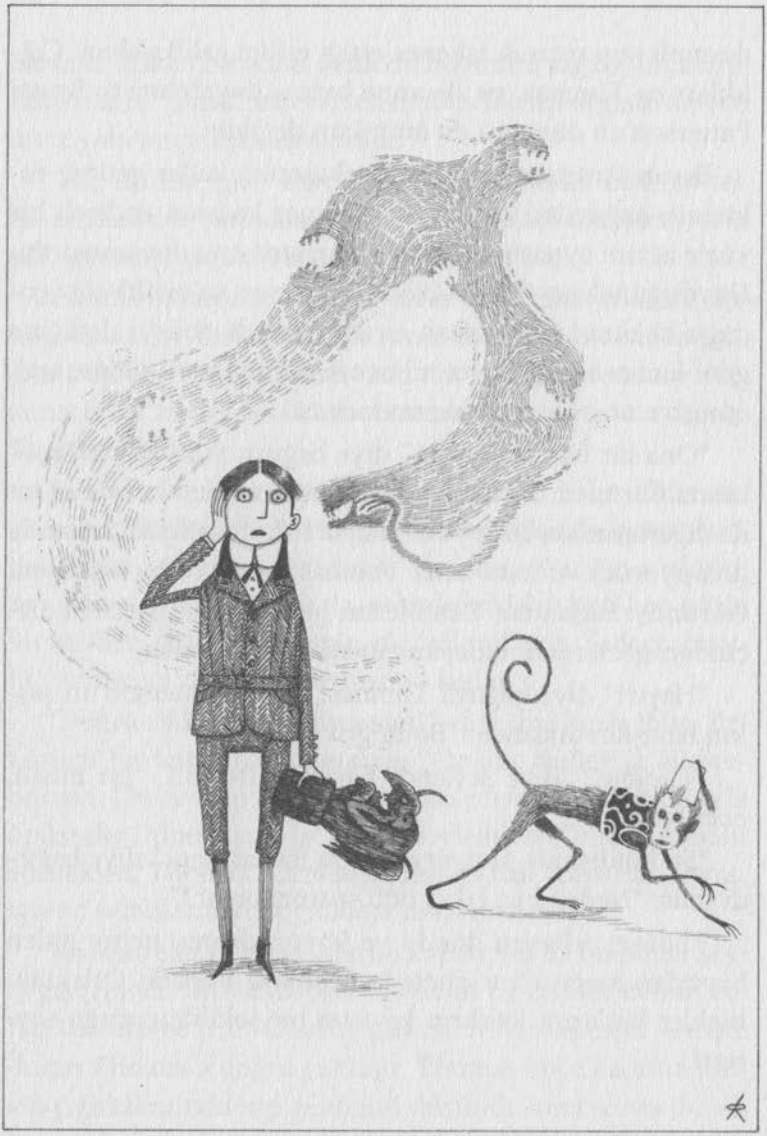
"Ona bir bak, Thomas!" diye bağırdı iblis. "Azize pozlarına bürünen bir kız kurusu gibi davranıyor, ama onun da diğerlerinden farkı yok. Yüzyıllardır insanların arasında dolaşıyorum ve inan bana Thomas, hepsi birbirinin aynı. Görünüşe aldanma. Kendilerini yiyip bitiren şişkin kurtçukları gözlerden saklayan elmalar gibidir onlar."

"Hayır!" diye bağırdı Thomas, Bayan Patterson'un şaşkın bakışları arasında. "Bu doğru değil!"

"Thomas," diye seslendi Bayan Patterson. "İyi misin, çocuğum?"

"Şu kokuşmuş, ihtiyar domuza da bak sen!" diye bağırdı iblis. "Neden biri çıkıp onu susturmuyor?"

Thomas arkasını döndü ve köyün dışına, nehre giden bayırdan aşağıya var gücüyle koşmaya başladı. Otlaktaki inekler başlarını kaldırıp kayıtsız bir şekilde çocuğu seyretti.

Nehre vardığında bank başlığını iki elinin arasında, kollarını iyice gererek sıkı sıkı tuttu. İblis Thomas'a onu suya atmaması için yalvarırken sesi değişti ve iğrenç bir biçimde ciyak ciyak bağırdı.

"Thomas," dedi iblis, pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Lütfen. Şaka yapıyordum, hepsi bu. Eskici delinin tekiydi, sen de biliyorsun. Sana yalvarıyorum, lütfen beni suya atma. Lüütfeeen."

İblisin yaltaklanması, alaycılığından daha mide bulandırıcıydı Thomas için. Yeni keşfettiği gücünü düşünerek gülümsemeden edemedi. Anlaşılan eskici bu yaratığın işkencelerine yirmi yıldan fazla boşu boşuna katlanmıştı. Tek yapması gereken onu boğmakla tehdit etmekti, o kadar.

Thomas ellerini açtı ve bank başlığı büyük bir gürültüyle suyun yüzeyine çarparak nehrin dibini boyladı. Suda zikzaklar çizerek battı ve dalgalarla birlikte sağa sola sallanan yosunların arasında, karanlıkta kaybolup gitti.

Bununla beraber, iblisin anırmayı andıran o sesi de yok oldu. Thomas şimdi kulağına çalman birbirinden değişik sesleri ayırt edebilmenin keyfini sürüyordu: Söğüt yapraklarının hışırtıları, yusufçukların kanat çırpışları, saksağanların uzaklardan gelen şakımaları...

Etrafına bakındı. İçinde, ruhunda büyük bir dinginlik hissediyordu şimdi. Sanki çok uzun bir zamandır soğuk, gri bir hücrenin içine hapsedilmişti de şimdi serbest kalmış gibiydi. Gözlerine yaşlar dolarak eylül güneşinin, İngiliz kırlarının tadını çıkardı.

Söğütlerin arasından tatlı, sıcak bir meltem esiyordu. Thomas, uzaklardan gelen bir tren düdüğünün sesini duydu. Derin bir nefes aldı ve nehrin karanlık, sakin sularına baktı. Bank başlığının çirkinliği, manzaranın güzelliği tarafından yutulmuş gibiydi.

Sonra yosunların arasında hareket eden bir şey gördü. Bir yılanbalığı ya da bir turnabalığı olabilir miydi bu? Hayvanın ani ve dengesiz hareketlerinde Thomas'ın tüylerini diken diken eden bir şeyler olduğu kesindi. Thomas dönüp bayırı çıkmaya başladı ve adımlarını gitgide hızlandırdı. Zirveye ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Aşağıya, nehre baktı ve kendi kendine gülümsedi. O şeyden –her ne idiyse artık– kurtulmayı başarmıştı.

Tam o anda bir ses duydu, boğulur gibi kıkırdayan birinin sesiydi bu. Bir çocuk Thomas'ın peşine mi takılmıştı acaba? Çok komik görünüyor olmalıydı. Ortaya çıksın diye çocuğa seslenmek üzereydi ki, birden sol elinde buz gibi soğuk bir ıslaklık hissederek irkildi.

İçinde yükselen korkuyu bastırmaya çalışarak başını önüne eğdi ve bank başlığının elinde olduğunu fark etti. İblisin boynunu bir çizgi halinde kaplamış ıhlamur yeşili yosunlar atkı gibi görünüyordu.

İblis kendini daha fazla tutamayıp bir kahkaha patlattı. Thomas onu elinden bırakıp koşmaya başladı ama ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın iblisin gittikçe yükselen ve ona doğru yaklaşan kahkahalarından kaçamıyor, ahşabın ağırlığını

bir kez daha elinde hissediyordu. *Onu asla atamazsın*, diyen hurdacının sesi yankılandı zihninde.

"Ah, işte bu çok güzel!" diye bağırdı iblis. "Çok iyi düşündün, seni beyinsiz moron!" diyerek kahkahalara boğuldu sonra. "Eski dostumuz kokuşmuş eskici ilk gördüğü hendeğe atıp benden hemen kurtulabilecekken, varlığıma yıllarca boşuna mı katlandı sence? Buna cidden inandın mı? Ah, hayır ufaklık. Korkarım beni öyle kolay kolay savamayacaksın başından. Doğru zamanı beklemen gerek. Senden sonraki yolcu, arkadaşlığıma layık olacak kadar olgun, böyle bir macerayı kaldırabilecek kadar da hazır olmalı."

"Peki neden ben?" diye isyan etti Thomas.

"Hepsi de aynı şeyi sorar, biliyor musun?" dedi iblis. "Pire neden bir adamı ısırır da diğerine dokunmaz? Bağırsak solucanı, bağırsağını neye göre seçer? Hem neden sen olmayasın ki? Yoksa senin yerinde babanın olmasını mı tercih ederdin?"

"Evet!" diye bağırdı Thomas gözyaşlarına boğularak.

"İşte, bu!" diye bağırdı iblis zafer kazanmış gibi. "Aferin, oğlum! Çok haklısın, senin yerinde neden o yaşlı, fiyakacı boşboğaz olmasın? Üniversiteden para çalıyor, incir çekirdeğini doldurmayan meseleler yüzünden utanmadan annenin önünde seni aşağılama yüzsüzlüğünü gösterebiliyor ayrıca..."

"O tütünü ben almamıştım," dedi Thomas.

"Tabii ki öyle," dedi iblis. "Ama sana inanmadı, değil mi?"

"Gerçekten üniversiteden para çalıyor mu?" diye sordu Thomas.

"Hem de yıllardır. Ama bu bile onu ilginç biri haline getiremez. Annenin kendini aşağılık bir kadın gibi Reynolds denen o dalkavuğun kollarına atmasına şaşmamalı. Ama korkarım işler böyle yürümüyor. Ben seninim, sen de benimsin. Ve ben yeni bir sahip bulana kadar asla ayrılamayız. Bu bir lanet. Sen de bilirsin ki, lanetlerin kendi içlerinde birtakım kuralları vardır. Yoksa halimiz ne olurdu? Halimiz ne olurdu, ha Thomas?"

İblis bir kez daha kahkahalarla güldü.

Thomas başını salladı, gözlerini kapattı ve bitmek tükenmek bilmeyen gürültünün baş döndürücü etkisini üzerinden atmaya çalıştı. Birden kendini çelik gibi sapasağlam hissederek kararını verdi. İblis ne derse desin, Thomas'ın sonu o zavallı, harabeye dönmüş hurdacı gibi olmayacaktı. Bu sefil yaratık onun hayatını mahvedemeyecekti. Bunu engellemenin imkânsız olduğunu söylemesi çok doğaldı elbette, tam da onun gibi adi bir zebaninin *söyleyeceği* bir şeydi bu.

Thomas evine giderken iblisin feryatlarını duymazdan geldi. Yüksek duvardaki kemerli kapıdan geçerek arka bahçeye girdi. Kedisi Smokey Thomas'a doğru koştu. Çimlerin bittiği yere vardığında Thomas'ın elindeki bank başlığını fark etti, durup pençelerini çıkardı ve uzun, gri tüylerini havaya dikerek Thomas'a tıslad ı.

İblis, âdeti olduğu üzere çığlık çığlığa haykırmaya başladı ve kedinin boyun bölgesinde büyüdüğü söylenen tümöre

sinsi bir bakış fırlattı. Thomas bahçedeki kulübeye doğru yürüdü. Bahçıvan Benson baltasını kulübenin hemen dışındaki kalın kayın ağacına asmıştı.

İblis Thomas'ın gittiği yeri tahmin edebiliyordu. Çocuğun baltayı alması onun da işine geliyordu. Thomas bank başlığını ağaç kütüğünün üzerine yerleştirip baltayı kafasının hizasında havaya kaldırınca iblis çığlıklar atarak onu teşvik etmeye girişti.

"Hadi!" diye bağırdı iblis. "Hiç durma! Buna asla cesaret edemezsin, seni sidikli, tabansız velet seni! Şu haline bak! Ellerin titriyor! Sen bir zavallısın! *Zavallı*!"

Thomas derin bir nefes aldı ve baltayı yere indirdi. Balta ahşaba vurmadan hemen önce gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Ama Thomas'ın indirdiği darbe iblisi susturacağı yerde çocuğun kulaklarında gür ve rahatsız edici bir kahkahanın çınlamasına sebep oldu. Thomas gözlerini açtığında baltanın ikiye böldüğü şeyin bank başlığı değil, Smokey olduğunu gördü. Sanki alev almış gibi baltayı elinden bıraktı. Gözleri yaşlarla doldu ve korku içinde yüzünü diğer tarafa çevirdi.

"Ah, hay aksi!" diye bağırdı iblis. "Tommy'nin minik kediciği bozuldu mu yoksa? Tek darbede kafasını uçurdun, bunu biliyor muydun? Pisicik güzellik uykusundan hiç uyanmayacak artık!" İblisin kıkırdadığını duyduğunda bank başlığını yeniden elinde tuttuğunu fark etti.

"Beni rahat bırak!" diye haykırdı Thomas gözyaşlarına boğularak.

"Ah canım, vah canım," dedi iblis. "Üzgünüm Tommy'cik, ama bunu yapamam."

Thomas hıçkırdı.

"Hadi, yapma," dedi iblis. "O aptal kedinin arkasından ağladığına inanamıyorum. O pire torbasından kurtulduğuna sevinmelisin. Onu başından beri hiç sevmemiştin, itiraf et!"

"Hiç de bile!" diye bağırdı Thomas. "Onu seviyordum ben!" Ama bunu söyler söylemez bundan o kadar da emin olmadığını fark etti.

"Hayır, sevmiyordun işte," dedi iblis kıkırdayarak. "Hiç sevmiyordun. Hem de hiç. Gerçek şu ki, sen aslında hiç kimseyi sevmiyorsun, değil mi Thomas? Gerçekten. Kendini bile sevmiyorsun. Bu doğru, değil mi?"

"Kes sesini!" diye bağırdı Thomas.

"Tommy, Tommy, Tommy," dedi iblis. "Sakin ol biraz. Bütün bunlar senin için çok ani oldu, biliyorum. Eski yaşamına dönmek istiyorsun, bunu da anlıyorum. Ama dönemezsin. Her şey bitti." İblisin sesi yavaş yavaş tıslamaya dönüştü. "Peki neden? Hepsi o iğrenç eskicinin yüzünden, değil mi? Seni oyuna getirdi. O olmasaydı her şey eskisi gibi olacaktı. Başına gelenlerin tek suçlusu o! Bunu ona ödetmelisin, bunu ödemek zorunda! Bundan çok daha hafif suçlar –hem de çok çok daha hafif suçlar– işleyenleri bile asıyorlar ama o, hayatını mahvettiği halde ortalıkta özgürce dolaşabiliyor. O pis ihtiyara bir ders vermek ve adaleti kendi ellerinle sağlamak istersen herkes sana anlayış gösterecektir..."

Thomas ağır ağır başını salladı. İblisin haklı olduğuna şüphe yoktu. O adi pislik hayatını mahvetmişti. İblisten kurtulma işini şimdilik erteleyebilirdi.

"Hem yavaş, hem de çok zayıf," dedi iblis. "Onu istediğin zaman yakalayabilirsin."

"Ama nereye gittiğini bile bilmiyorum," dedi Thomas.

"Biliyorsun," dedi iblis. "Bal gibi biliyorsun hem de. Trumpington'a çıkan yeşil patikada yürüyor. Tarlada yolunu kesebilirsin. Oldukça ıssız bir yerdir. Sizi kimsecikler duymaz."

Thomas bir dakika kadar duraksadıktan sonra bahçe kapısına yöneldi.

"Silahsız mı gidiyorsun?" diye bağırdı iblis endişeyle. "Senin gibi bir çocuk, onun gibi yaşlı bir deliyle nasıl baş edebilir? Bıçağı var, unutma. Kemerinden sarkarken görmüştün, hatırlamıyor musun? Seni koruyacak bir şeye ihtiyacın var. Eskici daha önce de adam öldürdü, biliyorsun." İblis bir kahkaha attı. "Hem de defalarca! Buna bizzat tanık oldum," diyerek kıkırdadı.

Thomas göz ucuyla baltaya baktı.

"Güzel, güzel," dedi iblis teşvik edercesine. "Çok iyi düşündün. Hadi gel! Acele et, yoksa onu kaçıracaksın!"

"Hem seni, hem de baltayı taşıyamam," dedi Thomas.

"Bahçıvanın bez çantası alet kulübesinde duruyor. Beni onun içine koy!" diye ciyakladı iblis.

İblisin bağırışları yüzünden kulaklarına iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. İblisin sesi zihnine öyle bir işlemişti

ki, kendi düşüncelerini onunkilerden ayırt edemiyordu bir türlü. Thomas başını önüne eğip dişlerini sıktı ve tarlaya doğru koşmaya başladı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, eskiciden ve ellerinin arasında tuttuğu keskin baltadan başka bir şey düşünemiyordu artık.

Amcam hikâyesini bitirdiğinde çok uzun bir süre suyun altında kalmışım gibi kesik kesik nefes aldım.

"Thomas'ın yerinde ben olsaydım iblis bana neler söylerdi, merak ediyorum, amca" dedim, amcamın beni rahatlatmak için, "İblis, sırları ve günahkâr arzuları olmayanlarla ilgilenmez, onlar tamamen güvendedir," gibi bir şeyler söylemesini bekleyerek. Ama onun yerine öne doğru eğilip ellerimi ellerinin arasına aldı. Yüzü kül rengiydi ve ifadesi ürkütücü bir biçimde ciddiydi.

"Bunu asla öğrenmemek için dua etmelisin, Edgar," dedi gözlerini bana dikerek. "Bunu öğrenmemek için dua etmelisin."

"Evet, amca," dedim ellerimi amcamın ellerinin arasında boğulmaktan yavaşça kurtararak. Sonra ayaklandım. İtiraf etmeliyim ki amcamın akıl sağlığından endişelenmeye başlamıştım artık. Gerçekler ile hayalleri birbirinden ayırma becerisini yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi geliyordu bana.

Çerçeveli gravüre doğru yürüdüm ve bir kez daha baktım. Amcamın anlattığı hikâyeden sonra grotesk hatları ve kem gözleriyle tahta iblis gözüme öncekinden de korkunç göründü. Böyle bir şey mümkünse tabii.

Tam o anda çok hafif bir gıcırtı duydum, sesin geldiği yere baktığımda kapı tokmağının yavaşça döndüğünü gördüm.

"Git buradan," dedi amcam. Bunu o kadar kısık ve otoriter bir sesle söylemişti ki başta benimle konuşuyor sandım.

Kapı tokmağının dönmesi durdu ama kısa süre sonra yeniden başladı.

"Bizi yalnız bırak!" dedi amcam, bu kez daha sert bir tonda. Tokmak serbest bırakılınca gıcırdadı.

Gelenin Franz olduğunu sandım; efendisinin başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak etmiştir diye düşünmüştüm. Ama kulaklarım beni yanıltmadıysa eğer koridorda bir çiftten fazla ayak sesi duyduğuma emindim. Emin olduğum başka bir şeyse, yine fısıltılar duyduğumdu.

"Burada senden başka birileri yaşıyor mu, amca?" diye sordum çekinerek.

"Yaşamak mı?" dedi amcam tuhaf bir ifadeyle. "Hayır, Edgar."

Şöminenin parmaklıklarından içeriye bir odun daha düşünce çıtırtı ve cızırtılar duyuldu. Ateşte parlayan korlar bir anda soldu. Odanın içindeki bütün gölgeler bir olmuş

üzerime geliyordu sanki. Göz ucuyla baktığımda gravürdeki iblisin hareket ettiğini görür gibi oldum.

Dönüp bir kez daha iblisin ürkütücü yüz hatlarını incelemek için kendimi zorladım, ama baktığımda iblisin kararlı bir biçimde, olması gerektiği gibi hareketsiz durduğunu gördüm. Kendi kendime gülümsedim, aksini düşünmekle aptallık etmiştim.

"Çekil oradan, Edgar," dedi amcam sessizce. "Öyle şeyler vardır ki, asla uzun süre bakılmaması gerekir."

"Evet, amca," dedim bu acayip vecizeye gülmekten kendimi alamayarak.

Gravürün yakınlarında küçük bir yağlıboya tablo vardı. Resim, maun ağacından ya da ona benzer kasvetli bir ahşaptan yapılmış kalıp gibi bir çerçevenin ağırlığı altında eziliyordu. Ama en azından bu resim, bank başlığı iblisinden çok daha çekici görünüyordu.

Ben resimden anlayan biri değilimdir ve o çocuk halimle sanat konusunda bir şeyler biliyor da sayılmazdım kesinlikle, ama bu resim gerçekten de iyi bir resme benziyordu. Cilası zamanla matlaşmıştı ve belki de bu yüzden resmedilen sahne – güzel bir ev ve etrafındaki bahçeler– amaçlandığından daha kasvetli bir hale bürünmüştü. Özellikle evin arka tarafındaki bahçeler neredeyse simsiyah görünüyordu. Ressamın imzasını zar zor seçebildim: A. Trewain.

"Bu resim genç bir doktor tarafından yapılmış," dedi Montague Amca, sandalyesinden. "Bence oldukça yetenekli biriymiş."

"Resmin çok tuhaf bir havası var," diye bir yorumda bulundum.

"Evet," dedi Montague Amca. "Evet, öyle. Hadi, Edgar, yanıma, şöminenin başına otur da sana bunun sebebini anlatayım."

Suffolk'ta bulunan Whitcot kasabasındaki papaz evi, 1750'li yıllarda inşa edilmiş, marmelat rengi duvarları ve kiremitleri olan kocaman bir malikâneydi. Evin ön tarafındaki iki bölme kavisli bir biçimde öne doğru çıkıktı. Kavislerin çakıllı yola ve içinde bir de ceviz ağacı bulunan meyve bahçesine bakan uzun ve geniş pencereleri ince kafesli, beyaz çerçeveli panjurlarla kaplıydı. Bu bölmelerin tam ortasında ise iki yanında beyaz sütunlar bulunan şarap rengi bir kapı vardı.

Evin zemini dört bir yandan tuğla duvarla kuşatılmıştı. Duvar o kadar yüksekti ki, bahçenin duvarın gölgesinde kalan bölümleri alacakaranlıktaymış gibi görünüyordu. Buna bir de evin arka taraflarındaki devasa kayın ağaçlarının gölgeleri eklenince karanlık iyice koyu ve kasvetli bir hal alıyordu.

Duvarda sadece iki boşluk bulunuyordu: Oldukça görkemli bir güzelliğe sahip Ortaçağ kilisesinin avlusuna açılan küçük, kavisli bir kapı ve yola çıkan giriş. Duvar bu girişte, dev taşlardan yapılma kubbeleri taşıyan iki sütunun aşağısına doğru çok zarif bir biçimde kıvrılıyordu.

Robert Sackville bu sütunlardan birine yaslanmış etrafı seyrediyordu. Babası bir yukarı bir aşağı koşturarak girişin önündeki balçık yolun kenarına park edilmiş koca kamyonetten aldıkları mobilyaları ve kolileri eve taşıyan iki adama yol gösteriyordu.

Robert'in annesiyse sandalyelerin ayaklarının kapı kenarlarına çarpmasına ya da oturma odasında kırılan camların şangırtısına avazı çıktığı kadar bağırmakla meşguldü. Robert'in babası annesinden daha soğukkanlı görünüyordu –ellerini arkada birleştirmiş, âdeti olduğu üzere bir eliyle diğerine vurup duruyordu– ama adamlar o çok değerli kitaplarının bulunduğu kolileri kütüphaneye taşımaya başlayınca birden atmaca kesilerek onların her hareketini pür dikkat izlemeye koyuldu.

Robert bütün bu işlerin çok gereksiz olduğunu düşünüyordu her zamanki gibi. Buradan çıkıp geçitten geçse ve sonra arka taraflara, başakların rüzgârda sallandığı o tarlaya kadar gitse yokluğunu fark ederler mi diye merak etmekten kendini alamadı.

Amaçsızca evin arka tarafındaki kasvetli köşeye yöneldi ve bahçıvanın kaldırmayı unuttuğu bir söğüt dalını eline alıp, havada daireler çizerek döndürmeye başladı. Ağaç

dalı ıslığa benzer bir ses çıkardı dönerken. Robert arka kapıya giderken birden durdu, nedense izlendiği hissine kapılmıştı. Gölgelerin içine doğru iyice yaklaştı ancak hiçbir şey göremedi. Söğüt dalını tekrar sallamaya koyuldu ancak hareket eden bir şey göremedi. Sonunda omuzlarını silkip içeriye girdi.

Mobilyalar yerlerine yerleştirildikten kısa süre sonra, yolun sonunda timsah şeklinde dizilmiş kasaba yerlilerinin geçit töreni başladı. Ellerinde sepetler ve tülbentlerden ya da eski gazete kâğıtlarından yapılmış bohçalar taşıyorlardı.

"Ah, şu işe bak," diye içini çekti Robert'in babası. "Bu benim cemaatim olmalı." Bitkin bir halde başını salladı ve timsahın kafası merdivenlere varınca ön kapıyı açmaya gitti. Robert odasına çıktı ve pencereden aşağıda olup bitenleri izlemeye koyuldu.

Robert'in babası kapıyı açar açmaz şapkalar ve kasketler başlardan çıkarılıp göğüs hizasında tutuldu. Kalın camların ardındaki Robert konuşulanları boğuk boğuk duyuyordu. Babasının kendisine sunulan çeşitli hediyeleri sıkılgan bir tavırla kabul ettiğini gördü. Derken Robert'in annesi girişte belirdi, geldikleri için teşekkür ederken başlar saygıyla ona doğru çevrildi.

Robert babasının "Tanrı sizi korusun," dediğini duydu. Kadınlar başlarını eğerek selam verdi. Sonra şapkalar yeniden yerlerine oturtuldu, kenarları çekiştirilerek düzeltildi ve cemaat geçitten geçerek, çakıllı yolda geldiği yöne doğru yürümeye koyuldu.

"Aman Tanrım!" dedi Robert'in babası, Robert merdivenlerden aşağıya inerken. Koridordaki masanın üzerinde duran, gazete kâğıdına yarın yamalak sarılmış bir parçaya uzandı sonra. Babası irkilerek geriye doğru bir adım atarken, Robert o şeye yakından bakmak için adımlarını hızlandırdı. Gazetenin içinde ölü bir tavşan vardı. Kürküne iliştirilmiş notun üzerindeyse şöyle yazıyordu: *Tazedir, bu sabah öldürüldü.*

"Yüce Tanrım," dedi Robert'in babası. "Diğerlerini açıp bakmaya elim varmıyor."

"Saçmalama, Herbert," dedi annesi. "Bence bu çok düşünceli bir davranış. Bu tavşan leziz bir akşam yemeği olacak. Hem bak, erikli turta ve biraz da bal getirmişler. Vaaz verirken onlara teşekkür etmeyi unutmamalısın. Çok zengin insanlar olmadıkları belli, Herbert. Ama oldukça cömertler."

"Bunlar ne böyle?" dedi Robert'in babası çekine çekine, hasır sepetteki tülbent yığınının altına bakıyordu.

"Sanırım bunlar adaklar," dedi arkalardan bir ses. Robert ve anne babası sesin geldiği yöne dönüp baktıklarında, kapının girişinde duran kırklı yaşlarda, uzun boylu bir adamla karşılaştılar. Adam şapkasını çıkarmış elinde tutuyordu. Yünlü kumaştan bir takım elbise giymişti ve yüzünün iki yanında kıvrılan gür siyah bıyıklarının altından geniş geniş gülümsüyordu.

Adam isminin Arthur Trewain olduğunu ve kasabada doktorluk yaptığını söyleyerek kendini tanıttı.

"Kasabanın diğer tarafında oturuyorum. Buradan geçiyordum ve uğrayıp merhaba demek istedim."

Robert'in babası girişe doğru yaklaşıp adamın elini sıktı.

"Ben Papaz Sackville, Herbert Sackville. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Doktor Trewain," dedi. "Sizi eşimle tanıştırayım."

"Bayan Sackville," dedi doktor kendisine uzatılan eli sıkarken. "Sizinle tanışmak büyük bir şeref." Sonra dönüp Robert'e baktı ama anlaşılan babasının çocuğu tanıştırmak gibi bir niyeti yoktu.

"Ve bu da oğlunuz olmalı," dedi.

"Evet," dedi Robert'in annesi. "Bu, Robert."

"Nasılsın, Robert? Umarım iyisindir," dedi Doktor Trewain elini uzatarak. Robert elini uzatıp adamla tokalaştı. "Bizi birazcık can sıkıcı bulduğunu tahmin edebiliyorum. Burası sana göre değil, birlikte oynayabileceğin çocuklar yok ne yazık ki. David Linklater diye bir delikanlı var, senin yaşlarında. Ama okul açılana dek Londra'da kalacak."

Robert bunun sorun olmadığını, tatilin bitimine yalnızca iki hafta kaldığını ve sonra yeniden okula başlayacağını söyledi. Doktor Trewain gülümsedi, başını salladı ve kapıya yönelerek, yerleşmeye başlamaları için onları rahat bırakmak istediğini söyledi. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa," dedi şapkasını takarken, "lütfen çekinmeyin."

"Bize yemeğe gelmek ister miydiniz?" diye sordu Robert'in babası.

"Çok isterim," dedi doktor.

"Tabii, kesinlikle gelmelisiniz. Evli olup olmadığınızı sorabilir miyim acaba?"

"Sorabilirsiniz," dedi Doktor Trewain. "Ama ne yazık ki değilim. Beni almaya istekli birini bulamadım henüz. Bir doktorun karısı olmak herkesin arzuladığı bir hayat değil."

"Bir papazın karısı olmak da öyle," dedi Papaz Sackville gülümseyerek. Sonra içini çekti ve "Elizabeth gibi bir eşe sahip olduğum için kendimi gerçekten de çok şanslı hissediyorum," dedi.

"Evet, öyle hissetmelisin zaten," dedi Bayan Sackville kahkaha atarak. "Öyleyse cuma akşamı birlikte yemek yemeğe ne dersiniz?"

"Şeref duyarım," dedi doktor.

Sonraki birkaç gün korkunç bir yavaşlıkta geçti. Robert okula döneceği gün gelene dek saatleri saydı. Buralardan uzaklaşmak ve yine kendisi olabilmek istiyordu. Diğer çocuklarla bir arada olmayı özlemişti; bu kasabada onu rahatsız eden bir şeyler vardı ve sadece yeni taşınmış olmalarından kaynaklanmıyordu bu.

Robert, bir papazın oğlu olmanın yükünü hayatı boyunca omuzlarında taşımıştı, ama buna ne kadar alışkın olursa olsun hâlâ zorlanıyordu. Rahiplik bir aile mesleği gibiydi ve herkes bunu babasından ona geçecek bir miras gibi görmesini bekliyordu sanki.

Ama Robert'in babasının izinden gitmek gibi bir niyeti yoktu. O kendi hayatını yaşamak, dizginleri ellerinde tutmak istiyordu. Babasının tüm yaşamını hizmetine adadığı Tanrı'ya inandığı falan yoktu gerçekte. Bunu babasına söylemeye asla cesaret edemezdi tabii.

Doktor Trewain'in kasabanın can sıkıcılığı hakkında söyledikleri kesinlikle doğruydu. Birlikte oyun oynayabileceği "Robert'e göre" çocuklar yoktu burada ve ona göre olmayanlar bile papaz evine ya da bu civarlara gelmeye isteksiz görünüyorlardı. Robert ilgisizce bahçede dolanıp durdu. Bir ileri bir geri giderek, eskiden beri yaptığı gibi kendi kendini eğlendirmeye çalıştı: Çalılıkların arasında gizlenmiş yuvalar aradı, toprak çömleklerin içindeki böcekleri kovaladı ve çakıl taşlarını eline alıp teker teker yola fırlattı.

Ama her seferinde evin arka tarafında, düşsel bir havası olan o kasvetli alacakaranlıkta buluyordu kendini. Robert'i buraya çeken ve kendini buranın sahibiymiş gibi hissetmesine sebep olan şey, belki de bütün yetişkinlerin, hatta bahçıvanın bile bu köşeden ısrarla uzak durmasıydı.

Derken bir akşamüstü ağaçların gölgeleri arasında neredeyse görünmez olmuş, yüksek bir duvarın üzerinde oturan bir çocuk –üstelik iyi giyimli– gördü ve çok şaşırdı.

"Merhaba," dedi Robert.

Çocuk cevap vermedi ama öne doğru eğilip dişlerini göstere göstere sırıttı. Robert daha önce kimsenin böyle

geniş geniş sırıttığını görmemişti, birden rahatladı ve çocuğa gülümsedi.

Ertesi gün -cuma günü- beklendiği üzere Doktor Trewain bir elinde küçük bir buket çiçek, diğerinde kaliteli bir şarapla akşam saatlerinde çıkageldi.

"Umarım canın çok sıkılmıyordur, Robert," dedi Doktor Trewain, hep birlikte oturma odasına geçtikleri sırada.

"Hiç sıkılmıyorum, efendim," dedi Robert. "Bir arkadaş edindim."

"Arkadaş mı?" dedi Doktor Trewain hayretle. "Gerçekten mi?"

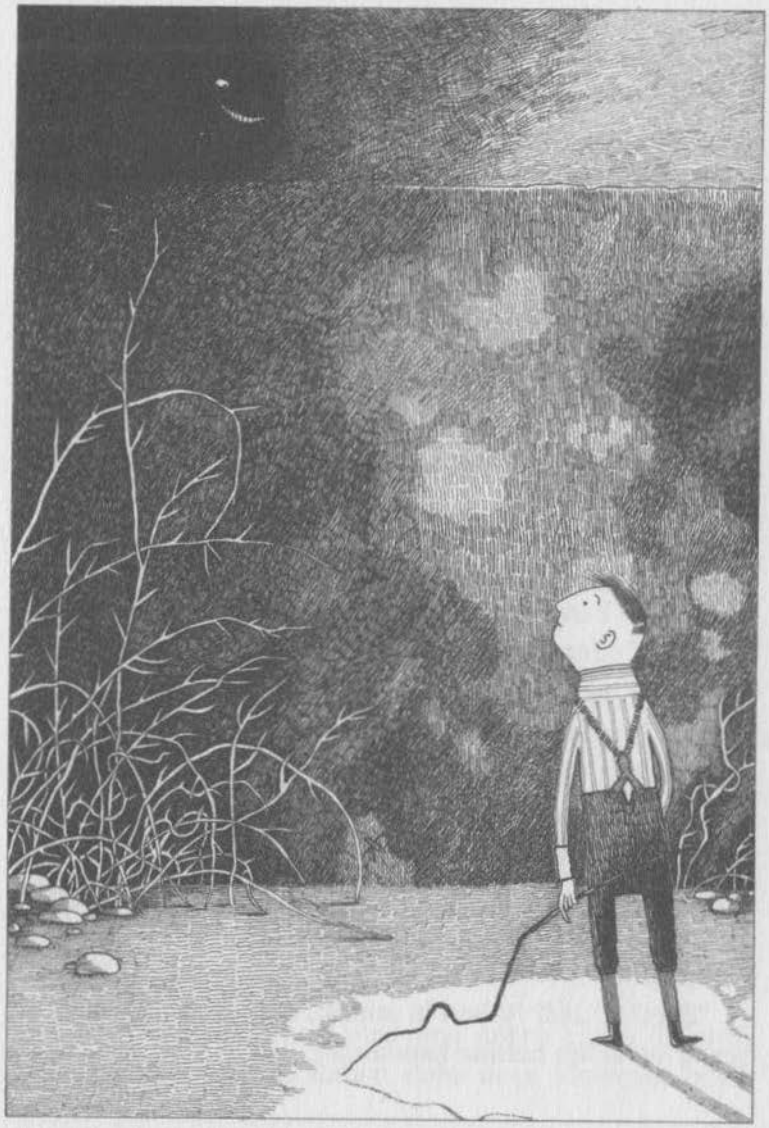
O arkadaşın kim olduğunu sormak üzereydi ki, yardımcıları Jane içeriye girip yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Yemek sırasında kasaba halkından ve onların "adakları"ndan konu açıldı.

"Onlar gerçekten de iyi insanlardır, efendim," dedi Doktor Trewain. "Ve yeni bir papaza kavuştukları için gerçekten de minnettarlar."

"Yoksa benden önceki pek sevilmiyor muydu?" diye sordu Papaz Sackville, şakacı bir tonda.

"Hayır, hiç de değil, efendim," dedi Doktor Trewain. "Papaz Benchley çok sevilen ve çok saygı duyulan bir..." deyip aniden sustu.

"Evet?.." dedi Robert'in annesi, doktorun onlardan bir şeyler sakladığı hissine kapılmıştı.

Doktor Trewain'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi ve Papaz Benchley'in yaşamının sonlarına doğru tamamen değişip başka biri olduğunu, ölümünün, önceden kestirilmesi oldukça güç olan anormal davranış nöbetlerinin ardından gerçekleştiğini söyledi.

"Zavallı adam," dedi Bayan Sackville.

"Anormal derken tam olarak neyi kastediyorsunuz acaba?" diye sordu Robert'in babası.

Doktor Trewain arkasına yaslandı.

"Korkarım, Papaz Benchley hastalıklı bir saplantının esiri olmuştu. Sizin de bildiğiniz gibi bekârdı. Ve sanırım çok yalnız biriydi. Bu kadar uzun süre yalnız kalan bir insan farklı düşünmeye başlar. Ben de bilirim."

"Hastalıklı bir saplantıdan bahsettiniz, Doktor Trewain." dedi Bayan Sackville. "Neye yönelik bir saplantıydı bu?"

"Papaz evinin eski, kötü şöhretli sahibi rahipte saplantı haline gelmişti," diye cevap verdi doktor.

"Bu evin kötü şöhretli bir sahibi mi varmış?" dedi Bayan Sackville. "Biraz kafam karıştı, Doktor."

Doktor Trewain özür diledi ve piskoposun papaz evinin tarihçesi hakkında onları bilgilendirdiğini zannettiğini söyledi.

"Lütfen devam edin," dedi Bayan Sackville. "Söz veriyorum, şaşırmayacağım. Hem papaz eşlerini şaşırtmak öyle kolay değildir."

"Pekâlâ, öyleyse. Anlatmaktan bir zarar gelmez herhalde."

Kapı gürültülü bir biçimde vurulduktan sonra hizmetçi Jenny içeriye girdi.

"Hanımefendi, Beyefendi, çok özür dilerim ama kapıda bir delikanlı var, Bayan Hunter diye birinin durumunun kötüleştiğini ve acilen Doktor Trewain'e ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Çok çok özür dilerim," dedi Doktor Trewain. "Korkarım gitmek zorundayım. Bayan Hunter'ın durumu son zamanlarda iyice kötülemişti."

"Tabii," dedi Papaz Sackville. "İşimiz bizi ne zaman, nereye götürürse oraya gitmek zorundayız, Doktor. Bu açıdan birbirimize çok benziyoruz."

Doktor Trewain başını salladı, yemek ve güzel sohbet için teşekkür ettikten sonra aceleyle çıkıp gitti.

Cumartesi günü hava çok bulutluydu ve Robert'in karanlıkta, ağacın gölgesinde oturan yeni arkadaşını görebilmesi için gözlerini dikip iyice odaklanması gerekti.

Çocuk hiçbir şey söylememişti ama Robert onun ne istediğini biliyordu. Çocuğun isteklerini yerine getirmeye ne kadar hevesli olduğunun farkına varınca şaşırdı. Bugüne kadar yönetilen değil, yöneten taraf olmuştu hep. Ama nedense şimdi çok farklı hissediyordu.

Robert seranın yakınlarında büyük bir odun kümesi buldu; bu iş için biçilmiş kaftandı. Çocuk başını salladı ve gülümsemesi bir lamba gibi ışık saçarak karanlığı dağıttı.

Akşam saatlerinde Doktor Trewain uğradı ve geçen gece alelacele çıkıp gitmek zorunda kaldığı için özür diledi.

"Hastanız nasıl oldu?" diye sordu Bayan Sackville.

"Korkarım, pek iyi değil," dedi doktor içini çekerek. "Bayan Hunter çok, çok hasta bir kadın." Kendisi kaşlarını çatarken Robert'in geniş geniş sırıttığını görmek dikkatini dağıtmıştı. Bayan Sackville doktorun baktığı yöne döndü.

"Robert," dedi sinirli bir tonda. "Bunda bu kadar sevinecek ne var anlamıyorum."

"Ah," dedi Robert. "Özür dilerim. Başka bir şey düşünüyordum." Bayan Sackville gözlerini dikip oğluna baktı. Davranışlarında bir tuhaflık sezmişti. O sırada Papaz Sackville araya girdi ve Doktor Trewain'e gitmeden önce ev hakkında anlatmak üzere olduğu şeyi sordu. Doktor Trewain çok ileriye gitmiş ve çok şey söylemiş biri gibi duruyordu, ama bu saatten sonra geri adım atamayacağını da anlamış olmalıydı.

"Korkulacak bir şey yok," dedi. "Bu çok eski bir olay; hatta gerçek bir olay bile değil, daha çok söylentilerden, dedikodulardan ibaret bir hikâye. Aslında size bundan hiç söz etmeyecektim ama yerlilerin hafızaları çok güçlüdür. Aynı zamanda bu olay, Papaz Benchley'in son günlerinde yaşadıklarıyla da ilgili. Ama bazılarınız bundan rahatsızlık duyabilir." Doktor Robert'e manalı bir bakış fırlattı ve Robert'in annesi bunun üzerine başını salladı.

"Yatma vaktin geldi canım," dedi.

"Ama anne," diye itiraz edecek oldu Robert.

"Hadi oğlum," dedi babası. "Annenin sözünü dinle."

Robert gözlerini devirdi ve derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ, baba," dedi ayağa kalkarken. "İyi geceler."

"İyi geceler canım," dedi annesi.

"İyi geceler, Robert," dedi Doktor Trewain.

"İyi geceler, efendim," dedi Robert, arkasını dönüp odadan çıkmadan önce başıyla selam vererek.

Robert merdivenlerden çıktı. Onların aptal sırlarıyla filan ilgilenmiyordu. Evin sıkıcı hikâyesi umrunda bile değildi. Annesinin onun adına özür dilediğini duydu ve kendi kendine gülümsedi. Onun hakkında ne düşündükleri neden umrunda olsundu ki? Herhangi bir şey hakkında ne düşündükleri neden umrunda olsundu?

Papaz Sackville pazar sabahı ilk vaazını verdi. Vaaz gayet iyi geçti. Bayan Sackville ayinin sonlarına doğru kalabalığa göz ucuyla baktığında onaylar bir biçimde başını sallayanları ve memnun memnun mırıldananları gördü. Kilise avlusunun hemen dışında, güneşin altında durdukları sırada Doktor Trewain rahibin elini içtenlikle sıkıp kutladı.

Yanlarında duran Robert esnemesini güçlükle bastırıyordu. Başlarının üzerinde uzanan duvara bakınca sıra sıra dizilmiş, üzerleri kaya yosunlarıyla kaplanmış canavar heykelleri gördü. Bu canavar heykellerinin hepsi de birbirinden korkunçtu. Kulenin yakınlarında duran bir tanesiyse tuhaf tuhaf sırıtıyordu. Bu yaratık garip bir biçimde tanıdık geldi Robert'e.

"Nerelerdeydin?" dedi Robert'in annesi, ertesi gün misafir odasına girdiğinde.

"Bahçedeydim, anne," dedi Robert. "Nereden çekiç bulabilirim, biliyor musun?"

"Çekiç mi?" dedi annesi bir kahkaha patlatarak.

"Evet," dedi Robert, ciddi bir tonda. "Birkaç tane de çivi lazım."

"Ne yazık ki bilmiyorum, canım" dedi annesi gülerek. "Hem ne yapacaksın ki bunlarla?"

"Lazım, anne," dedi Robert kaşlarını çatarak.

"Eh, belki Bay Fenner biliyordur..."

Robert çoktan odadan çıkıp gitmişti bile.

Bayan Sackville içini çekti ve kitabına döndü, ama canı kitap okumak filan istemiyordu artık. Doktor Trewain'in getirdiği şaraptan içmek için büyük bir arzu duydu birden, ama hizmetçilerin onu sabahın on birinde tek başına içki içerken görmelerinden çekiniyordu.

Robert bir papazın oğlu olmaktan ne kadar hoşnut değilse, Bayan Sackvill de bir papazın karısı olmaktan o kadar mutsuzdu. Kocasını çok seviyordu, kadın haklarıyla ilgili meselelerde ona hep destek olmuştu ama o bundan daha fazlasını istiyordu.

Bayan Sackville, Doktor Trewain'in evin tarihçesi hakkında anlattığı hikâyelerden ne kadar etkilendiğini fark ederek şaşırdı. Doktorun onlara çok uzun zaman önce yaşanmış korkunç bir rezaletten ya da yakışıksız bir durumdan bahsedeceğini düşünmüştü, olan biteni öğrendiğindeyse tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Bayan Sackville mantıklı bir kadındı; Papaz Benchley'in XVI. yüzyılda yaşamış, büyücülükle uğraşan bir rahibe kafayı takmış olması normalde onu rahatsız etmez, olsa olsa merakım uyandırırdı. Çok uzun zamandır İngiliz halk masallarıyla ilgili bir inceleme yazmayı tasarlıyordu ve bu olay yazısı için biçilmiş kaftandı. Ama huzuru kaçmıştı bir kere. Bu evde tuhaf şeyler oluyordu ve bu yüzden birinin büyü yoluyla bir iblisi uyandırdığı düşüncesi –ki şu meşhur Papaz Rochester de sözüm ona aynen böyle yapmıştı– gayet inandırıcı görünüyordu. Bayan Sackville, ihtiyarlığının son evrelerinde Papaz Benchley'in zihninin ona oyunlar oynadığını ve bu hikâyeye saplanıp kalmasına sebep olduğunu anlayabiliyordu. Yaşlı adam kendini, iblisin evin gizli ve karanlık köşelerinde varlığını sürdürdüğüne inandırmış olmalıydı.

Bu doğru olsa bile bir şey fark etmezdi. Bayan Sackville kendi kendine gülümsedi. Her çıtırtı duyduğunda irkilen ve evin her karanlık köşesinde gulyabaniler gören o aptal kadınlardan olmayacaktı. Dışarıdaki çekiç seslerinin ritmini duyabiliyordu şimdi. Evin arka tarafındaki koridor boyunca yürüdü ve pencereden baktı. Robert bir çekiç bulmuştu anlaşılan. Peki onunla ne yapmayı planlıyordu?

Bayan Sackville bahçenin karanlıkta kalan bölümünden başından beri hiç hoşlanmamıştı. Hizmetçiler, aşçılar ve hatta bahçıvan Bay Fenner bile oraya gitmeye çekiniyor gibiydi. O köşeye adımını atabilen tek kişi Robert'ti. Ve bir de kendine oyun arkadaşı olarak seçtiği şişman, ihtiyar bir kedi.

Robert'in uğradığı değişim merak uyandırıcıydı. Bu eve taşındıklarından beri bambaşka biri olup çıkmıştı. Gerçi her zaman içine kapanık bir çocuk olmuştu, kendi kendine yetebiliyordu ama şimdi tamamen hayali bir dünyaya sığınıyor gibiydi. Bayan Sackville bu çocuksu davranışların çoktan sona ermiş olması gerektiğini düşünüyordu. Robert'in hareketleri gerçekten de tuhaftı. Bir an önce okula dönmek ona iyi gelecekti.

Bayan Sackville uzaktan oğlunu izledi. Şimdiye kadar onun özel hayatına bir çocuk değil de yetişkinmiş gibi hep saygı göstermişti, bu yüzden kendini biraz suçlu hissediyordu. Yine de onun çocuklara özgü bir masumiyet ve azimle oyun oynamasını izlemek çok hoştu.

Birkaç dakika boyunca keyfi yerindeydi, ama sonra işler değişmeye başladı. Robert, ödünç aldığı çekici hararetli bir iştahla savurmaya başladı. Ne yapmaya çalışıyordu böyle?

İşçilerin yaptığı gibi ağzında tuttuğu çivileri birer birer alıyor, bir şeye çivi çakmak için var gücüyle uğraşıyordu sanki. Ve bu şey, Robert'in ellerinin arasında kıvranıyor gibi görünüyordu.

Bayan Sackville birden midesine yumruk yemiş gibi hissetti kendini. Hemen bahçe kapısına gitti. Kapıyı açınca Robert'in vurduğu çekicin keskin sesini duydu.

"Robert," diye seslendi, kapı girişinde, ayakta durarak.

Robert cevap vermek yerine ağzından bir çivi daha alıp çakmaya koyuldu.

"Robert!" diye bağırdı bu kez, sesinin bu kadar gür ve çatallı çıkmasından rahatsız olarak. "Bana hemen cevap ver!"

Robert bir süre duraksadıktan sonra başını kaldırıp annesine baktı, sonra sırıtıp işine devam etmeye koyuldu. Bu umarsızlık, görgü kurallarını pek önemsemeyen Bayan Sackville için bile çok aşırıydı. Kapıyı açıp bahçeye girdi ve arka taraftaki çimler boyunca oğluna doğru ilerledi.

"Robert! Robert!" diye bağırdı yaklaşırken. "Robert! Sen ne cüretle beni görmezden gelebiliyorsun bakayım? Ne yapıyorsun orada?"

Robert yavaşça ayağa kalktı ve annesine döndü. Bayan Sackville oğlunun ne kadar bitkin göründüğünü ilk kez fark ediyordu. Çocuğun kıpkırmızı gözlerinin altında mor halkalar belirmişti ve cildi çok soluktu. Annesi iyice yakına geldiğinde, Robert eserini daha iyi görebilmesi için kenara çekildi.

Toprak çömleklerle iki ucundan desteklenmiş upuzun bir kütüğün üzerindeki bir sürü yaratık, sıra dışı bir biçimde dizilmişti.

İlk bakışta gördükleri Bayan Sackville'e kendini rüyadaymış gibi hissettirdi. Kütüğün üzerinde böcekler, solucanlar, bir su ya da kara kurbağası –ikisini ayırt edemiyordu– çekirgeler, sinekler, kelebekler, bir fare ile birkaç kuş vardı ve kuşlardan biri korkunç bir biçimde can çekişmekteydi. Hepsi ya iğnelenmiş ya da çivilenmişti; kuşun can

çekişmesine bakılacak olursa, Robert onları kütüğe çakarken canlıydılar.

"Aman Tanrım, Robert," dedi annesi. "Ne yaptın sen? Bu nasıl bir canilik böyle?"

Robert ürkütücü bir biçimde gülümsedi. Annesi oğlunun dikkatinin dağıldığını fark etti. Robert'in göz ucuyla baktığı yere çevirdi gözlerini. Bahçenin arka tarafındaki duvarda bir şey vardı. Uyuz ihtiyar kedi, yanlarından geçip duvarın üstüne zıplayarak gözden kayboldu.

"O benim arkadaşım," dedi Robert. Sonra bu ifadenin yeterince açık olmadığını düşünerek göz kırptı ve "O benim çok *özel* bir arkadaşım. Bunların hepsini onun için yapıyorum," dedi.

Bayan Sackville öne doğru bir adım attı ve Robert'in yüzüne bir tokat patlattı. O kadar sert vurmuştu ki Robert'in dengede durabilmesi için gerilemesi gerekti. Bayan Sackville elinin ne kadar acıdığını fark edince buna kendisi de şaşırdı. Robert yanağını ovdu ve bakışlarını kaçırarak yüzünü duvara döndü.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Bayan Sackville, aniden gelen kusma isteğini bastırmaya çalışarak. Robert'in bakışlarını takip etti ve "Yani bütün bunları bir kediyi memnun etmek için yaptığını mı söylüyorsun?" dedi.

"Kedi mi?" dedi Robert kafası karışmış bir halde.

"Evet," dedi annesi. "Şuradaki kedi..."

Ama ortalıkta kedi filan yoktu. Başka bir şey –hiç de iyi olmayan bir şey– vardı. Bayan Sackville, kürk diye gördüğü

şeyin aslında bir çeşit diken olduğunu fark ediyordu şimdi. Bu bölge, o şeyin vücudunun örtük olan tek kısmıydı, geri kalanı benek benek siğillerle ve sıyrıklarla kaplıydı. Kafasıysa, derisi yüzüldükten sonra ateşte kızartılmış bir şeye benziyordu.

Yaratık kendisine doğru korkunç bir biçimde eğilmişken, Bayan Sackville'nin zihni gördüklerini algılamakta güçlük çekiyordu. Yaratığın inanılmaz genişlikteki ağzı sessiz filmlerdeki gibi oynayıp duruyordu. Bayan Sackville'nin nefesi kesilecek gibi oldu ve elini acı içinde göğsüne bastırdı. Elbisesinin keten yakasına iliştirilmiş işlemeli akik broşu kavradı. Broşun iğnesi başparmağına saplandı, neredeyse kemiğine deyecekti ama Bayan Sackville bunu hissetmedi bile. Sonra bilincini kaybederek yere yığılıverdi.

Robert bilincini kaybetmiş bir halde ayaklarının dibinde yatan annesine baktı. Kendini üzgün hissetmesi gerektiğinin farkındaydı, ne de olsa gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak bir halde, rengi uçmuş dudaklarının arasından son nefesini vermek üzere olan kadın annesiydi. Ama Robert üzgün filan değildi.

Duvarın üzerine tünemiş olan arkadaşına baktı. Arkadaşının yüzüne tuhaf, sıcak ve cömert bir gülümseme yayılmıştı. Ve Robert ona dönüp, bir kez daha gülümseyerek karşılık verdi.

Montague Amca hikâyesini bitirince çalışma odası uzun bir sessizliğe gömüldü. Saatin tik takları hariç etrafta çıt çıkmıyordu. Ter içinde kalmış ellerimi çözüp pantolonuma sildim. Amcam gölgelerin arasından çıkıp bana doğru eğildi. Yüzü şöminenin aleviyle al al olmuştu.

"Sanırım seni korkutmayı henüz başaramadım, Edgar," dedi, tek kaşını havaya kaldırarak.

"Hayır, amca," dedim sesimin ne kadar cılız çıktığına kendim de şaşırarak. "Tabii ki başaramadınız."

Montague Amca ağır ağır pencereye doğru yürüdü. Perdeyi çekince içeriye dolan bembeyaz kış güneşi onun bir karaltı gibi görünmesine sebep oldu. Resme doğru yürüdüm ve evin arka taraflarındaki kasvetli bulanıklığa yakından baktım. Orada bir şey mi vardı yoksa? Öyle görünüyordu, ama tam olarak ne olduğunu seçemiyordum bir türlü.

"Birazdan sis çökecek gibi görünüyor, Edgar," dedi amcam.

"Öyle mi?" dedim pencereye, amcamın yanına giderken.

Kısa süre sonra orman ve etrafındaki çayır görünmez olmuştu. Budanmış çahların ve heykellerin arasında dantel işlemeler gibi kıvrılan sis yüzünden evin bahçesi de tamamen silinip gitmek üzereydi. Sisin aniden bastırdığını görmek çok tuhaftı, çünkü ben buraya gelirken havanın böyle olacağına dair hiçbir işaret yoktu ortada. Derken yeni budanmış çalılıkların arasında bir şeyin kımıldadığını gördüm.

"Bu neydi böyle?" dedim baktığım yeri işaret ederek.

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun?" dedi Montague Amca.

"Bilemiyorum," diye cevap verdim. "Çok hızlı hareket ediyordu."

"Sis, insana böyle oyunlar oynamayı sever," dedi amcam, konuyu kapatmak istercesine. Genel olarak sisten mi, yoksa sadece bu sisten mi söz ettiğini anlayamadım. Ama fark etmezdi, nasıl olsa konuyu deşmeye cesaretim yoktu.

"Umarım ben eve gitmeden önce dağılır," dedim.

"Evet," dedi Montague Amca. "Kaybolmanı istemeyiz."

"Böyle bir şey mümkün değil," dedim. Yolu gözüm kapalı bulabileceğimden emindim.

"Öyle mi?" dedi amcam hayretle. "Ama kaybolmanın birden çok yolu vardır, Edgar." Birden bir gölge geçti yüzünden. Sonra pat diye omzuma vurdu ve "Hadi, ateşin başına dönelim. Bu rutubetli hava iliklerime işledi," dedi.

Birden tüm vücudumu kaplayan bir ürperti hissettim ve öne doğru eğilip başımı ateşe yaklaştırarak ısınmaya çalıştım.

"Üşüdün mü, Edgar?" diye sordu amcam.

"Evet," dedim. "Biraz."

"Sanırım sis iyice alçalmaya başladı," dedi Montague Amca. "İnsanın ruhunu sis kadar ürperten çok az şey vardır. Zili çalayım da Franz bize çay demlesin. Sıcak bir şeyler içmek seni rahatlatır."

Franz her zamanki usulle çağrıldı ve bize yeni bir demlik, yanında da bir tabak daha bisküvi ve ağzına kadar doldurulmuş şeker kâsesini getirdi. Montague Amca tepsiyi alıp aramızdaki sehpaya yerleştirdi ve fincanlarımıza çay doldurdu.

"Şu yaptığımız, senin gibi cıvıl cıvıl, genç bir delikanlıyı eğlendirmeye yetmez, Edgar, bunu biliyorum. Eminim ağaca çıkmak ya da ragbi oynamak daha çok hoşuna giderdi."

"Hiç de değil," dedim. Montague Amca'nın karaağaç hakkında anlattığı o hikâyeden sonra bir daha asla ağaca çıkacağımı sanmıyordum. Ragbiden de kendimi bildim bileli nefret ederdim zaten.

"Buranın çocuklarıyla arkadaşlık etmiyor musun?" diye sordu amcam. "Gidip haylazlık peşinde koşmayı tercih etmez miydin?"

"Haylazlık mı?" dedim. "Haylazlık etmek benim uzmanlık alanıma girmiyor, hem köyün çocuklarını biraz fazla çocuksu buluyorum. Burada sizinle oturmayı yeğlerim, efendim."

Montague Amca gülümsedi.

"Pekâlâ, madem öyle," dedi.

"Siz haylazlık eder miydiniz, amca?" diye sordum, bu çok gizemli akrabamın ağzından birazcık laf almayı umarak. "Yani çocukken haylaz mıydınız?"

Montague Amca tek kaşını havaya kaldırdı. "*Çocukken* mi?" diye sordu. "Haylazlık etme yaşımın geçmediğini

düşünüyordum." Montague Amca bana doğru eğildi ve dişlerini göstererek sırıttı.

"Hadi, ama" dedi. "Melek yaradılışlı olduğunu mu iddia ediyorsun, Edgar?" Melek derken, bunu onaylamadığını belli eden bir ton kullanmıştı. Hemen oracıkta bir fenalık edip amcamı memnun etmek gibi bir isteğe kapıldım. Amcam bu çabamın farkına vardı.

"Boş versene, evlat. İyi bir çocuk olmakta hiçbir kötülük yok," dedi pek de ikna edici olmayan bir sesle.

"Elbette, amca," dedim. Bunu aklımdan bile geçirmemiştim zaten.

"Belki de senin gibi olmayan, hiç de övgüye değer davranışlarda bulunmayan bir çocuk hakkında ibret verici bir hikâye dinlemek hoşuna gider, Edgar," dedi Montague Amca nihayet.

"Evet, amca. Bu çok hoşuma gider."

"Fevkalade." Uzun kemikli parmaklarını esnetti ve yüzü tekrar ciddi görünümlü bir maskeye dönüştü. "Fevkalade..."

Kış Budaması

Soğuk, aydınlık bir kasım sabahıydı. Sarılı kahverengili yapraklar dondurucu havayı delip geçerek yerlere dökülüyordu. Gölgelerinden içinden parıl parıl parlayan buzlar seçiliyordu.

Simon Hawkins ismindeki çocuk soğuk ve nemli duvara yaslanıp arka bahçedeki yaşlı kadına dikti gözlerini. Simon onu görebiliyordu ama kadın onu göremiyordu. İhtiyar Tallow Anne kördü.

Köyün çocukları İhtiyar Tallow Anne'ye cadı der, kapısını çalmak için birbirleriyle iddiaya girerlerdi. Ama hiçbiri bahçeden içeriye adım atacak cesareti kendinde bulamamıştı. En fazla, Cadılar Bayramı'nda kadının evine yumurta fırlatıp kaçmışlardı, o kadar. Simon'un canı sıkılıyordu ve bir an için gözleri görmeyen İhtiyar Tallow Anne heyecan verici, ilginç bir şeyler yapıyor olabilir mi diye merak etti. Ama bu pek olası değildi.

Yaşlı kadın gri bir palto giymiş, üzerine de kalın bir şal dolamıştı. Yerlere kadar uzanan ağır elbisesi çimlerin üzerindeki çiğ tanelerini yalıyordu. Ayaklarında simsiyah botlar, ellerinde parmaksız eldivenler vardı. Başına yün bir bere takmıştı ve yüzü soğuktan kıpkırmızı kesilmişti.

Yaşlı kadın evinin önündeki dört elma ağacından birini incelemekle meşguldü. Simon, çalışmaya koyulmuş bir arıyı ya da karıncayı izler gibi ilgiyle izliyordu kadını.

Bir eliyle bahçe makasını açıp kapıyor, diğer elinin güçlü, dinç parmaklarıyla ağacın gövdesini ve dallarını yokluyordu. Bir dalın ucundaki çıkıntıya uzandı, makası havaya kaldırdı ve dalın ucunu kavrayarak bir çırpıda budadı. Budadığı parçayı attığı sırada kızıl ardıç kuşlarından oluşan bir sürü, yakınlardaki çobanpüskülünün üzerinden uçup gitti.

"Kim var orada?" dedi kadın aniden. Simon yerinde sıçradı. Bunu alçak sesle söylemiş, hatta fısıldamıştı ama yine de sesi bahçenin sessizliğinde kamçılanan bir çıtırtıya benziyordu. Simon cevap vermedi.

"Hadi," dedi kadın, etrafı kolaçan etme zahmetine girmeden. "Kör olabilirim ama sağır değilim. Aptal da değilim. Eğer yaşlı bir kadını korkutmak gibi bir niyetin varsa kendinden utanmalısın."

"Benim adım... Martin," dedi Simon.

"*Martin*, öyle mi?" dedi yaşlı kadın. Simon, kadının sesinden onun kendisine inanmadığını anladı. Ama nasıl

inanmazdı? Yalan söylediğini nasıl anlamış olabilirdi ki? "Peki, Martin. Benden ne istiyorsun?"

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Simon.

"Budama," dedi yaşlı kadın. "Elma ağaçlarımı budu yorum. Eğer onları budamazsam bana bu kadar lezzetli elmalar veremezler. Bütün güçlerini yeni dal ve yapraklar üretmek için harcarlar. Onların evcilleştirilmeye ihtiyacı var." Yaşlı kadın "evcilleştirilmek" der demez bahçe makasını hızlıca açıp kapattı. "Şimdi, tekrar soruyorum: Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum," diyerek kendini savundu Simon.

"Demek öyle?" dedi kadın. "Çocukları iyi bilirim ben. Hepinizin kımıl kımıl, açgözlü parmakları var." Kadının sesindeki düşmanca tonun farkına varan Simon bir adım geriledi.

"Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Öyleyse git buradan."

Simon kımıldamadı.

"Git buradan," dedi yaşlı kadın bir kez daha.

"Neden gidecekmişim ki?" dedi Simon. "Size hiçbir zararım dokunmadı. Bahçenizin sınırları içinde bile değilim. Sizden korkmuyorum." Simon'un titrek sesi sözleri kadar cesur değildi ne yazık ki.

Yaşlı kadın dönüp Simon'a doğru yürümeye başladı. Gözleri, üzerine bastığı çimler gibi buz tutmuştu sanki. O donuk, bilyeye benzer gözler başa çıkamayacağı kadar

korkunç görünüyordu Simon'a. Kendini duvardan uzaklaşmaya zorladı ve köye inen tepeden aşağıya doğru var gücüyle koşmaya başladı. Yeterince uzaklaştığında sinirli kahkahalarla güldü.

Simon'un canı sıkılıyordu. Simon ve annesi şehirden ayrılarak kısa süre önce bu köye taşınmışlardı. Annesinin çocukluğunu geçirdiği evde oturuyorlardı şimdi. Simon'un büyükbabası –annesinin babası– ölmeden önce, bu evi ve hırdavat dükkânını onlara bırakmıştı. Simon bebekken, babası uzak ülkelerden birinde ülkesi için savaşırken öldürülmüştü ve hayatları bugüne kadar hiç de kolay geçmemişti. Bu yüzden annesi köye taşınarak yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünmüştü.

"İhtiyar Tallow Anne hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Simon annesine, öğle yemeği yiyorlardı.

"İhtiyar Tallow Anne mi?" dedi Simon'un annesi şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Simon. "Tepenin yukarısındaki yaşlı kör yarasa."

"Simon, böyle şeyler konuşma," dedi annesi. "Friar yolunun üst tarafını mı söylüyorsun? Ama onun hayatta olması imkânsız. Ben küçük bir kızken bile yüz yaşında filandı. Düşünsene, benim *annem* bile küçük bir kızken yaşlı kadınla alay edermiş, yani hâlâ yaşıyor olması imkânsız." Annesi sustu ve gözlerini boşluğa dikti. "Dur bir dakika. Bu gerçekten doğru olamaz, değil mi?"

"Eh, orada yaşlı bir kadın oturuyor," dedi Simon. "Gözleri görmüyor ve herkes ona bu isimle hitap ediyor."

"Belki de kızı filandır," dedi annesi. "Ne kadar tuhaf. Eskiden herkes onun cadı olduğunu söylerdi."

"Hâlâ öyle söylüyorlar," dedi Simon sırıtarak.

"Ondan çok korkardık," dedi annesi. "Ona saçma sapan isimlerle seslenip kaçardık." Eski anıları zihninden silip atabilmek için birkaç kez başını salladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Zavallı kadın. Çocuklar ne kadar da acımasız olabiliyor."

"Kendi adına konuş," dedi Simon, meyve kâsesinden aldığı elmaya dişlerini geçirirken. "Ondan neden korkuyordun?"

"Eh, bir cadı olduğu için tabii ki," dedi annesi, kendi kendine gülerek. "Gerçekten de ne kadar saçma şeylere inanıyormuşuz o zamanlar! Herkes onun çok zengin olduğunu söylüyordu –eğer öyleyse neden o küçük kulübede tek başına yaşıyordu bilmiyorum– ve bahçesine giren çocukları kaçırıp sonra da afiyetle yediği söyleniyordu."

"Çocukları yiyormuş, öyle mi?" dedi Simon kıkırdayarak.

"Evet," dedi annesi alaycı bir homurtuyla. "Ya yiyormuş, ya kuyuya atıyormuş ya da öyle korkunç bir şey yapıyormuş işte. Ödümüz kopuyordu! Biliyor musun, onu hâlâ bahçesindeki o iki korkunç elma ağacının yanında gözümün önüne getirebiliyorum. Herkes elmaların çok lezzetli olduğunu söylüyordu, ama nereden biliyorlardı, bilmiyorum. Çünkü aynı zamanda, yaşlı kadının bahçesine adım attığında bir karga gibi uçarak seni yakalayacağını, kalbini söküp alacağını söylüyorlardı."

Simon güldü, annesi de kendini daha fazla tutamayarak ona eşlik etti. "Ciddiyim," dedi sonra. "Ondan çok korkardım. O ürkütücü gözleriyle insana öyle bir bakardı ki..."

"Ama gözleri görmüyor ki," dedi Simon.

"Biliyorum," dedi annesi, tüyleri diken diken olmuş bir halde. "Çok saçma ama öyle işte. Rüyalarıma bile girerdi o gözler."

"Tamam, tamam," dedi Simon. "Ben seni korurum."

"Bir daha oraya gitmek yok, tamam mı?" dedi annesi.

"Kalbimi söküp alır diye mi korkuyorsun?"

"Hayır tabii ki," dedi annesi, Simon'un koluna şaplak atarak. "Ama sen yine de oraya gitme, olur mu?"

"Olur, anne," dedi Simon içini çekerek. "Gitmem, söz."

Ama Simon annesinin sandığı gibi bir çocuk değildi ve verdiği sözün, diğer bütün sözleri gibi hiçbir anlamı yoktu. Yaşlı kadının çok zengin olduğunu duyar duymaz kulaklarını havaya dikmişti. Annesinin çantasından bozuk para yürütmekten gına gelmişti ne de olsa. Babasının onlara ne kadar az para bıraktığını duymaktan da bıkıp usanmıştı artık.

Simon ertesi gün bir kez daha Friar yolunun yukarısına yürüdü. Duvarın üzerine tüneyip bacaklarını aşağıya sarkıttı. Yaşlı kadının kulübesine baktı. Kulübenin çatısında çatlaklar vardı ve kiremitleri yosunlarla kaplıydı. Minik pencereleri gül ve hanımelilere bakıyordu; eğri büğrü, budaklı, yaşlı elma ağaçlarının altındaki bakımsız çimler, yıllarca budana budana biçimsiz ve çarpık çurpuk bir hale gelmişlerdi.

Simon'un aklına bu küçük tuhaf kulübe ve içinde yaşayan aksi kocakarı yüzünden kâbuslar gören annesi geldi. Kendi kendine gülümsedi ve ayağının ucunu çimlere doğru uzatarak yere bastı. O sırada bir karatavuk hızlıca yanından geçip gitti ve Simon irkilerek ayağını yukarı çekti.

Çocukça davranmıştı, başını salladı ve derin bir nefes alıp kendini mümkün olduğunca sessiz bir biçimde çimlerin üzerine bıraktı. Ayağı yere değer değmez yaşlı kadın bahçe kapısında belirdi. Ağına düşmüş sineğin kokusunu almış bir örümceğe benziyordu.

"Kim var orada?" dedi.

Simon nefesini tuttu. İhtiyar Tallow Anne adımını eşikten atarak başını yana eğdi ve etrafı dinlemeye koyuldu. Gözleri, karanlıkta parlayan kedi gözleri gibiydi.

Birden yaşlı kadının bunu evden her çıkışında tedbir olsun diye yapıyor olabileceği geldi Simon'un aklına. Çocuğun orada olması sadece tesadüftü, o kadar. Yalnız başına yaşayan, kör bir kadının evden çıkarken her şey yolunda mı diye etrafı kolaçan etmesi kulağa çok mantıklı geliyordu.

Hem kulübenin içindeyken Simon'u duyması nasıl mümkün olabilirdi ki? Öyle ya da böyle, artık fark etmezdi çünkü yaşlı kadın etrafta kimsenin olmadığına ikna olmuş ve elma ağaçlarından biriyle uğraşmaya koyulmuştu. Bir dal parçasını koparıp attığı sırada kuşlar –bu sefer tahtalı güvercinler– bir kez daha gürültüyle havalandı.

Yaşlı kadın kulübenin kapısını açık bırakmıştı. Bu Simon için büyük bir fırsattı. Çimler yeterince uzun olduğundan ses çıkarmadan hareket edebiliyordu. Kulübeye

giden yol kaçınılmaz bir biçimde cam gözlü ihtiyarın yanından geçiyordu. Bu çok korkunçtu, ama kadın kemikli parmaklarıyla kavramış olduğu bahçe makasını dalların üzerine doğru sallarken kendini fazlasıyla kaptırmış görünüyordu. Makasın keskin yüzü güneşte parladı ve ağacın etini büyük bir GÜRÜLTÜYLE delip geçti. İhtiyar Tallow Anne dalları hevesle kesiyor, bu da Simon'un tiksinmesine neden oluyordu. Simon dönüp yürümeye devam etti.

Ön kapıya doğru yürürken yaşlı kadını atlatmayı başardığı için rahatlamıştı ama bu hissin yerini gitgide yükselen bir tedirginliğin alması çok uzun sürmedi.

Simon neyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrinin olmadığı küçük bir evin içindeydi şimdi. Yaşlı kadın gelirse ne olacaktı? Ona saldırmaya kalkarsa ne yapacaktı? Bahçe makası ve güneşte parlayan keskin bıçaklar geldi gözünün önüne. Ya yaşlı kadın herkesin söylediği kadar deliyse, o zaman ne olacaktı?

Simon yerde duran bastonu fark ettiğinde birden cidileşti. Bastonu eline aldı, son çare olarak yaşlı kadına saldırabileceğini düşündü. Bir silahı olması onu biraz olsun rahatlatmıştı. Etrafına şöyle bir bakındı.

Gördükleri Simon'u hayal kırıklığına uğratmıştı. İhtiyar Tallow Anne zenginse bile parasını hiç harcamıyor olmalıydı. Mobilyalar eski püskü ve yıpranmış görünüyordu. Eşyaların üzeri kalın bir toz tabakası ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Kulübe dışarıdan masallardaki cadıların yaşadığı evlere benziyor olabilirdi ama içi yıkık dökük ve sıradandı. İçeride ağır bir rutubet kokusu vardı ve şöminede yanan ateşe rağmen içerisi dışarısından daha soğuktu. Simon nefesinin buğusunu görebiliyordu, ellerini ovuşturarak hissizleşmiş parmaklarını biraz olsun ısıtmaya çalıştı.

Merdivenlerin aşağısındaki küçük odalara şöyle bir göz gezdirdi ama içinden bir ses burada değerli bir şey bulamayacağını söylüyordu. Sandalyelerin minderlerini kaldırdı, vazoların içine ve süs eşyalarına baktı ama ne paradan ne de değerli eşyalardan eser vardı. Mutfakta da hiçbir şey olmadığını görünce Simon'un morali iyice bozuldu.

Merdivenlerden sürüne sürüne çıktı. Yaşlı kadınların yastıklarının altına para sakladıklarına dair hikâyeler duymuştu, ama İhtiyar Tallow Anne o kadınlardan biri değildi. Simon kadının kırış kırış çarşaflarının arasında bir saç tokası ve iki tahtakurusu cesedinden başka bir şey bulamadı.

Dolaplarda, çekmecelerde ve çamaşır sepetlerinde de zenginliğin herhangi bir işaretine rastlayamadı. Bir mücevher kutusu bulunca umutlandı ama kutunun içinde eski, minicik bir broştan başka mücevher yoktu. Simon yaşlı kadının eşyaları arasına gömülmüşken gözü tuvalet masasının üzerinde asılı duran aynadaki aksine takıldı. Bir an için kendini suçlu hissetti ama gülümseyerek bu hissi hemen silkeleyip attı üzerinden.

Simon merdivenlerden inip evden çıkmak üzereydi ki kapının hemen yanındaki küçük koridorda parlak cilalı,

alçak bir sehpanın üzerinde duran tuhaf görünüşlü ahşap kutuyu fark etti. Birden tüyleri diken diken oldu ve etrafa bakınıp İhtiyar Tallow Anne'yi dinlemeye koyuldu. Bu kutunun daha önce burada olmadığından emindi. Ama pencereden baktığında yaşlı kadının hâlâ bahçede, aynı yerde durduğunu ve ağaçları budamakla uğraştığını gördü.

Kutu kızılımsı ahşaptan yapılmıştı ve üzeri toz tabakasıyla kaplı olmayan evdeki tek şeydi. Yaşlı kadın buradan her geçtiğinde kutunun üzerini siliyor olmalıydı.

Simon kutuyu eline alınca bir sıcaklık hissetti. Kutunun kapağına yaşlı kadının kulübesinin ve etrafındaki çimenlerle elma ağaçlarının resmi oyulmuştu. Simon kutunun kapağında beş tane elma ağacı olduğunu fark etti, oysa dışarıda sadece dört ağaç vardı. Kutunun üzerinde ayrıca İhtiyar Tallow Anne'yi şu anda bahçede yaptığı gibi ağaçları budarken resmeden bir oyma da vardı.

Çok ilginç bir şeydi bu. Manzara çok ayrıntılı ve gerçekçi bir biçimde oyulmuşa benziyordu. Simon kutuyu ellerinin arasına alıp hareket ettirdiğinde, ışık cilalı yüzeyin üzerinde dans etti ve bu hareketlilik, tahta kutu bahçedeki İhtiyar Tallow Anne'nin hareketlerini yansıtıyormuş gibi bir izlenime kapılmasına sebep oldu.

Simon kutuyu açınca kendi kendine sessizce ıslık çaldı. Kutu ağzına kadar gıcır gıcır bir sterlinlik kâğıt paralarla doluydu. Paralar yepyeni görünüyordu, daha önce kimse onlara elini sürmemişti anlaşılan. Demek ki doğruymuş, diye düşündü Simon. Yaşlı cadının gerçekten de bir zulası varmış. Simon pis pis sırıtarak güldü.

Parayı kutudan çıkardı, paltosunun iç ceplerine tıkıştırdı ve tekrar önünü iliklediı. Kutuyu yerine koydu ve dışarıya çıkmak üzere kapıya yöneldi. O sırada göz ucuyla kutunun üzerindeki oymada bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu.

Simon evden çıktı ve İhtiyar Tallow Anne'nin hâlâ ağaçların orada, işinin başında olduğunu görerek rahatladı. Gülümsedi ve paltosunun içindeki kâğıt paralara yumuşak bir biçimde vurarak bahçe duvarına doğru ilerledi.

Ama çimlerin üzerinde bir iki adım atmıştı ki, bütün bahçe görkemli ama sessiz bir biçimde patlayan havai fişeklere benzeyen kör edici bir ışıkla aydınlandı. Dünya beyazlara büründü ve Simon kendinden geçti.

Kendine geldiğinde hâlâ İhtiyar Tallow Anne'nin bahçesinin sınırları içindeydi. Ayaklarının üzerinde dengede durabiliyordu ama onu yere yıkan her ne idiyse, anlaşılan görüşüne de bir şey yapmıştı. Simon görebiliyordu ama eskisi gibi değil, daha farklı bir biçimde. Korkunç bir biçimde yaralanmış olduğu düşüncesine kapılarak panikledi. Yüzünü hissedemiyor, yüz kaslarını oynatamıyordu.

Kaçıp gitmek istedi ama koşmaya çalıştığında yerinden kımıldayamadığını fark etti. Yere kök salmış gibiydi. Simon aslında sadece bacaklarını değil, vücudunun hiçbir yerini hareket ettiremiyordu. Bulunduğu yerden çimlerin ilerisini, sabahın erken saatlerinde oturduğu yeri görebiliyordu. Birden, belli belirsiz bir biçimde sağında ve solunda

bulunan dalların farkına vardı. Elma ağaçlarından birine bağlanmış olmalıydı.

Simon üşüyordu. Ayaz doğruca iliklerine işliyordu. O yaşlı kaçık onu soymuş muydu yoksa? Ona ne yapmıştı? Neler oluyordu böyle? Simon tüm gücüyle çırpınmaya başladı ama yerinden kımıldayamadı.

Yakınındaki dallardan birine konan bir kuş gördü, ama nedense kuş kolunun üzerine konmuş gibi geldi Simon'a. Acı verici bir hassasiyetle kuşun minik pençelerinin keskinliğini hissediyordu şimdi. Tenini delip geçen pençeler, dans eder gibi zıplayarak dalın ucuna doğru ilerledi. Simon kuşun pençelerini parmaklarının ucunda hissetti. Kuş pençelerini kasıp gevşeterek ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. İhtiyar Tallow Anne bahçede belirince birden uçup gitti.

Simon neler olup bittiğini işte o zaman anladı. Her ne kadar zihni bunu kabul etmekte zorlanıyorsa da gerçek ortadaydı. Simon bir elma ağacına *bağlı* falan değildi. Bir *elma ağacıydı*.

"Evet," dedi İhtiyar Tallow Anne, bir eliyle keskin bahçe makasının eğimli bıçaklarını açıp kapıyor, diğer eliyle Simon'un dal-kollarını ve sap-parmaklarını yokluyordu. "Sanırım senin üzerinde epey çalışmamız gerekecek. *Çok* işimiz var."

Simon, yalnızca kuşlarını işitebildiği acı dolu ve upuzun bir çığlık attı. Ürkek ispinozlar havalanarak yaşlı kadının,

kulübenin ve dallı budaklı beş elma ağacının etrafında dönerek çılgınlar gibi kanat çırpmaya başladı.

Montague Amca hikâyesini bitirdiğinde ben hâlâ İhtiyar Tallow Anne'nin keskin bahçe makasından korunmak istercesine ellerimin üzerinde oturuyordum. Ellerimi nihayet bacaklarımın altından çıkardığımda tamamen uyuşmuş olduklarını fark ettim.

Ellerimi sallayıp parmaklarımı oynatmaya başlayınca Montague Amca gülümsedi ve çaylarımızı tazelemeye koyuldu. Sis hâlâ eskisi gibi yoğun mu diye merak ettim. Amcam gidip pencereden bakmamı söyledi.

Perdeyi çekip de bembeyaz bir manzarayla karşılaşınca çok şaşırdım, sanki bütün dünya tamamen silinmişti; amcamın evi boşlukta süzülüyormuş gibi görünüyordu. Bu çok rahatsız edici ve tuhaf bir biçimde sarsıcıydı, bu manzaraya daha fazla bakmamak için perdeyi aceleyle kapattım.

Amcam şömine demiriyle ateşi karıştırırken çalışma odasına şöyle bir göz gezdirdim. Oda birbirinden olağanüstü eşyalarla tıka basa doluydu ve etrafa ne kadar çok bakarsam bakayım aynı şeyi ikinci kez görmeyi başaramıyordum.

Derken hemen yanımdaki kitaplık raflarından birinin üzerinde ahşap bir kutu gözüme çarptı. Kutunun kapağındaki oymalar az önce dinlediğim hikâye yüzünden çok tanıdık

geldi. Elimi uzatıp kutuya dokunmak istedim ama elim daha rafa ulaşmadan kendi kendine geri çekildi. Acaba amcam bu odadaki her eşya hakkında bir hikâye uydurabilir mi diye merak ettim.

Birden duvarda asılı duran, altın yaldızlarla süslenmiş gösterişli bir çerçeve çarptı gözüme. İçinin boş olduğunu görerek şaşırdım. Amcamın duvara boş bir çerçeve asması çok garipti. Derken amcam yanımda belirdi.

"Altın yaldızlı çerçeve dikkatini çekti sanırım," dedi.

"Bunun içi neden boş, amca?" diye sordum.

"Ah, evet," dedi amcam bilgece bir tavır takınarak. "Neden acaba?"

Amcamın konuşmasına devam edip sorumu yanıtlayacağını ummuştum ama çoğunlukla yaptığı gibi başka bir şey söyleme gereği duymadan sustu.

"Bu çerçeve aile yadigârı mı?" diye sordum kibarca, amcamın ağzından laf almayı umarak.

"Hayır, değil," dedi. "O da odada gördüğün diğer eşyalar gibi yıllar önce elime geçti."

"Siz bir koleksiyoncusunuz, değil mi amca?" diye sordum, gizemli akrabamın geçmişiyle ilgili az da olsa bilgi edinebilirim belki diye umarak.

"Eh, öyle de denebilir, Edgar," dedi. Devam etme gereği bile duymadan tekrar susmuştu.

"Bu çok masraflı bir hobi olmalı," dedim, bunu söylememin amcamın hoşuna gideceğini düşünerek. Amcamın sahip olduğu bunca eşyadan yalnızca birkaçının güzel

olduğu söylenebilirdi, ama birçoğunun gerçekten de çok kıymetli olduğu belliydi.

"Hayır, Edgar," dedi. "Bu eşyaları ben almadım, onları bana verdiler."

"Bunların hepsi hediye mi yani?" diye sordum şaşkınlıkla etrafıma bakınıp, amcamın böyle bir cömertliği nasıl hak ettiğini merak ederek.

"Eh, öyle de denebilir, evet," dedi Montague Amca, tuhaf, buruk bir gülümsemeyle. Kafamın çok karıştığı hemen belli oluyordu muhtemelen.

"Sen de çoktan fark etmişsindir," diye devam etti. "Etrafımızı saran bütün bu eşyalar –nasıl söylesem– garip bir enerji yayıyor. Acı ve dehşet duygularına aracı olmuş gibiler. Ben bu tip nesneleri muhafaza ederek bir çeşit mahzen yaratmaya çalışıyorum. İstenmeyenlerin koleksiyonunu yapıyorum, Edgar; tekinsiz, talihsiz ve *lanetli* olanların koleksiyoncusuyum."

Amcamın bunu söylerkenki bakışlarının hoşuma gittiği söylenemezdi.

"Ama amca," dedim. "Sanki anlattığınız hikâyeler gerçekmiş gibi konuşuyorsunuz." Amcamın gözleri parladı ve kaşları havaya doğru kıvrıldı. Benimle dalga geçtiğini hissediyordum, yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. "Ama böyle bir şey nasıl olabilir ki?" diye sordum. "Ve sizin bunu bilmeniz mümkün mü, efendim? Bütün bu olaylara gerçekten tanıklık etmiş olamazsınız, ayrıca çoğu hikâyenin sonunda, başkarakter başından geçenleri anlatabilecek kadar sağlıklı bir durumda olmuyor."

Amcam gülümsedi ve pes ediyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Sen nasıl istersen, öyle olsun, Edgar," dedi Montague Amca. "Sen nasıl *istersen*, öyle olsun."

Itiraf etmeliyim ki, nihayet düşündüklerimi amcamın yüzüne söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Amcam pencereye doğru yürüyüp perdeyi çekti ve gözlerini sise dikip bir süre öylece durdu. Dudaklarını kımıldattığını görebiliyor ama hiçbir şey duyamıyordum. Ağzını oynatarak pencerenin dışında duran birine bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Dışarıda kimse yoktu, bunu görebiliyordum ama öte yandan sis her yeri kuşatmıştı; bahçede kadın hakları için yürüyüş yapan bir grup olsa bile hiçbir şey göremezdim. Amcamın aklı tamamen başka yerde gibiydi, endişelenmeye başlamıştım.

"Belki de evin yolunu tutma vaktin geldi, Edgar," dedi birden.

Kalbim sıkıştı. Dışarıdaki kalın sis tabakası hiç de davetkâr görünmüyordu, ayrıca amcamı bu halde bırakıp gitmeyi de hiç istemiyordum. Onu sorguya çekmeseydim bu hale gelmeyecekti belki de. Hatamı telafi etmeye ve amcamı bir hikâye daha anlatması için teşvik etmeye karar verdim.

"Efendim, merak ediyorum da," dedim.

"Evet, Edgar?"

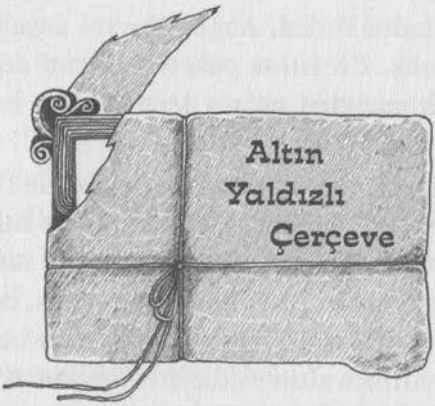
"Şu altın yaldızlı çerçeve," dedim duvarı işaret ederek. "Bu çerçeve de diğerleri gibi 'tekinsiz' ve 'lanetli' mi acaba?"

"Gerçekten merak ediyor musun?" dedi amcam yüzünü bana çevirip geniş geniş sırıtarak. "Aptal bir ihtiyarın saçma sapan sayıklamalarını bugünlük yeterince dinledin bence."

"Hiç de değil, efendim," dedim. "Ben sizin... hiç de öyle... aptal bir ihtiyar olduğunuzu düşünmüyorum, efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim, Edgar."

Tek söz söylemeden odanın öbür ucuna kadar yürüdük ve ateşin başındaki yerlerimizi aldık. Montague Amca dua eder gibi ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve sonra tekrar kucağına koydu. Arkasına yaslanıp gölgelerin arasına karışarak hikâyesini anlatmaya başladı.

Annelerinin döndüğünü duyan Christina ile Agnes merdivenlerden telaşlı telaşlı indiler. Bayan Webster aile avukatlarını ziyaret etmek için Londra'ya gitmişti ve dönüşte kızlara birer hediye getirmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

"Kızlar," dedi onlara doğru koşarken. "Yüzlerinize bakınca size hediye getirdiğimi düşündüğünüzü hemen anlayabiliyorum. Ama böyle şeyler beklememelisiniz. Bay Urwin bunun zor bir dönem olduğunu ve tutumlu olmamız gerektiğini söylüyor. O arsız, kendini bilmez bir adam, biliyorum. Ama durumumuz düzelene dek söylediklerinden şaşmamamız gerekiyor."

"Yoksuluz, değil mi anne?" dedi Agnes.

"Tabii ki yoksul falan değiliz, Aggy," dedi Christina. "Bu kadar aptal olma."

"Yoksul değiliz," dedi anneleri, paltosunu çıkarıp hizmetçi Eva'ya uzatırken. "Ama zengin de değiliz, civcivlerim. Hem de hiç."

"Bu nedir, anne?" dedi Anges, duvara dayalı duran paketi eline alarak. Christina pakete beklenti dolu gözlerle baktı, belki de anneleri onlara gerçekten de hediye getirmişti.

"Ah, bu mu?" dedi anneleri iç geçirerek. "Şey, Emily Teyzeniz düzenlediği müzayedeye benim de katılmam için ısrar etti. Yardıma bizden çok daha muhtaç, zavallı... yoksul... talihsiz kimseler için olduğunu söyledi, ben de kabul ettim. Açık artırma sırasında bana düşen de bu oldu." Paketin ucunu yırtınca altın yaldızlarla süslenmiş bir çerçeve çıktı ortaya.

"Aslında kelepir sayılır," dedi anneleri. "Çerçevenin değerini düşünürsek... Kızlar, şimdi bana biraz izin vermelisiniz. Yemekten önce yapmam gereken bir sürü iş var, o yüzden biraz kestirmek istiyorum. Tutumlu olmaya çalışmak insanı çok yoruyor."

Anneleri odasına çekilince Christina yumruklarını sıkıp ayaklarını yere vurarak annesinin ne kadar yufka yürekli olduğu hakkında homurdanmaya başladı.

"Nasıl oluyor da paramızı böyle aptalca şeylere harcayabiliyor? Açık artırmanın kimlerin yararına düzenlendiğini bile hatırlayamıyor. Paramız büyük ihtimalle çalışmaya üşendikleri için yoksullaşmış insanların cebine gidecek. Penelope'nin babası Londra'da böyle tiplerin çok olduğunu söylüyor."

Hizmetçi Eva, Christina'yı ayıplayarak başını iki yana salladı.

"Annen çok iyi yürekli bir kadın," dedi. "Kendinden utanmalısın."

"Sen ne cüretle beni eleştirebiliyorsun?" diye tısladı Christina. "Sefalet içinde yaşayacak olmamız seni çok eğlendiriyor galiba."

"Sen sefaletin anlamını bile bilmezsin," dedi Eva.

Christina tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Agnes araya girdi.

"Eva'yla uğraşmayı kes, Chris," dedi. "Annemin bize hediye almaması onun suçu değil."

O sırada anneleri yanlarında belirdi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, konuşulanları dinlediği belliydi. Paketi eline aldı ve bir çırpıda yırtıp attı.

Christina yalvaran gözlerle annesine baktı ve resmi görüp göremeyeceğini sordu. Altın yaldızlı çerçevenin içinde stüdyoda çekilmiş eski bir portre fotoğrafı vardı. Christina'nın yaşlarında simsiyah saçlı bir kız Mona Lisa gülüşüyle poz vermişti. Annesi hangi akla hizmet böyle bir şey satın almıştı ki?

"Eva, sana zahmet bunu duvara asabilir misin?" dedi. "Şu iç karartıcı suluboya resmin yerine bunu koyarsak çok güzel olur." Christina annesinin o iç karartıcı suluboyayı geçen yıl buna benzer bir açık artırmada aldığını çok iyi hatırlıyordu.

"Memnuniyetle, Hanımefendi."

"Teşekkür ederim, Eva."

Sonra anneleri biraz kestirmek üzere odasına çekildi. Eva suluboya resmi indirip yerine fotoğrafı astıktan sonra

mutfağa gitti. Agnes ise büyükannelerine yazdığı mektubu bitirmek istediğini söyleyerek yukarı çıktı.

Christina koridorda tek başına kalmıştı şimdi. İçi ev halkına karşı büyük bir öfkeyle kabarırken, yakınlardan bir yerlerden gelen bir fısıltı duydu. Etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Derken fısıltının altın yaldızlı çerçevenin içindeki fotoğraftan geldiğini fark etti.

"Buradayım," dedi fotoğraftaki kız gayet açık seçik duyulan bir sesle.

Christina'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Koridorun diğer tarafına doğru geriledi ve arkasında duran sehpaya çarptı. Christina acı içinde kıvranırken fotoğraftaki kız kıkırdadı.

"Benden korkmana hiç gerek yok," dedi kız.

"Ne... ne... Nesin sen?" diye kekeledi Christina.

"Arkadaşın olabilirim," dedi kız. "Tabii sen de istersen."

"Arkadaşım mı?" diyerek kaşlarını çattı Christina. "Ne demek istiyorsun? Sen bir fotoğrafsın. Ya rüya görüyorum ya da ateşim iyice yükseldi." Christina elini alnına götürdü.

Fotoğraftaki kız yine kıkırdadı.

"Sana üç dilek dileme hakkı veriyorum," dedi kız. "İstediğin bir şeyler vardır mutlaka, değil mi?"

"Rüya görüyor olmalıyım," diye mırıldandı Christina kendini çimdikleyerek. "Rüya görüyorum."

"Ne yapıyorsun?" dedi arkalardan bir ses, Christina'yı yerinde sıçratarak. Eva'ydı bu. Fotoğraftaki kız sıradan bir fotoğrafa dönüşüverdi yine.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye çıkıştı Christina. "Hem ne istersem yaparım ayrıca. Burası benim evim."

"Bana soracak olursan burası annenin evi," dedi Eva gülümseyerek. Sonra dönüp yine mutfağa gitti.

"Eh," dedi fotoğraftaki kız. "Dilek dilemeyecek misin?"

"Şu aptal Eva'nın beni rahat bırakmasını diliyorum!" diye tısladı Christina.

Bunu söyler söylemez evin havasında ani bir değişiklik fark etti. Kendini birden sersemlemiş hissetti ve tırabzanlara tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Etrafı bulanık görüyordu, birkaç kez gözünü kırpıştırıp fotoğrafa baktı ama her şey eskisi gibi yerli yerinde ve hareketsizdi. Kızın yüzüne doğru birkaç kez parmaklarını şaklattıysa da hiçbir şey olmadı.

Christina sinirden gülmeye başladı. Bir süreliğine kendinden geçmiş filan olmalıydı. Bütün bunları hayal etmiş olabilir miydi gerçekten? Başını hızlıca sağa sola salladı ve gözlerini yeniden kırpıştırdı. Zihninin ona oyunlar oynadığını kabul etmek, bir fotoğrafın onunla gerçekten konuştuğuna inanmaktan çok daha kolaydı ne de olsa. Christina yine güldü.

Birkaç gün sonra ailece yemek yedikleri bir sırada kapı çaldı. Kızlar şaşkınlık içinde birbirlerine baktı. Bu saatte

gelen giden olmazdı pek. Anneleri kaşlarını çattı ve ayağa kalkıp ellerini telaşla peçetesine sildi.

"Bu saate kim gelmiş olabilir ki?" dedi.

Kapıyı Eva açmıştı. Masadakiler koridordan gelen homurtuları duyabiliyorlardı. Bayan Webster salonu terk etti, kızlar da birbirlerine endişeli bakışlar attıktan sonra onun peşinden gitti.

Eva hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kapı ardına kadar açıktı ve girişte koyu renk pardösüler giymiş, sert görünümlü iki adam duruyordu. Arkalarında dikilen polis memuruysa sokağı kolaçan ediyordu.

"Neler oluyor burada?" dedi Bayan Webster. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Eva, ne oldu?"

"Korkarım Bayan Lubanov'un bizimle gelmesi gerekiyor, Hanımefendi," dedi sert görünümlü beylerden biri. Christina'nın, adamın Eva'yı kastettiğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti.

"Onu götürüyor musunuz?" dedi Bayan Webster. "Peki neden? Buna itiraz etmek zorundayım..."

"Lütfen," dedi Eva. "Gitsem iyi olacak. Bana karşı hep çok iyiydiniz, Hanımefendi. Benim yüzümden başınızın derde girmesini istemiyorum."

"Onu duydunuz, Hanımefendi," dedi diğer adam. "Belgeleri eksik, bu yüzden bizimle gelmesi gerekiyor. Araya girmeye kalkarsanız sizin de başınız belaya girer."

"Eva!" diyerek ağlamaya başladı Agnes. Sonra koşup hizmetçiye sıkı sıkı sarıldı. Eva ağlamıyordu artık, o da

Agnes'i kucakladı ve kızın omzunun üzerinden Christina'ya delici bir bakış fırlattı.

"Lütfen, Hanımefendi," dedi. "Bana yardım etmeye çalışmayın. Siz de yeterince zor durumdasınız, kendinizi toparlamanız gerek."

"Ah, zavallı kızcağızım," dedi Bayan Webster, Eva'yı kucaklayarak. Bunun üzerine adamlar Eva'yı alıp dışarıda bekleyen arabaya götürdüler. Birkaç saniye içinde çekip gitmişlerdi bile.

Annesi üst katta Agnes'i teselli etmekle meşgulken, Christina gözlerini kapı girişine dikmiş bakıyor ve koridora tek başına adım atacak cesareti toplamaya çalışıyordu.

"Başka bir dileğin var mı?" dedi fotoğraf.

Christina kıza doğru bir adım daha yaklaştı.

"Eva'yı alıp götürmelerini istemedim ben," dedi. "Sadece beni rahat bırakmasını diledim. Onu benim yüzümden götürdüler, hepsi benim suçum."

Fotoğraftaki kız gülümsedi. "Peki ikinci dileğin nedir?"

Christina kızın ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Sanki onu gerçekten de *suçluyor* ama bu konuda hiçbir şey söylememeyi tercih ediyor gibi bir hali vardı. Ama Christina'nın onunla tartışmak gibi bir niyeti yoktu, ne de olsa kız onun istediği her şeyi gerçekleştirebileceğini söylüyordu. Christina bu kez sinir bozucu bir hizmetçinin ortadan kaybolmasından daha yararlı bir şeyler dilemeye karar verdi.

"Zengin olmamızı diliyorum," dedi Christina, tek kaşını buyurgan bir tavırla kaldırarak. Bu etkileyici hareketi arkadaşı Penelope'den öğrenmişti.

Kız cevap vermedi. Ortada fotoğrafın yalnızca basit bir fotoğraf olmadığını kanıtlayan hiçbir işaret yoktu aslında. Christina arkasını dönüp gitti ve beklemeye başladı. Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Günler geçip gitti ama hiçbir değişiklik olmadı. Christina umudunu kesmek üzereydi ki yağmurlu bir cumartesi günü, akşamüstü saatlerinde gelen telefon dileğinin gerçekleştiğini müjdeledi.

Christina'nın annesi telefonu açtı ve eliyle sandalyenin arkasına tutunup güç almaya çalışarak, tek söz etmeden öylece kalakaldı. Ahizeyi yerine koyduktan sonra başını önüne eğdi ve sessizce ayakta durdu.

"İyi misin, anne?" dedi Christina.

Bayan Webster yüzünü kızına döndüğünde gözleri yaşlarla doldu.

"Git de Agnes'i getir, hayatım," dedi.

Christina kendisinden isteneni yaptıktan sonra, annesi onu ve kız kardeşini salona götürdü.

"Büyükanneniz," dedi. "Sizden cesur olmanızı istiyorum, civcivlerim. Ne yazık ki... Ne yazık ki, büyükanneniz, vefat etmiş."

Eva'nın ayrılmasının hemen üstüne aldığı bu haber Bayan Webster'i çok sarsmıştı. Kayınvalidesi ona karşı hep mesafeli davranmış, sahip olduğu onca parayı hep bir silah olarak kullanmıştı, ama kadıncağız Bayan Webster'in, uzun zaman önce kaybettiği çok sevgili kocası Robert'le

olan tek bağıydı. Kızlar babalarını hayal meyal hatırlıyordu zaten. Christina birden bir ürperti hissetti.

Sonraları Christina ve Agnes yalnız kaldıklarında, Agnes, "Sen zaten büyükanneyi hiç sevmezdin!" diye bağırdı.

"Asıl o *beni* sevmezdi!" diye cevap verdi Christina.

Agnes öfkeyle başını salladı.

"Kendimi suçlu hissetmemi sağlayamazsın," dedi Christina. "Büyükannenin ölmüş olması çok kötü, ama bazılarının aksine ben burada durup üzülüyormuş numarası yapamam."

Agnes derin bir nefes aldıktan sonra tüm gücüyle Christina'nın yüzünde sert bir tokat patlattı. Christina'nın yüzü Agnes'in indirdiği darbeyle kıpkırmızı kesildi. Kız gözyaşlarına boğularak kendini yatağa attı. Başını kaldırıp baktığındaysa Agnes'in çoktan gitmiş olduğunu gördü. Gözyaşlarını sildi ve dişlerini gıcırdattı.

"Kız kardeşimin saçmalıklarından bıktım artık," diye homurdandı. "Kendime ait bir odam olmasını dilerdim."

"Dilerdim" kelimesi aniden Christina'nın zihninde yankılanmaya başladı. Büyükannesinin ölümünü kendisi mi dilemişti yoksa? Hayır, bu mümkün değildi. O sadece ailesinin zengin olmasını dilemişti, hepsi bu. Büyükannenin ölümünün artık zengin oldukları anlamına geldiği doğruydu ama bu kesinlikle Christina'nın suçu değildi. Dileğinin ne şekilde gerçekleştiğinden sorumlu tutulamazdı ki! Başını kaldırıp tekrar baktığında annesinin kapı eşiğinde dikildiğini gördü.

"Christina, hayatım," dedi annesi, sesindeki, yüzündeki şaşkınlığı gizleyemeyerek. "Neden ağlıyorsun tatlım?"

"Ah, anneciğim," dedi Christina. "Zavallı büyükanne için ağlıyorum."

"O şimdi meleklerle birlikte, Tanrı'nın yanında," dedi annesi.

"Nasıl ölmüş, anne?" diye sordu Christina, yatağında doğrularak. Annesi yüzünü çevirip bir süre yumruklarını sıktı.

"Düşmüş, canım," dedi sonunda. "Onu merdiven boşluğuna dikkat etmesi için defalarca uyarmıştım, ama beni dinlemedi..."

Christina'nın annesi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında yanağından bir damla yaş süzüldü. Christina yataktan çıktı ve annesine koşup onu kollarının arasına aldı. Annesi kızın saçlarını okşadı ve Christina annesine iyice yapışarak, aralarında yeni yeni oluşan bu yakınlığın tadını çıkardı.

Belki olan biteni telafi etmek için çok da geç kalmış sayılmazdı. Christina, Agnes gibi iyi yürekli biri olmanın insanı nasıl hissettirdiğinin farkına varmış, bu çok hoşuna gitmişti. Belki de değişmek için çok geç değildi.

Agnes bir süre sonra yatak odasına geri döndü ve Christina'yı bıraktığı yerde, hâlâ oturur halde buldu. Christina Agnes'i şaşkınlığa uğratarak kollarını kocaman açtı ve özür diledi.

"Beni bağışlayabilecek misin, Agnes?" diye sordu.

"Tabii ki seni bağışlıyorum," dedi Agnes, Christina'yı kucaklayarak.

"Sen benim kardeşimsin. Hem ben de hatalıyım, sana vurmamalıydım."

"Ama hak etmiştim," dedi Christina. "Bir canavar gibi davranmıştım. Hatta uzun süredir canavar gibi davranıyorum, farkındayım. Ama değişeceğim, Agnes, sana söz veriyorum."

İki kız kardeş birbirlerine sıkı sıkı sarılıp bir süre öylece durdular. Sonunda Agnes çok yorgun olduğunu ve uzanmak istediğini söyledi. Christina Agnes'in yatağının başına oturdu ve uykuya dalana dek kardeşinin saçlarını okşadı.

Christina birden şiddetli bir zil sesi duyarak irkildi. Bunun kapı zili olduğunu anlaması için biraz süre geçmesi gerekti. Yatak odası aniden karanlığa gömülmüş gibiydi. Orada ne zamandır oturuyordu acaba? Rüyadayımış gibi ayağa kalktı ve kapıyı açan yeni hizmetçileri Bertha'ya bakmaya gitti.

Christina merdivenlerden aşağıya baktığında Bertha'nın yüzünün birden ciddileştiğini gördü. Hizmetçi Bayan Webster'i çağırmaya gitti ve Christina o sırada kapı girişinde dikilen birbirinden asık suratlı iki adam fark etti.

Christina'nın annesi kapıya koştu ve uzun bir konuşmanın ardından adamları içeri buyur ederek oturma odasına götürdü. Christina parmak uçlarına basarak merdivenlerden indi. Bir süre bu iki adamın kim olduğunu merak etti. Ama sonra boş verdi. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Christina koridorda durdu ve altın yaldızlı çerçevenin içindeki fotoğrafa yöneldi. Bu kez ne dileyeceğini çok iyi biliyordu. Kızın önünde durdu ve bekledi. Kız, Christina'ya gülümseyerek karşılık verdi.

"Pek mutlu görünmüyorsun," dedi kız.

"Dilerim ki," dedi Christina umursamaz bir tavırla. "Dilerim ki, her şey eski haline, annemin seni o açık artırmadan alıp getirdiği günün öncesine döner." Christina gözlerini kapayıp dileğini tekrarlamaya koyuldu. Ama kızın kıkırdadığını duyar duymaz gözlerini tekrar açtı.

"Bir budala gibi görünüyorsun," dedi kız.

"Neden dileğimi yerine getirmiyorsun?" diye çıkıştı Christina kaşlarını çatarak.

"Sana tam üç dilek dileme hakkı tanıdım," dedi kız. "Tıpkı söz verdiğim gibi." Christina'nın zihninde şimşekler çaktı birden. Kendine ait bir oda dilediğini hatırlamıştı. O sırada duyulan bir çığlık, ateşlenen bir tabancanın dumanının bir süre havada asılı kalması gibi evin içinde asılı kaldı.

Oturma odasının kapısı ardına kadar açıldı ve adamlardan biri dışarıya fırladı. Bayan Webster de adamı izledi. Bertha merdivenlerin başında belirip bir kez daha çığlık attı. Kendinden geçmiş bir halde bir yeri işaret ediyordu. Adamlardan biri Christina'nın annesiyle birlikte basamakları ikişer üçer tırmanarak yukarıya çıktı. Diğeri Christina'nın yanına gitti. Yüzünde garip bir ifade vardı, elleri birbirine kenetlenmişti ve ağzının kenarındaki kaslar seğiriyordu.

Christina ayak seslerini dinledi ve Agnes'le paylaştığı odadan gelen belli belirsiz sesleri duydu. Şu aptal hizmetçi neden ciyaklayıp duruyordu ki? Christina ellerini kulaklarının üzerine bastırdı. Sonra altın yaldızlı çerçevedeki fotoğrafı gördü. Ne yapacağını biliyordu, daha iyi yürekli biri olacağına dair Agnes'e verdiği sözü tutabilmek için bunu yapmak zorundaydı.

Christina öne doğru bir iki adım attı, sonra çerçeveyi kaptığı gibi tırabzanlara doğru çarparak parçalara ayırdı. Çarpma sesiyle irkilen hizmetçinin sesi birden kesildi. Christina'nın annesi merdivenlere koştu. Kızını yerdeki cam kırıklarının üzerinde, altın yaldızlı çerçeveyi sıkıca kavramış bir halde görünce nefesi kesilecek gibi oldu.

"Biz göreceğimizi gördük, Bayan Webster," dedi, Christina'nın annesinin yanında duran adam. "Lütfen kızın kendine zarar vermesine engel olun, Komiser."

"Komiser mi?" dedi Christina, yanındaki adam kendisine doğru ürkütücü bir biçimde yaklaşırken. "Anne, bu adamlar da kim?"

"Bu beyler polis," dedi Bayan Webster. Bütün vücudu tir tir titriyor, yüzü gitgide beyazlaşarak soluyor, parmakları istemsizce kasılarak avuçlarına vurup duruyordu. "Christina," dedi kuru ve çatallı bir sesle. "Sen ne yaptın? Ne yaptın sen, Tanrı aşkına? Bu beyler bana korkunç şeyler anlattı ve şimdi... şimdi sevgili kardeşin Agnes..."

"Ben mi?" dedi Christina. "Ben hiçbir şey yapmadım, anne. Fotoğraf yaptı. Fotoğraf çok kötü niyetliydi. Ama ben onu yok ettim."

"Ne fotoğrafı?" dedi annesi merdivenlerden inerken. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fotoğraf işte!" dedi Christina öfkeyle. Annesi insanı çileden çıkarabiliyordu bazen. "O aptal açık artırmadan alıp buraya getirdiğin fotoğraf. Yani bir bakıma bütün bunlar *senin* suçun, anne. Eğer bu kadar yufka yürekli olmasaydın..."

"Ama ben fotoğraf filan satın almadım ki," dedi annesi. "Benim aldığım şey aynaydı."

Christina kafası karışmış bir halde bir süre annesine bakakaldı. Sonra eğilip yerlere saçılmış binlerce kırık parçadan yansıyan yüzüne baktı. Fotoğraf filan yoktu ortada. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Bu acı gerçeğin farkına vardığı sırada adamlar onu kollarından yakalayıp sıkıca tuttu, altın yaldızlı çerçeve Christina'nın ellerinin arasından kayıp düştü. Onu götürdükleri sırada aniden her şeyi hatırladı.

Polislere mektup gönderip Eva'nın ülkede kalmak için gereken belgelere sahip olmadığını söyleyen kişi Christina'nın ta kendisiydi. Annesiyle Eva bu konu hakkında konuşurken kulak misafiri olmuştu.

Gizlice evden kaçıp büyükannesini ziyarete gittiğini de hatırlıyordu şimdi. Bahçe kapısını açıp içeriye girmiş ve yaşlı kadını ona yatak odasındaki bir şeyi göstermesi için ikna etmişti. Sonra kadıncağızı merdiven boşluğuna itmiş ve hizmetçiler onu fark etmeden evden sıvışmayı başarmıştı. Ya da en azından başardığını düşünmüştü. Ama komşulardan biri onu görmüş ve polise haber vermişti.

Christina yastığını Agnes'in yüzüne bastırdığını hatırladı. Agnes ellerini uzatarak umutsuzca çırpınmış, Christina'nın kollarını kavrayıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Agnes'in elleri sonunda gevşemiş ve cansız bir halde iki yanına düşüvermişti.

Christina işlediği düşünülen suçlar yüzünden asılmadı. Akli dengesinin yerinde olmadığına ve bu yüzden cinayetle yargılanamayacağına karar verildi. Annesinden kalan miras, Christina'nın ülkenin en iyi akıl hastanelerinden birine kapatılması için harcandı. Christina'nın üçüncü ve son dileği de gerçekleşmiş oldu böylece. Nihayet, hayatının sonuna dek kendine ait bir odaya kavuşmuştu.

Montague Amca öne doğru eğildi. Şömineden yayılan ışık gözlerinde dans ediyordu. Az önce anlattığı hikâyenin dehşetine hiç de uygun düşmeyen bir gülümseme vardı yüzünde.

Duvarda asılı duran altın yaldızlı çerçeveye baktım. Amcam bir şekilde bu çerçevenin lanetli olduğuna inanmışsa bile –tabii bu çerçeve hikâyede anlatılan çerçeveyse ve o hikâyede geçen olaylar gerçekten yaşanmışsa– neden onu çalışma odasının duvarına asmayı tercih etmişti ki? Bu durum hikâyede sözü geçen çerçevenin tuhaflığının değil,

olsa olsa amcamın akli dengesinin yerinde olmadığının bir göstergesi olabilirdi. Yine de çerçeveden uzaklaştım, ona bir daha bakmak istemiyordum.

Ağzım tuhaf bir biçimde kupkuru olmuştu, dudaklarımı yaladım. Amcam bana bir fincan çay daha içmemi teklif ettiğinde bunu seve seve kabul ettim. Ama sonra, içtiğim onca çayın kaçınılmaz sonucu olarak tuvalete gitmek için izin istemek zorunda kaldım.

Aslında amcamın çalışma odasından tek başıma çıkmaya hiç de hevesli değildim. Amcamı ziyaret ettiğim zaman tuvalete gitme işini erteleyebildiğim kadar erteler ve ancak dayanamayacağım bir noktaya geldiğimde ayağa kalkardım. Bugün de, amcamın deyimiyle "yüznumara"ya giderken karanlık koridorların arasından neredeyse koşarcasına geçtim.

Montague Amca yönümü şaşırmayayım diye bana bir mum vermişti. Ama mum ışığı etrafı çok az aydınlatıyordu ve ben arkamda uzanan sonsuz karanlıktan çok korkuyordum.

Daracık tuvaletin kapısını kilitlediğimde bile kendimi güvende hissetmiyordum. Altındaki boşluk yüzünden lavabo her an yerinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Bakmadığım sırada bir şeylerin o delikten çıkıp beni izlediği duygusuna kapılıyordum. Dönüp baktığımdaysa o şey saklandığı yere geri dönüp gölgelerin arasında kayboluyor gibi geliyordu. Tavanın köşesi kocaman bir örümcek ağıyla

kaplanmıştı, ama ağın yaratıcısını hiçbir zaman göremedim.

İşimi bitirip ellerimi amcamın paslı musluklarından akan kahverengi suda yıkadıktan sonra kapının sürgüsünü açmaya çalıştım. Amcam bu sürgünün güvenli olduğunu söylemişti. Sürgüyü açtıktan sonra geldiğim yöne yine koşar adım yürüyecektim, en azından böyle yapmayı düşünüyordum.

Ama sürgüyü çekerken kapı tokmağı dışarıdan hareket ettirilerek gıcırdadı. Gıcırtı ve kapı tokmağındaki bu ani hareketlilik yüzünden o kadar irkilmiştim ki, az daha lavabonun üzerine düşüp bayılacaktım.

"Merhaba," dedim. "Siz misiniz, amca?"

Kapı tokmağı bir kez daha zorlandı ve dışarıdaki her kimse, kapıya bütün gücüyle asılmaya başladı. Sürgünün fazla dayanmayacağından korkuyordum.

"Franz?" dedim. "Birazdan çıkıyorum."

Kulağımı kapıya dayadığımda bir süre çıt çıkmadı. Dışarıda hiçbir hareket yok gibiydi. Kapıdaki gıcırtılar mı daha korkunçtu, yoksa kapının bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi sarsılıp durması mı? Beni en çok neyin rahatsız ettiğini bilemesem de, tuvalette sonsuza kadar kalamayacağımı çok iyi biliyordum.

Sürgüyü çekip kapıyı açtım. Önümde uzanan upuzun koridora bakarak tedirgin bir biçimde etrafı gözetledim. Ama *görebildiğim* kadarıyla –ki bir yerden sonrası tamamen karanlığa gömülmüştü– *görülecek* hiçbir şey yoktu.

Dışarıya çıktım ve bir kez daha amcamın çalışma odasına doğru uygun adım yürümeye koyuldum.

Çok saçma olduğunu biliyordum ama bu eve her geldiğimde evin içinde kaybolacağım ve yolumu asla bulamayacağım gibi bir korkuya kapılıyordum. İçimde kötü bir his vardı ve bundan bir türlü kurtulamıyordum. Üzeri korkunç ve tuhaf süslemelerle dolu olan kocaman rezervuarın ucundan sallanan zinciri çektiğimde evin eski tesisatından yükselen acı dolu iniltilerin de bana pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Buharlı bir makineye kıstırılmış devasa bir hayvandan çıkan iniltileri andıran sesler, koridor boyunca inatla takip etti beni.

Dev bir gölge gitgide bana doğru yaklaşıyor ve adımlarımı hızlandırdıkça beni yakalamak için peşimden geliyor gibi görünüyordu. Koridorda yankılanıp duran sesse –dönüp bakmaya cesaret edememiştim ama Franz'a ait olabilirdi– sanki duvarların üzerinde bir yukarı bir aşağı koşan bir şeyden geliyor gibiydi. Amcamın çalışma odasının kapısını pat diye açarak içeriye daldım ve ancak o zaman rahat bir nefes alabildim.

"Her şey yolunda mı, Edgar?" diye sordu Montague Amca.

"Evet, amca," dedim. "Elbette. Ben tuvaletteyken biri kapıyı zorladı gibi geldi, o kadar."

"Öyle mi?" dedi amcam, kaşlarını çatıp gözlerini çalışma odasının kapısına dikerek. "Kim olduğunu görebildin mi peki?"

"Hayır, amca," dedim. "Ama Franz olmalı."

Montague Amca başını salladı.

"Evet, olabilir."

"Ne de olsa, efendim," diye devam ettim. "Bu evde tek başımıza olduğumuzu söylemiştiniz."

"Öyle mi söylemiştim?" diye mırıldandı Montague Amca.

Mumu kapı girişindeki ufak sehpanın üzerine yerleştirdim. Ateşin başına dönüp amcama eşlik etmeye hazırlanıyordum ki daha önce hiç görmediğim bir şey fark ettim: Yabancı bir ülkenin çizimi. Dolmakalemle çizilmiş ve çerçevelenmişti.

Sizi çeken ve kendisine baktıran türden bir çizimdi bu. Büyük bir usta tarafından yapıldığı belli olan karalamaları incelemeye koyuldum. Kısa süre sonra amcam yanıma geldi.

"Ah," dedi amcam. "Bu bir Arthur Weybridge resmi."

Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyordu ama kaşlarımı kaldırarak etkilenmiş görünmeye çabaladım.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Türkiye'nin güneydoğusunda ufak bir köy. Sen hiç Türkiye'ye gittin mi, Edgar?"

"Hayır, amca," dedim. Hayatımda okul ve ev dışında hemen hemen hiçbir yer görmemiştim. Amcam bunu şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmalıydı ama bana böyle şeyler sorması hoşuma gidiyordu yine de.

"Eh, o zaman gitmelisin," dedi. "Mutlaka gitmelisin. Baban seyahat etmeyi sever mi?"

"İskoçya'ya balık tutmaya gider," dedim bir süre düşünüp taşındıktan sonra. "Ama beni yanında götürmez hiç. Sıkılacağımı düşünüyor."

"Eh, büyük ihtimalle haklı," dedi Montague Amca, çok hafif bir gülümsemeyle.

"Siz hâlâ seyahate çıkıyor musunuz, efendim?" diye sordum.

Montague amca başını hayır anlamında salladı.

"Artık değil, Edgar," dedi. "Eskiden çok seyahat ederdim, ama artık burada kalmam gerekiyor."

Burada, bu evde kalması *gerektiğini* söylemesi çok garipti. Amcamın hatırı sayılır bir serveti vardı ve onun seyahat etmemesi için hiçbir sebep göremiyordum. Ama belki de sağlığı el vermiyordu ve benim bundan haberim bile yoktu. Üstelik davranışlarındaki tuhaflığı da açıklıyordu bu. Tuvaletin kapısını zorlayan kişinin Montague Amca olup olmadığını merak ettim birden.

"İyi misiniz, amca?" diye sordum.

Oldukça uzun süren bir sessizliğin ardından amcamın birden kahkahalara boğulduğunu görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ne söyleyip de amcamı bu kadar eğlendirdiğimi bir türlü çözemiyordum ve bu durum da akli dengesinin yerinde olmadığına dair kuşkularımı destekler nitelikteydi.

"Benim biraz kafadan çatlak olduğumu düşünüyorsun, değil mi Edgar?" diye sordu düşüncelerimi okumuşçasına. Hazırlıksız yakalanmıştım.

"Hayır, amca," diyebildim sadece, hiç de ikna edici olmayan bir sesle. "Belki de sadece yorulmuşsunuzdur."

Montague Amca yüzünü ekşitti.

"Evet, Edgar," diye fısıldadı. "Gerçekten de çok yorgunum."

"Gidip Franz'ı çağırmamı ister misiniz?" dedim kapıya yönelerek.

"Hayır!" diye çıkıştı amcam beni kolumdan yakalayarak. "Franz pek... misafirperver değildir." Kolumu bıraktığında ne yapacağımı bilemez bir halde öylece kalakaldım. Montague Amca bana baktı ve içini çekti.

"Kusuruma bakma, Edgar," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Seni korkutmak istememiştim. Ateşin başına geçelim mi, ne dersin?"

"Tabii, amca," dedim, sandalyelerimize doğru yürürken.

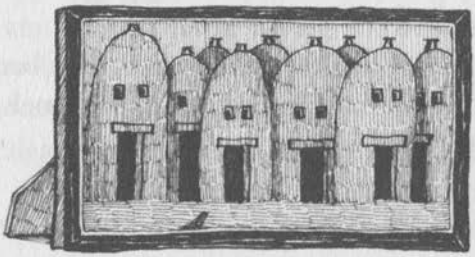
Bir süre tek kelime etmeden oturduk. Şömineden gelen çıtırtılardan ve saatin tik taklarından başka ses yoktu odada. Amcam parmaklarının ucunu birbirine vurarak tempo tutmaya başladı. Bense esnememi güçlükle bastırabiliyordum.

"Edgar, hazır oturmuşken," dedi amcam aniden, beni yerimde sıçratan bir sesle. "Sana o çizimin hikâyesini anlatabilirim."

"Duvardaki çizimin mi? Pekâlâ, amca," dedim. "Tabii sizi yormayacaksa..."

Montague Amca arkasına yaslanıp gölgelerin arasındaki yerini aldı.

"Hayır, Edgar," dedi. "Çok naziksin ama ben boş durmamayı tercih ederim. Eğer gerçekten dinlemek istiyorsan seve seve anlatırım."

Cinler

Francis Weybridge'nin canı sıkılıyordu. Çocuğun sıkıntısı babası Arthur Weybridge'nin başını ağrıtıyordu ama iyi huylu ve kibar bir adam olduğundan, rahatsızlığını yalnızca kendi kendine ezgiler mırıldanarak ve ayakkabılarını masanın altındaki çakıl taşlarına sürterek ifade edebiliyordu.

Weybridge'ler, en karanlık günlerini yaşayan Osmanlı İmparatorluğu'nda, Türkiye'nin güneydoğusundaki Urfa şehrinde, sazan balıklarıyla dolu kutsal bir suyun kenarındaki çay bahçesinde baba oğul karşılıklı oturuyorlardı. Güneş yakınlardaki minarelerin arkasında çoktan kaybolup gitmişti ve kırlangıç sürüleri etrafı saran ağaçların dallarına tünemiş, küçük tatlı su levrekleri birbirleriyle didişmeye başlamışlardı.

"Böyle bir yerde insanın canı nasıl sıkılır, anlayamıyorum," dedi Bay Weybridge. "Bir zamanlar Edessa olarak da bilinen Şanlıurfa şehrindesin. Burası İbrahim Peygamber'in doğduğu yer. Hem İncil'de, hem Kuran'da bahsi geçer. Ama şu haline bak," dedi Bay Weybridge, abartılı ve gösterişli bir havayla. "Bütün bunların sana hiçbir şey ifade etmediğini mi söylüyorsun gerçekten?"

Francis cevap vermek yerine gözlerini kapatıp derin derin iç çekti. Babası bunun üzerine eskisinden de güçlü bir biçimde mırıldanmaya koyuldu. Francis gözlerini açtığında tam arkalarında bulunan ağaca uzanmaya çalışan bir kedi gördü. Kedi ağacın gövdesinin arkasına saklanıp gözden kayboldu ve sonra birden, iki dalın arasındaki kıvrımda, yerden üç dört metre yükseklikte tekrar belirdi.

"Şimdiye kadar, yolculuğumuz boyunca," dedi Bay Weybridge, "İstanbul'u, yani Bizans'ın incisi, efsanevi Konstantinopolis'i görme şerefine eriştin. Ayasofya'nın görkemli kubbesinin altında durdun. Karadeniz'de yelken açarak Trabzon'a vardın. Büyük İskender'in ayak izlerini takip ederek her yeri dolaştın. Ve bunların hepsi 'sıkıcı'ydı, öyle mi?"

"*Hepsi* değil," dedi Francis.

"Pekâlâ," dedi babası. "En azından bunu duyduğuma sevindim."

Hepsi sıkıcı geçmemişti gerçekten de. Van yakınlarında bir yerlerde, Francis korkunç ve dikenli bir tasma takmış dev bir köpeği gezdiren bir çobana rastlamıştı. Babası bu

tasmanın büyük ihtimalle köpeği kurtlardan korumaya yaradığını söylemişti. Ama bu ilginç an, uzun ve sıkıcı bir yolculuk için çok zayıf bir teselliydi.

Francis başını kaldırıp tekrar ağaca baktı. Kedi, başlarının üzerindeki dalda usul usul ilerliyordu. Kırlangıçların çılgına dönmüş bir halde birbirlerini itip kakarak kendilerine yer edinmeye çalışmalarının sebebini anlayabiliyordu şimdi: Kuşların hiçbiri ağacın gövdesine yakın dallara tünemek istemiyordu. Kedi öne doğru uzanıp kırlangıçlardan birini dişlerinin arasına sıkıştırıverdi. Sonra ödülüyle birlikte telaşla yere indi.

"Burası olağanüstü bir ülke," dedi babası, zehir gibi bir Türk sigarası yakarak. Son zamanlarda edindiği bir alışkanlıktı bu. "Yüzyıllar boyunca birçok farklı medeniyet bu ülkenin toprağını aşındırmış, yine de hâlâ tarihöncesi çağlara ait bir şeyler var," dedi sonra.

"Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar burada hep birlikte yaşamış ve izler bırakmışlar. Ama burada daha eski, daha karanlık ve daha gizemli bir şeyin etkisi hâlâ sürüyor. XII. yüzyıla kadar Harran'da paganların yaşadığını biliyor muydun?"

Francis babasının sorularına ne tür cevaplar verirse versin, yeni bir ders dinlemek zorunda kalacağını bildiğinden hiç sesini çıkarmadı. Harran şu an bulundukları yerin yakınlarındaki bir kasabaydı, geçen hafta gezmişlerdi. Kasaba arı kovanına benzeyen evlerle doluydu ve İncil'de de bahsi geçiyordu. Çevrelerini saran çocuklar onlardan şeker

isterken Francis gölgeye geçmiş, babasının çizim yapmasını izlemişti.

Arthur Weybridge'e daha önce kimsenin gitmediği, tarihi ve resmedilmeye değer bir köyden bahsetmişlerdi. Francis ve babası ertesi gün köyü gezmeye gideceklerdi ama çocuk babası kadar hevesli değildi.

Babası içeceklerin parasını verdi ve yürüyerek otele döndüler. Güzel bir yemek yemişlerdi ve Arthur Weybridge âdeti olduğu üzere iki kadeh cin-tonik içtikten sonra, eski seyahatlerinden birinde Rusya'nın bozkırlarında başından geçen bir macerayı uzun uzadıya anlatmıştı. Hikâye bir Kazak ile üç bacaklı bir köpek hakkındaydı ve Francis bu hikâyeyi Erzurum'da da dinlemişti.

"Çok yorgunum, baba" dedi Francis ayaklarını ovarak. "Biraz uzanmak istiyorum."

"Iyi fikir," dedi babası, kadehinde kalan içkiyi bir dikişte içerek. "Yarın çok yorucu bir gün olacak. Iyi geceler, Francis."

"Iyi geceler, baba."

Ekmek, bal ve zeytinden oluşan kahvaltılarını yaptıktan sonra otelden ayrıldılar. Otel müdürünün kayınbiraderi Mehmet onları Urfa dışına çıkarırken, Francis ile babası hayatlarının en hızlı yolculuklarından birini yapmış oldular. Mehmet gazı körüklerken arabasını iki yıl önce bir Fransız'la oynadığı tavla oyununda kazandığını söyledi.

Köy, Suriye'ye giden çorak anayoldan ayrılan küçük bir patikanın üzerindeydi. Francis'in babası geleneksel evleri

ve yakınlardaki Roma harabelerini çizeceği için heyecanlanıyordu, ama köye varır varmaz karşılarında polisleri buldular.

Mehmet onlara arabada beklemelerini söyledi ve neler olduğunu öğrenmek için dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra kendini komiser olarak tanıtan bir adamla geri döndü. Polis onlara korkunç bir kaza olduğunu, küçük bir çocuğun, vahşi hayvanlardan birinin –büyük ihtimalle bir kurdun– saldırısına uğradığını ve korkunç bir biçimde can verdiğini söyledi. Canavar hâlâ serbestçe dolaşıyordu, bu yüzden polis baba ve oğulun güvenliğini sağlayamazdı. Adam Bay Weybridge'ye nazikçe başka bir yerin resmini yapmasını önerdi.

Mehmet arabayı döndürürken, Francis üzeri battaniyeyle örtülmüş cesedi gördü. Battaniyenin altından kanlı bir el görünüyordu. Francis ayrıca etrafa toplanmış, evlerinin önünde dikilen çocukların yüzlerindeki ifadeyi de gördü ve neler gizlediklerini merak etti. Francis'e göre çocukların bir sırrı olduğu kesindi.

Aslında Francis polis memurunun kendilerine yalan söylemiş olabileceğini düşünüyordu. Yakınlardaki bir oğlanın konuşmalarındaki "cin" kelimesini gayet net bir şekilde seçebilmişti. Belki de çocuk vahşi hayvanların değil, ayyaş bir babanın gazabına uğramıştı ve herkes bunu örtbas etmeye çalışıyordu. Ama hangisi olursa olsun bu olayın Francis'in ilgisini minarelerden ve Roma tapınaklarından daha çok çektiği kesindi.

"Baba," dedi Francis, akşamüstü otelin çay bahçesinde otururlarken. "O köye geri dönebilir miyiz? Çocuğun öldürüldüğü yere?"

"Şey, polis oraya gitmememizi söyledi," dedi Bay Weybridge. "O tür adamları hafife almamak gerekir, Francis. Hem neden gitmek istiyorsun ki?"

"İlginçti, hepsi bu," dedi Francis. "Yani, ortada tuhaf bir şeyler döndüğü belliydi. Ne olduğunu bilmiyorum ama merak ediyorum işte."

Bay Weybridge gülümsedi. Nihayet! Nihayet, Francis'in ilgisini çeken bir şey olmuştu. "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Ertesi gün, Mehmet istemeye istemeye de olsa Francis ile babasını köye götürdü. Yolculuk sırasında aksi ve gergin görünüyordu, eski konuşkan, şen şakrak halinden eser kalmamıştı. Zaten onları arabasına almasının tek sebebi, Arthur'un geçen sefer ödediği paranın üç katını teklif etmiş olmasıydı.

Mehmet usta manevralarla eski bir ahırın gölgesine yanaşınca Weybridge'ler arabadan indi. Francis köy yolu boyunca babasının peşinden gitti. Sonunda babası çizim yapabileceği uygun bir yer buldu ve yanında taşıdığı katlanan sandalyeyi açıp oturduktan sonra çantasından ahşap bir kalem kutusu, bir şişe hint mürekkebi, bir dolmakalem ve eskiz defteri çıkardı.

Francis babasının çizimleriyle ilgilenmezdi hiç. Şimdi son birkaç haftayı düşününce can sıkıntısının da ötesinde bir şey hissediyordu artık; sanki bir çeşit transtaymış gibi hiçbir yere odaklanmadan oturup saatlerce boşluğu seyredebilirmiş gibi geliyordu ona.

Francis köye dönme önerisinde bulunduğu için derin bir pişmanlık duydu birden. Ortada cesaret filan yoktu ve bu haliyle köy Harran'dan bile daha sıkıcıydı. Bu ülkenin en tenha yerlerinde dolaşıp durmaktan bıkmıştı artık. Cezalandırılıyormuş gibi hissediyordu ve bunların hepsi o "hadise"ye dayanıyor gibiydi. O olaydan beri *her şey* değişmişti.

Babasının deyimiyle "hadise" okulda meydana gelmişti. O Harris denen çocuk durup dururken Francis'ten nefret etmeye başlamıştı. Hakaretlerin ve aşağılamaların yerini birkaç ay sonra gelişigüzel atılan tokatlar ve sonunda sürekli hale gelen dayaklar almıştı.

Francis babasından beklediği ilgi ve şefkati görememişti. Aksine Bay Weybridge, oğluna bunların okul hayatının tuzu biberi olduğunu ve günün birinde gerçek bir erkek olmak istiyorsa kendini savunmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Bununla başa çıkmak zorundaydı, hayat böyleydi.

Bir pazar günü Francis eline bir kriket sopası aldı ve kilise çıkışında Harris'i beklemeye koyuldu. Tenis sahasını geçtiği sırada çocuğu kıstırdı ve tek kelime etmeden tüm gücüyle saldırdı.

Dövüşmeye başladıklarında Francis bir anda dehşete kapıldı. Neredeyse geri çekilip Harris'in sopayı elinden alarak onu bir güzel pataklamasına izin verecekti ama Harris'in kafasına indirdiği ilk darbeyle sersemleyip kendinden geçtiğini görünce sevinçten deliye döndü.

Francis zafer naraları atarak yerde baygın halde yatan Harris'in yüzüne ve kafasına darbeler yağdırmaya başladı. Yoldan geçen biri o korkunç sesleri duyup da Harris'in yardımına koşuncaya dek kollarının yorulmasına aldırmadan vurmaya devam etti.

Aynı gün akşamüstü Francis'in babasını aradılar, babası da kalkıp okula gitti. Francis okul müdürünün odasında otururken masasını sertçe yumruklayıp lambasını yere düşüren müdürden değil, orada her zamankinden de sessiz bir şekilde duran ve arada bir sinir bozucu felsefi cümleler kuran babasından çekiniyordu asıl.

Harris'in Francis'e durmadan kabadayılık tasladığına dair ifade verecek tanıkların olması Francis'in işine yarayacak gibi görünüyordu. Ama Francis buna sevineceği yerde, herkesin kabadayılıklarını sözde bu kadar ayıpladığı Harris'in sağ gözünün görme yetisini neredeyse kaybedecek olmasına üzülmesine çok sinirleniyordu. Francis kahraman olduğunu düşünüyordu. Harris haydutun tekiydi ve Francis bütün okula iyilik yapmış sayılırdı.

Ama Francis'i en çok sinirlendiren şey babasının takındığı tavırdı. Önce kendini savunmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti, şimdi de, sebebi ne olursa olsun böyle bir

şeyi öğrencilerine hiç yakıştıramadıklarını söyleyen öğretmenlerin tarafını tutuyordu. Görünüşe göre gerçek bir İngiliz beyefendisinin yapacağı şey değildi bu.

Arthur Weybridge bu kadar şöhretli biri olmasaydı ve okula bu kadar cömert bağışlarda bulunmasaydı Francis hemen okuldan atılırdı. Artık ne öğretmenleri ne de arkadaşları seviyordu onu, yine de Francis'e bir şans daha tanımaya karar verdiler. Okuldan ayrılan Francis değil, Harris oldu ve bu kadarı bile Francis'i hoşnut etmeye yetti.

Yine de ortalık biraz sakinleşene kadar Francis'in okula ara vermesinin herkes için en iyisi olacağı kararına varıldı. Bay Weybridge uzun zamandır Osmanlı İmparatorluğu'na bir gezi yapmayı tasarlıyordu ve oğlunu yanına alıp gitmek onun da işine geldi. Bu seyahat Francis'i eğitmesi için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Arthur Weybridge dünya çapında tanınan bir yazardı. Gezi yazıları yazar, bunları resimler ve kitap haline getirirdi. Arthur kendisiyle özdeşleşmiş açık renkli keten takımı ve Panama şapkasıyla bütün dünyayı dolaşmıştı. Gittiği ülkelerde hoşuna giden ilginç yerler üzerine yazmış ve titiz bir biçimde buraların birbirinden güzel resimlerini çizmişti dolmakalemle.

Bay Weybridge, oldukça zeki olduğu halde hiçbir şeye ilgi duymayan dik başlı oğluna çalışkanlığı, araştırmacılığı ve azmiyle örnek olabileceğini düşünmüştü. Ama iki aylık yolculuğun sonunda bu umudu yerini hayal kırıklığına bırakmış gibi görünüyordu.

Babası çizimine gömülmüşken yakınlarda duran bir grup çocuk Francis'in dikkatini çekti. Çocuklar gözlerini dikmiş bir şeye bakıyorlardı ama manzarayı kapatan bir ev yüzünden Francis neye baktıklarını göremedi.

O şey her ne idiyse çok ürkütücü olmalıydı, çünkü Francis çocukların bazılarının yüzündeki korkuyu ve diğerlerinin yüzündeki hiç de ikna edici olmayan, sözde cesur ifadeyi açık seçik görebiliyordu. Birden çocukların huzursuzluğunun kaynağını öğrenmek için dayanılmaz bir arzuya kapıldı.

Francis binanın etrafından dolaştı. Binanın gölgesinden çıkınca parıl parıl parlayan güneş yüzünden gözleri kamaştı. Gözlerini iyice kısıp baktığında, bulanık suların üzerindeki yansılamalar gibi genişleyip büzülen, tuhaf, yanardöner bir suret gördü.

Francis gözlerini kırpıştırıp tekrar baktığında bunun ufak tefek bir kız çocuğu olduğunu gördü. Sekiz yaşlarındaki bu kız paçavralar içindeydi, çok zayıftı ve çok aç görünüyordu. İnce uzun saçlarının örttüğü solgun yüzüyse donuk ve ifadesizdi.

Francis olan biteni izlemeye koyuldu. Çocuklardan biri eline bir taş alıp kıza fırlattı. Çocuğun keskin nişancılığından mıdır, yoksa şansından mıdır bilinmez ama taş kızın kafasının sağ tarafına doğru etkileyici bir biçimde uçarak tam kulağına isabet etti. Francis gülümseyerek başını salladı.

Kız elini yarasının üzerine bastırarak acıyla haykırdı. Francis kızın başından aşağıya süzülen kanları uzaktan

bile açık seçik görebiliyordu. Büyülenmiş bir halde gözlerini dikip kıza baktı.

Francis etrafında olup bitenleri sıkıcı bir tiyatro oyununu izleyen kayıtsız bir seyirci gibi değişmeyen, donuk bir ifadeyle izledi. Hayatı boyunca karşısına gerçekten değer verdiği birinin çıktığını hiç hatırlamıyordu ama şimdi, şaşırtıcı bir şekilde hiç tanımadığı bu kızla ilgilenmeye başladığını hissediyordu.

"Neden çekip gitmiyorsun, budala?" diye fısıldadı kendi kendine. Ama o sırada kız tekrar ayağa kalktı ve çocuklar yere çömelerek taş aramaya koyuldu.

Çetenin elebaşı olduğu anlaşılan çocuk kıza bağırıyor, el sallıyor, işaret ediyor, taş atıyordu. Francis birden kıza yardım edebileceği fikrine kapıldı. Bir kahraman olabilirdi. Hem de gerçek bir kahraman! Bunun düşüncesi bile çok hoştu.

Çocuklar taşları fırlatmaya başladığı sırada Francis de onlara doğru yürümeye koyuldu. Çocukların kendisini görünce irkilip geri çekileceklerini sanmıştı ama onların gözünde taşladıkları kız kadar bile korkutucu değildi anlaşılan.

"Onu rahat bırakın," dedi Francis çocuklara doğru yaklaşırken.

Çocuklar Francis'e boş boş baktı. Francis dönüp kıza baktı ve onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. Tekrar çocuklara baktığında çetenin elebaşıymış gibi görünen çocuğun büyük bir bıçak çıkarıp ileri geri savurmaya başladığını

gördü. Francis'in ağzı bir karış açık kaldı; onun gibi ufak tefek bir çocuk nasıl bu kadar gaddar olabilirdi ki? Başını eğip çocuğa baktı ve sonra arkasını dönüp kıza doğru yürüdü. Francis'in yaklaşığını gören kız birden öfkelenerek var gücüyle koşmaya başladı.

Francis çakıl taşlarıyla döşeli çorak yol boyunca kızı kovaladı. Ne zaman kızı yakalayacak gibi olsa kız birden hızlanarak Francis'i geride bırakmayı başarıyordu. Francis'in sinirine dokunmaya başlamıştı bu. Üstelik kavurucu güneşin altında koşarken alnından süzülen tuzlu ter damlaları gözüne girip duruyordu.

"Canını yakmayacağım," dedi sonunda nefes nefese, yalvaran bir sesle. "Sana yardım etmek istiyorum."

Francis tüm gücünü harcayarak kıza doğru son bir hamle yapacak oldu ama o sırada ayağı bir taşa takıldı ve sendeledi. Bileği burkulmuştu. Acı içinde haykırarak yere kapaklandı. Kız da durdu. Arkasını dönüp gür kaşlarının altından Francis'e baktı. Francis bir ses duydu ve arkasını döndü.

Uzakta, onlarla köyün arasında kıza saldıran çocuklar duruyordu. Elebaşı Francis'e bağırıyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Francis çocuğun ne söylediğini anlayamasa da hoş şeyler söylemediği açıktı.

Çok uzakta da olsa, Francis bu çocukta bir tuhaflık olduğunu sezebiliyordu. Çocuk Francis'e el sallayarak onu yanma çağırıyordu şimdi. Francis gülümsedi ve kıza doğru eğildi. Kız bu sefer kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Çocuklar yine yere çömelip taş toplamaya koyuldu. Francis ufak tefek çocuğun elindeki bıçağın güneşin altında parladığını görebiliyordu ama hiç korkmadı.

"Korkulacak bir şey yok," dedi kıza. "Ben varken sana zarar veremezler." Kızın yüzündeki endişeli ifade yavaş yavaş kayboldu ve ilk kez biraz rahatlamış göründü. Kız başını kaldırıp Francis'e baktı. Francis o an kendini gerçek bir kahraman gibi hissetti.

***

Arthur Weybridge başını eskiz defterinden nihayet kaldırabildi ve Francis'in nereye gittiğini merak ederek köyün iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladı. Çorak yoldan keskin bir biçimde sivrilerek ayrılan küçük bir tepe görünce tırmanmaya koyuldu.

Ne kadar da büyüleyici bir yerdi burası! Huzur verici sessizliği bozan tek şey çocukların çığlıklarının belli belirsiz uğultusuydu. Oysa bu köye ilk geldiklerinde her şey ne kadar da farklıydı. Birden bundan önceki ziyaretinde olanlar geçti gözünün önünden. Bay Weybridge, sadece o talihsiz ölümün sebep olduğu keşmekeşi değil, bütün o gürültü patırtı arasından kulağına açık seçik bir biçimde "cin" sözcüğünün çalındığını da hatırlıyordu şimdi. Bu insanlar cinlerin varlığına gerçekten inanıyor muydu? Arthur düşüncelere dalmışken gözüne bir şey takılır gibi oldu ama sonra hemen gözden kayboldu. Güneş alev alev yanıyordu. Arthur

şimdi hiçbir şey seçemiyordu ama Francis'i gördüğünden emindi. Ve Francis yalnız değildi.

Arthur Weybridge ellerini gözlerine kalkan yaparak güneşten korunmaya çalıştı. Francis'in orada ne işi vardı? Havanın ne kadar sıcak olduğunun farkında değil miydi? Üstelik yanında kim –ya da ne– vardı öyle? Neden onları net göremiyordu? O çocuklar neden bağırıyordu? Neden deliler gibi el sallayıp duruyorlardı? Arthur birden tuhaf bir korkuya kapıldı ve "cin" sözcüğü bir kez daha düştü aklına.

Bu sözcüğü ilk duyduğunda, aklına *Binbir Gece Masalları*'nda şişenin içinden çıkan cin gelmişti. Ama Arthur başka türlü *cinler* olduğunu da biliyordu: Kötü *cinler* vardı, hilekâr *şeytan* vardı ve bir de mezarlarda ve ıssız yerlerde görülen *gulyabaniler* –başka bir deyişle hortlaklar– vardı.

Arthur düşündükçe korkusu büyüdü. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Koşmaya başladı. Çığlık çığlığa bağıran çocukların yanından geçti. Birinin elinde bıçak vardı. Arthur oğlunun ismini defalarca haykırarak, onu yakalama umuduyla var gücüyle koşmaya devam etti.

Francis babasının haykırışlarını duymuştu ama duymazdan gelmeyi tercih etti. Babası her ne istiyorsa şimdilik bekleyebilirdi. Bu haşarı görünüşlü kız Francis'i etkisi altına almış gibiydi. Francis insanlarla nadiren ilgilenirdi ama bu kız bir şekilde herkesten farklı görünmüştü gözüne.

Francis eğilip kıza baktı ve gülümsedi. Kızın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Dudakları birbirinden ayrılınca parlak, beyaz dişleri ortaya çıktı. Bir kertenkelenin küçük, sivri dişleriydi bunlar.

Arthur, Francis'in cesedinin başında durdu. Çocuk kendini savunmak istiyormuş gibi koluyla yüzünü kapatmış bir halde, sırtüstü yatıyordu. Boğazından süzülen koyu kırmızı kan güneşin altında parıl parıl parlıyordu. Arthur'un kovaladığı şey güneşin altında çeşitli şekillere büründü, sonunda tamamen eriyerek kayıplara karıştı: Arthur önce bir hayvanın peşinden gitti, sonra hayvan küçük bir kıza dönüştü, sonra bir kadın oldu, sonra yine bir hayvan şeklini aldı ve en sonunda tamamen yok oldu.

Bay Weybridge eğilip oğlunu kollarının arasına aldı ve onu köyün içine kadar taşıdı. Yürürken hafif bir ezgi mırıldanıyordu. Onu gören çocuklar başlarını öne eğdi ve kenara çekilip yol verdiler.

Bir süredir nefesimi tuttuğumu fark ederek derin derin soluklandım ve beklediğimden daha ani bir şekilde ayağa fırladım. Kapının yanında asılı duran çizime doğru yürüdüm.

"Yani bu..." diye başlayacak oldum.

"Evet," dedi amcam. "Francis kaderiyle yüzleşmeye gittiği sırada Arthur bunu çizmekle meşguldü. Aslında bu

onun yaptığı son çizim oldu. Arthur, Francis'in ölümünden sonra kendini suçlamaya başladı ve sonunda kendini hayattaki tek zevkinden mahrum ederek cezalandırdı."

"Ne kadar acıklı," dedim.

"Evet, öyle," dedi Montague Amca.

Çizime tekrar baktığımda bir şey dikkatimi çekti. Binalardan birinin gölgesinde, paçavralar içinde ufacık bir suret duruyordu.

Tam bu keşfimi göstermek için amcama seslenecektim ki tuhaf bir şey oldu. Suret, mürekkebi hâlâ ıslakmış gibi şekil değiştirmeye başladı ve sonunda iyice kâğıda yayılarak çizimin içinde kaybolup gitti.

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Alevler ya da artık iyice kızışmış hayal gücüm veya ikisi birden beni yanıltmış olmalıydı. Gözlerimi dikip çizime baktım. Yine değişsin istiyordum ama tabii ki hiçbir şey olmadı. Ateşin başına, sandalyeme döndüm.

"Onu gördün mü?" dedi amcam ateşe bakarak.

"Kimi?" dedim, gözlerimi tekrar çizime çevirerek.

"Boşver," dedi Montague Amca. "Biraz daha çay alır mısın?"

"Teşekkür ederim, amca," dedim yerime otururken. "Az önce demiştiniz ki..."

"Sen de seyahatlere çıkmak istemez miydin, Edgar?" diyerek sözümü kesti Montague Amca.

"Tabii isterim, efendim," diye cevap verdim. "Eminim çok hoşuma giderdi." Ama gerçek şu ki, bu hikâyeyi

dinledikten sonra Türkiye'yi gezip dolaşma arzumdan eser kalmamıştı. Tam o sırada yukarıdan gelen sesleri duydum. Sanki biri yukarıdaki odanın bir ucundan diğerine doğru koşturup duruyor gibiydi.

Gözlerimi tavana dikip baktım. Amcam da başını yavaşça yukarı kaldırdı. Ayak sesleri tavandaki kocaman çatlaklardan birinin merkezinde yoğunlaşıyor gibiydi.

"Bu ses ne, amca?" dedim gözlerimi tavandan ayırmadan.

"Bu eski bir evdir, Edgar," dedi yüzünü ateşe çevirerek. "Burada sık sık böyle sesler duyulur."

"Ama belli ki yukarıda biri var, değil mi?" dedim. "Kim olduğunu merak etmiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Montague Amca. "Hayır, etmiyorum. Kim olduğunu biliyorum."

Amcamın Franz'ı kastettiğini varsaydım. Başka türlüsü düşünülemezdi zaten. Dahası Franz'ın bizi dinlediği izlenimine kapılmıştım. Hatta tavandaki siyah delikten bizi görüp göremediğini merak ettim. Ama amcam gözlerini şömineye dikmiş, kayıtsız bir halde öylece bakıyordu.

"Acaba orada ne yapıyor?" diye mırıldandım kendi kendime.

Montague Amca düşünceli düşünceli başını salladı. Dalgın bir halde şöminenin üzerindeki rafa bakıyordu. Dönüp baktığımda küçük bir fotoğraf dikkatimi çekti. İlgimin farkına varan amcam fotoğrafı bana uzattı.

Bunun bir düğün fotoğrafı olduğunu görünce şaşırdım. Bu, amcam gibi biri için fazla duygusaldı ve odadaki diğer

eşyalarla tam bir zıtlık içindeydi. Bu, amcamın akıl sağlığı hakkında bir fikir verebilirdi belki de.

Fotoğraftaki evli çifte yakından baktım. Adamın kalın favorileri ve gür sakalları vardı, halinden hiç de hoşnut görünmüyordu. Oturduğu yerden cılız bir biçimde gülümseyen kadın ise ölümcül derecede solgun ve ayakta duramayacak kadar hasta görünüyordu. Adam ve kadının yanında tuhaf bir toz bulutu vardı, sanki fotoğraf lekelenmiş gibi duruyordu. Dönüp amcama baktım.

"Düğünler," dedi amcam. "Ne kadar da tüyler ürpertici şeylerdir, değil mi Edgar?"

Kendi deneyimlerimi düşününce amcama hak vermeden edemedim. Birbirinden sıkıcı amcalar ve teyzelerle saatlerce sohbet etmek zorunda kalmak korkunç bir şeydi.

"Cenazeleri düğünlere yeğlerim," dedi Montague Amca iç geçirerek. "Cenazelerde sıkıcı sohbetler edilmez."

"Bunlar akraba mı, efendim?" diye sordum.

"Benim akrabam değiller," dedi. "Tabii bu durumda senin de akraban değiller."

"Öyleyse arkadaşınız oluyorlar, değil mi?" dedim şansımı deneyerek.

Montague Amca başını hayır anlamında salladı.

"Arkadaşım da değiller, Edgar. Ne yazık ki bu fotoğrafı duygusal sebeplerle saklamadım. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm. GİT BURADAN!"

Beynimden vurulmuşa döndüm. Tavandaki ayak sürüme seslerine başka ayak sesleri karışmıştı. Bu eski evdeki

yankılanmalar yüzünden birkaç kişinin aynı anda, büyük bir hızla koşmaya başladığı izlenimine kapılmıştım. Şoku üzerimden atınca Franz'ın ne kadar paniklemiş olabileceğini düşünerek kendi kendime gülümsedim.

"Eh, bu fotoğrafın bir hikâyesi olduğunu söylersem şaşırmazsın herhalde, değil mi Edgar?"

"Bana hikâyesini anlatır mısınız, efendim?" diye sordum.

"Tabii ki, sevgili çocuğum," dedi. "Tabii ki."

Bir Hayalet Hikâyesi

Victoria Harcourt, bilardo masalarının çuhaları gibi görünen çimlerin üzerinde durdu. Birbirleriyle uzaktan kuzen olan çiftin düğününe davet edilmiş gönülsüz bir konuktu. Ağustos ayının bunaltıcı bir günüydü. Hava yapış yapış, görünmez bir yorgan kadar ağırdı. Çimenlerin ötesindeki gölse durgun ve karanlıktı.

Düğün töreni çok sıkıcıydı, karşılama töreninin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Victoria'nın ailesi, Harcourt soy ağacının en zayıf dalıydı ve bu yüzden Victoria'nın anne babası, varlıklı akrabalarıyla kaynaşmak için önlerine çıkan her fırsatı değerlendirirlerdi. Victoria eski püskü, modası geçmiş elbisesinin içinde ayakta dikiliyor ve bundan nefret ediyordu.

Davetliler çocuklarını bahçede bırakarak çardağın altında toplandı. Annesi Victoria'ya bakıp başını sallayarak

onu diğer kızların yanına gitmesi için teşvik etmeye çalışıyordu. Victoria bu tip davetlerde kuzenleriyle daha önce defalarca karşılaşmıştı.

Victoria iç geçirerek beyaz elbiseler içindeki bir demet karanfili andıran kızlar topluluğuna doğru yürümeye başladı. Emily adında pek de hoşlanmadığı büyük bir kuzeni kızların ortalarında durmuş, kısık ve gizemli bir sesle bir şeyler anlatıyordu. Victoria onu duyabilmek için biraz daha yaklaştı.

"Burasının hayaletli olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye fısıldadı Emily. Yaşı daha küçük olan kızların gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve başlarını kaldırıp yardım ister gibi ablalarına baktılar. Emily sözlerinin etkisini artırmak için bir süre bekledikten sonra anlatmaya devam etti.

"Bir zamanlar burada ünlü bir katil yaşamış," dedi. "Sonunda onu asmışlar."

"Aman Tanrım, Em," dedi kızlardan biri. "Bu doğru mu?"

"Tabii ki doğru," diye çıkıştı Emily. "Sen bana yalancı mı diyorsun yani, Annabel?"

"Hayır, Em, ben..."

"Pekâlâ, madem öyle" diye devam etti Emily. "Doğru söylüyorum. İstediğinize sorabilirsiniz. Katilin adı Bartholomew Garnet'ti. Adam şeytanın ta kendisiydi. Onu Londra'da, Newgate'te idam ettiler. Babam bana her şeyi anlattı."

"Bu ev gerçekten hayaletli, öyle mi?" diye sordu küçük kızlardan biri ürkek ürkek.

Emily başını salladı. "Kalıbımı basarın ki öyle."

"Adamın hayaletini gördün mü, Em?"

"Hayır," dedi Emily. "Ama bir sürü kişi..."

Aniden şimşek çaktı ve bunu gök gürültüsü izledi. Hikâyeye kendini kaptırmış olan Emily birden panikle yerinde sıçrayınca, Victoria kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı. Emily Victoria'ya dik dik baktı. Yağmur iri, ağır damlalar halinde yağıyordu. Derken birden bastıran sağanakla beraber çardağın içindeki hanımlar şapkalarını tutarak ciyak ciyak bağırmaya başladı.

"Bence," dedi kendine gelmiş görünen Emily, kız kardeşine muzip bakışlar atarak. "Eve girip saklambaç oynayalım." Emily'nin kız kardeşi dışlerini göstererek sırıttı.

"Peki hayalet ne olacak?" diye sordu kızlardan biri.

"Eh, düşünsenize, ne kadar da heyecanlı olacak!" dedi Emily. "İki kişilik takımlar halinde oynayacağız," dedi sonra, otoriter bir tavırla. "Hadi, Liz," dedi kız kardeşine. "Biz ebeyiz. Kütüphaneye gidip yüze kadar sayacağız."

Kızlar kıkırdayarak eve doluşmaya başlayınca Victoria bahçede tek başına kaldı. Emily'nin göz kırpışından, bunu kendisinden kurtulmak için bilerek yaptıklarını anlamıştı. Victoria, sıkıcı kuzenleri tarafından dışlanmanın onlarla oyun oynamaktan daha korkunç olduğunu düşünüyordu. Yüzünü uzaklara, göle doğru çevirdi. Sicim gibi yağan yağmur gölün yüzeyinde halkalar oluşturuyordu.

Victoria tam dönüp annesinin yanına gidecekti ki, kendisi gibi arkada bırakılmış, ondan bir iki yaş küçükmüş gibi duran bir kız gördü. Kız çok zayıftı ve Victoria'nınkilerden bile daha kötü durumda olan giysileri üzerinden dökülüyordu.

Victoria kıza gülümsedi. Kızın giysileri birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştu; yüzü yağmurda yıkanıyor, burnundan ve yanaklarından sular damlıyordu. Kız Victoria'ya gülümseyerek karşılık verdi ve saçlarındaki suyu silkelemeye koyuldu. Victoria normalde böyle bir mahlukla konuşmayı aklının ucundan bile geçirmezdi ama şu durumda yardımının dokunabileceğini düşündü.

"Yağmurdan kaçmamız lazım," dedi kıza.

"Yağmur mu?" dedi kız, sanki daha önce farkına varmamış gibi.

Victoria güldü.

"Evet, yağmur," dedi. "Sırılsıklam olmuşsun." Yağmur hızlandığında Victoria kendisinin de kızdan çok farklı bir durumda olmadığını fark etti. Hemen eve koşturup içeri girdi ve kapı eşiğinde durdu. Üzerinden şapır şapır sular dalmayan kız da arkasında çamurlu ayak izleri bırakarak onu izledi.

"Adın ne senin?" dedi Victoria, elleriyle yüzünü silerken.

"Margaret," dedi kız.

"Benim adım Victoria. Sanırım uzaktan kuzen oluyoruz," dedi Victoria. "Buradaki herkes benim kuzenim zaten."

"Evet," dedi kız.

"Emily'yle bir alakan yok, değil mi?" diye sordu Victoria, kıza doğru eğilerek. Margaret başını hayır anlamında salladı.

"Buna sevindim," dedi Victoria. "Ondan nefret ediyorum. O tam bir... tam bir..." Victoria hislerini ifade edecek kelimeyi bulamıyordu. "Ondan nefret ediyorum." Margaret gülümsedi ve başını salladı. "Hadi, ikimiz bir takım olalım ve saklambaç oynayalım," dedi Victoria durup dururken. Emily ile kız kardeşinin hâlâ saydıkları duyuluyordu uzaktan. Yetmiş dörde kadar gelmişlerdi.

"Bunu çok isterim," dedi Margaret.

"Hadi, gel" dedi Victoria merdivenlere yönelerek. "Üst kata saklanalım. Orada kendimize güzel bir yer bulabiliriz."

İki kız üst kata doğru koşturdu. Victoria bu eve daha önce hiç gelmemişti, ama buna benzer bir sürü evde bulunmuştu. Hepsi de korkunç bir biçimde birbirlerine benziyordu. Kendi evlerine kıyasla çok daha geniş ve süslü püslüydüler.

Victoria'nın saklanmayı denediği ilk iki yer kapılmıştı. Kızlar Victoria'yı kışkışlayıp azarladı. Victoria koridorda durup sağına soluna bakınmaya başladı. Nereye gideceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. O sırada Margaret, koridorun sonundaki kapıya gitmelerini önerdi.

Victoria kapıyı açtığında buranın yatak odası olduğunu gördü ve bu odaya saklanmalarının hoş karşılanmayabileceğini düşündü. Ama o sırada Emily ile Elizabeth'in

merdivenlerden indiğini duydular. "Saklanmayan ebe!" diye bağırıyorlardı. Üstelik Margaret mükemmel bir yer bulmuştu: Pencerenin yanında, genelde yorgan ve battaniyeleri saklamak için kullanılan türde kocaman bir çeyiz sandığı duruyordu.

Victoria sandığın kapağını açıp içinde hiçbir şey olmadığını görünce sevinçle gülümsedi. Margaret sandığın içine girdi, Victoria da onu izledi ve kapağı üzerlerine kapattı. O sırada Emily koridor boyunca ilerleyerek, merdiven sahanlığının yakınlarındaki perdelerin arkasına gizlenmiş olan iki kuzenini sobeledi.

Sandık çok büyüktü. İki kız öne doğru tuhaf bir biçimde eğilmek zorunda kalsalar da sandığa rahatlıkla sığabilmişlerdi. Victoria'nın boynu ağrımaya başlamıştı ama korkunç kuzeni Emily'yi alt etme isteği daha ağır bastığından kımıldamadan durmayı başardı.

"Bizi asla bulamazlar," diye fısıldadı Victoria.

"Asla," dedi Margaret, kıkırdayarak.

"Şşşt," dedi Victoria, kendini tutamayıp Margaret'e eşlik ederek. "Emily'nin söylediği her şey uydurma," dedi sonunda. "Eminim bu eve daha önce hiç gelmemiştir. Her şeyi biliyormuş gibi davranmaya bayılıyor. Şimşek çaktığında yüzünün ne hale geldiğini gördün mü?" Victoria yine kıkırdadı. "Keşke eskiden bu evde yaşayan o katilin ruhu gerçekten hâlâ burada olsa..."

"Böyle şeyler söyleme," dedi Margaret.

"Ah, sen de... bu kadar saf olma," dedi Victoria. "Emily herkesi korkutmaya çalışıyordu, hepsi bu."

Victoria öne doğru biraz daha eğildiğinde sandığın üzerindeki anahtar deliğinden dışarıyı görebileceğini fark etti; ancak delikten baktığında yatağın yan tarafı dışında hiçbir şey göremedi. Margaret'in ıslak giysisi bacağına değince irkildi.

Victoria evin içini kolaçan eden Emily ve kız kardeşinden kaçmak için odalar arasında koşturup duran çocukların sesini yatak odasının kapısının arkasından duyabiliyordu. Ayak seslerine çığlıklar, ciyak ciyak bağırışlar ve sobelenen kuzenlerin kahkahaları karışıyordu ara sıra. Sobelenen her kuzenle birlikte Victoria ile Margaret, en sona kalacaklarından emin olarak bir kez daha kıkırdıyorlardı. Ama bir süre sonra Victoria, içten içe birinin gelip sandığın kapağını açmasını diler oldu. Teslim olmamaya kararlıydı ama hiç tanımadığı bir kızla sıkışıp kalmak da çok sıkıcıydı.

Sandığın içi rahatsızlık vermeye başlamıştı. Nemli, yapış yapış ve beklenmedik bir biçimde soğuktu. Margaret'in giysileri kurumamıştı ve Victoria'nın dokunduğu her yer sırılsıklamdı. Victoria ıslaklığın elbisesine nüfuz etmeye başladığını hissedebiliyordu.

Victoria tekrar eğilip anahtar deliğinden baktığında, aniden önünden geçip görüşünü kapatan bir şey fark etti ve nefesini tuttu. Ani bir dürtüyle geri çekildi. O sırada aklına Emily'nin hayalet hikâyesi geldi ve kalbi deliler gibi çarpmaya başladı. Ama delikten tekrar bakıp da beyaz

elbiselerle ve elbise astarlarıyla karşılaşınca rahat bir nefes aldı. Emily ve diğer kuzenler yatağın üzerine çıkmış, oturuyorlardı.

"Susanna, kapıyı kapat," diye buyurdu Emily. "Bizi burada görürlerse yaşatmazlar."

"Hadi ama, Emily," dedi kızlardan biri. "Hikâyenin devamını anlatacağına söz vermiştin."

Victoria'nın içi öfkeyle doldu. Tırnakları avuç içlerine batmaya başlayıncaya dek yumruklarını sıkıp öylece durdu. Başından beri kimsenin onları bulmak gibi bir niyeti olmamıştı, anlaşılan Emily ve diğer kızlar, Victoria'nın kendine bir eş bulamayacağını ve sonunda annesinin yanına döneceğini düşünmüşlerdi. Ah, nasıl da nefret ediyordu onlardan. Nasıl da *nefret* ediyordu!

Victoria sandığın kapağını açıp onlara günlerini gösterecekti ki, tam o sırada aklına başka bir fikir geldi. Emily'nin hikâyesini bitirmesini bekleyecekti ve sadık dinleyicileri iyice kendilerini kaptırmış ve korkudan ödleri kopmuş bir hale geldiklerinde, sandıktan dışarıya fırlayarak onlara hayatlarının şokunu yaşatacaktı. Tabii bu durumda Emily'nin sıkıcı hikâyesini dinlemek zorunda kalacaktı ama buna değerdi. Tek umudu, Margaret'in ses çıkarmadan durabilmesiydi.

"Bize katili anlat, Em," dedi kızlardan biri.

"Pekâlâ," dedi Emily, yatak başlığına sırtını yaslayarak. "Dediğim gibi, adamın ismi Bartholomew Garnet'ti. Bizimle hiçbir kan bağı yoktu." Kızlar rahatlayıp topluca iç çektiler.

"Evlenmesinin tek sebebi ailemizin servetine konabilmekti." Kızlardan duyduklarını onaylamadıklarını belli eden homurtular yükseldi.

Sandığın içine sıkışıp kalmış Victoria dudak büktü. O küçük, kibirli prenseslerden nasıl da nefret ediyordu! Sandıktan fırlayınca yüzlerinin ne bale geleceğini görmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Bu sırada Emily, kuzenlerine Garnet'in doktorluk yaptığını, ama başarılı ya da varlıklı bir adam olmadığını anlatıyordu. Garnet'in beş parası yoktu ve sonunda, bir hastasıyla –Emily'nin babasının uzaktan akrabası olan Charlotte ile– evlenmişti.

"Charlotte bir dulmuş ve babamın söylediğine göre pek çirkinmiş. Üstelik Garnet'ten de oldukça büyükmüş. Anlayacağınız, genç Doktor Garnet'in onu tavlaması çok uzun sürmemiş."

"Tanıştıklarında Charlotte uzun süredir hastaymış. Adam onun tedavisini üstlenmiş. Zamanla kendini ona adamış ve kadın ne zaman isterse –gece ya da gündüz fark etmiyormuş– çıkıp gelmiş. Herkes onun bir melek olduğunu düşünüyormuş ve aslında Charlotte'nin parasının peşinde olduğuna dair şüpheleri olduysa bile, bunlar da zamanla kaybolup gitmiş. Charlotte'nin ısrarları sonucu evlenmişler ve Charlotte kısa süre sonra ölmüş."

"Yani, öldürülmüş!" dedi kızlardan biri heyecanla.

"Aslında," dedi Emily. "Kadın gerçekten de çok hastaymış."

"Anlamıyorum," dedi, yatağın ucuna tünemiş vaziyette oturan Annabel. "Adamın bir katil olduğunu ve sonunda onu astıklarını söyledin. Şimdi anlattıkların o kadar da korkunç sayılmaz, Emily."

Sandığın içindeki Victoria kahkahalarını bastırmakta güçlük çekiyordu. Emily çok kötü bir anlatıcıydı. Bu, hayatı boyunca dinlediği hayalet hikâyelerinin arasında en az korkunç olanıydı herhalde. Aklına hemen oracıkta sandıktan çıkmak geldi ama sonra bu zavallı doktorun nasıl olup da kendini darağacında bulduğunu ve öldükten sonra ev halkına nasıl dadandığını açıklaması için Emily'ye bir şans daha tanımaya karar verdi.

"Daha bitirmedim ki," dedi Emily ters ters. "Elbette adamı astılar. Hatta bilginiz olsun diye söylüyorum, onun bir fotoğrafını bile gördüm. Benim gördüğümü siz de görmüş olsaydınız, şu an kendinizden bu kadar emin olmazdınız. Adamın gözlerinde çok korkunç, soğuk ve delici bir bakış vardı. Gazetedeki resminden bile onun ne kadar ürkütücü biri olduğunu anlaşılıyordu."

"Belki de suçsuz olduğu halde yok yere asılmıştı ve buna karşı koymak istediği için öyle bakıyordu," dedi kızlardan biri.

"Yok yere filan asılmadı," dedi Emily öfkeli bir sesle.

Emily'nin söylediğine göre Garnet cinayeti itiraf etmişti. Yargılanmış, suçlu bulunmuş ve sonunda Newgate Hapishanesi'nin dışına çıkarılarak asılmıştı. Asılmadan hemen önce gözlerini kalabalığa dikmiş, sonra yüzünü cellata

dönmüş ve işini çabuk bitirmesi için yalvarmıştı. Görgü tanıklarının anlattıklarına göre, kalabalığın arasında kendi kurbanlarının hayaletlerini görmüş gibi bir hali varmış adamın.

"Şşşt!" dedi Annabel. "Bu da neydi böyle?"

Kızlar birden suspus kesilip gözlerini kocaman açarak, ürkek ceylanlar gibi birbirlerine baktılar. Sandığın içindeki Victoria nefesini tutup beklemeye koyuldu, kızların kalp atışlarını duyabildiklerinden neredeyse emindi. Ama Annabel'in duyduğu ses Victoria'ya ait değildi.

Yatak odasının kapısının dışından, koridordan gelen yavaş ve ağır ayak sesleri duyuluyordu şimdi. Sesler uzaktan geliyordu ama gitgide yaklaşıyordu. Kızlar gözlerini dikip kapı tokmağına baktılar. Ayak sesleri durdu. Yer, korkunç bir biçimde gıcırdadı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mızmızlandı küçük bir kız. "Durdurun şunu!"

Derken ayak sesleri tekrar duyuldu, bu kez kapıya doğru yaklaştıklarından daha hızlı ve yüksekti. Yatak odası tekrar korkunç bir sessizliğe büründü. Sonra kapı tokmağı yavaşça döndü ve kapı gıcırtıyla açılırken kızlar ciyak ciyak bağırmaya başladı.

"Burada neler oluyor?" dedi kapıda beliren orta yaşlı bir adam telaşla. "Bu odaya girmeye izniniz olduğundan emin değilim."

"Özür dileriz, Giles Amca," dedi Emily, kendine gelip mahcup mahcup gülümseyerek. "Sadece konuşuyorduk,

efendim. Dilerseniz hemen çıkıp gidebiliriz." Giles Amca etraftaki kızlar topluğunun tüm dikkatini üzerinde hissedince kıpkırmızı kesilerek gülümsedi.

"Kimseye bir zararınız dokunmadığından eminim, Hanımlar," dedi anlayışlı bir sesle ve burnunun kenarına pıt pıt vurarak. "Eğlencenize devam edin. Adiyos, güzellerim."

Giles Amca bıyıklarını burdu ve başıyla selam vererek odadan çıkıp gitti. Emily kusacak gibi bir ifade takınınca kızlar kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. Sonra hep birlikte yatağın üzerindeki yerlerini aldılar.

"Nerede kalmıştım?" dedi Emily.

"Şu ihtiyar ismi her neysenin gerçekten suçlu olduğunu ve idam edildiğini anlatıyordun..." diye başlayacak oldu Annabel.

Ama kızlardan biri onun sözünü keserek, belki de Garnet'in gerçekten yok yere asılmış *olduğunu*, öldükten sonra eve dadanmasının sebebinin de muhtemelen bu olduğunu ve zaten hayaletlerin hep bir şeylere çok kızgın olduklarını duyduğunu söyledi. Diğer bir kız, annesinin Londra'da düzenlenen ruhbilim toplantılarına katıldığını ve ona hayaletlerin aslında mutsuz ruhlar olduğunu söylediğini ekleyerek Annabel'e hak verdi.

"Siz neden *bahsediyorsunuz*?" dedi Emily sonunda. "Ben hayaletin *Garnet* olduğunu söylemedim ki."

Bunun üzerine Victoria dahil bütün dinleyiciler, kafaları karışmış bir halde öylece kalakaldı.

"Hayalet o değilse kim o zaman?" diye sordu Annabel.

"Onun kurbanı, şapşal," dedi Emily iç geçirerek.

"Ama Charlotte'nin gerçekten çok hasta olduğunu söylemiştin, yani Garnet onu öldürdü mü, öldürmedi mi?"

"Eh," dedi Emily tekrar iç geçirerek. "Bitirmeme izin vermediniz ki! Hayalet ne Garnet, ne de karısı."

Emily şaşkın dinleyicilerine hayaletin iyi yürekli Charlotte'nin kasabadaki yetimhaneden alıp eve getirdiği öksüz bir kız çocuğu olduğunu anlattı. Charlotte'nin çocuğu olmuyordu, bu yüzden bu kızı evlat edinmişti. Hatta evlenirken kızın nedimesi olmasını istiyordu.

Charlotte'nin kalbi zaten çok zayıftı, ama onu o ölümcül hastalığın pençesine düşüren kızın esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolması oldu. Sonunda Garnet ile Charlotte planladıkları gibi evlendiler. Ama Charlotte'nin ölümünün ertesinde, nihayet onun mirasına konmayı başaran Garnet her şeyi itiraf ederek kendini adaletin ellerine teslim etti.

"Peki kızı niçin öldürdü?" diye sordu Annabel.

"Kız sevgili doktorumuzu çalılıkların arasında mürebbiyeyle aşna fişne yaparken yakalamış da ondan!" dedi Emily.

"Aşna fişne mi?" dedi küçük kızlardan biri.

"Öpüşüp koklaşıyorlarmış yani" dedi Emily, kollarını kendine dolayıp dudaklarını öpüşür gibi büzüştürerek. Kızlar gülmekten yerlerde yuvarlandı.

Emily, doktorun gözünün Charlotte'nin parasında olduğunu ve ona olan sevgisinin başından beri düzmece

olduğunu açıklamaya koyuldu. Söylediğine göre adam, Charlotte öldükten sonra yeniden beraber olacaklarını söyleyerek mürebbiyeyi göndermiş ama Charlotte'nin evlatlık kızı, doktoru gördüklerini annesine anlatmakla tehdit etmeye başlamış. Paniğe kapılan Garnet de küçük kızı öldürmüş.

Başlarda bu işten yakasını kolayca sıyırmış gibi görünüyormuş. Kız zaten dik başlı, ele avuca sığmayan bir çocukmuş ve Charlotte'nin dışındaki herkes onun kaçıp gittiğini düşünmüş. Garnet bu izlenimi güçlendirmek için birkaç mücevher ve süs eşyası çalarak, kızı nankör olduğu kadar, aynı zamanda da bir hırsız gibi göstermeye çalışmış.

"Bu nasıl bir canavarlık!" dedi Emily'nin kız kardeşi. Victoria sandığın içinde rahatsız rahatsız kımıldandı. Elbisesi ve içindeki astar artık sırılsıklam olmuştu, üstelik şu noktada hâlâ sandıktan fırlamayı istediğinden de pek emin değildi. Bunu yaparsa kızların korkuya kapılacaklarını filan değil, olsa olsa kahkahalarla güleceklerini düşünüyordu artık. Belki de en iyisi onlar gidene kadar sandıktan çıkmamaktı.

"Neden teslim oldu?" dedi kızlardan biri.

"Çünkü kızın hayaletinin peşine düştüğünü düşünüyordu," dedi Emily alçak sesle. "Hayalet olmadık yerlerde karşısına çıkıyor ve gözlerini suçlar gibi dikip adama bakıyordu. Eh, sonunda aklını kaçırdı ve her şeyi itiraf etti."

"Kızı nasıl öldürdü?"

"Onu boğup bir çeyiz sandığının içine tıktı; sonra da evden gizlice çıkarıp göle attı. Kızın cesedini iri bir kaya parçasına iple bağlanmış bir halde buldular. Söylediklerine göre kız bugün bile evin etrafına dolaşıp duruyormuş. Ve giysilerinden hâlâ sular damlıyormuş..."

Victoria, sürprizli kutulardan çıkan palyaçolar gibi fırladı sandıktan. Ve tam da hayalini kurduğu gibi kızlar dehşete kapılarak donup kaldı. Hatta aralarından iki tanesi bayıldı, onları kendilerine getirmek için amonyak koklatmak zorunda kaldılar. Biriyse ayılır ayılmaz afyonruhu istedi.

Victoria'yı sakinleştirmek için iki uşak gerekti. Biri annesiyle babasına haber vermeye koştururken, diğeri kızı zapt etmeye çalışıyordu. Yatağın üzerindeki kalabalık tarafından etrafı sarılan Victoria, boğazı yırtılırcasına, durmadan, çığlık çığlığa bağırdı. Sonunda sesi kesildiğinde gözlerini dikip içi boş sandığa öylece baktı.

Fotoğrafı elime alıp bir kez daha baktım ve leke veya parmak izi diye gördüğüm şeyin aslında beyaz bir elbise giymiş küçük bir kızın bulanık görüntüsü olduğunun farkına vardım. Resimdeki adam Garnet olmalıydı ve yüzündeki ifade sandığım gibi halinden hoşnut olmayan sıkkın bir adamın değil, daha çok elini yanan bir mumun üzerine tutan bir adamın ifadesiydi.

Belli ki Garnet dışında hiç kimse Margaret'i göremiyordu ve adamın ifadesinden, sanki ümitsizce Margaret orada değilmiş gibi davranmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Sis nihayet dağılacak gibi görünüyor," dedi, yerinden kalkıp pencerenin önüne gitmiş olan Montague Amca. "Hava kararmadan yola koyulman gerek, Edgar."

Karanlık yaklaşırken ben de biraz endişelenmeye başlamıştım. Bu saate kadar kalmamın tek sebebi sisin içinde yürümek istememdi zaten. Tabii bir de amcamın sağlığı için endişeleniyordum. Ama bu evde biraz daha vakit geçirirsem amcamın akli durumunun bir şekilde beni de etkileyeceği gibi bir fikre kapıldım.

"Evet, amca," dedim ayaklanarak. "Artık gitsem iyi olacak galiba. Annemi meraklandırmak istemem." Bunun doğru olmadığını ben de biliyordum elbette, aslında annemin yokluğumu fark ettiğinden bile şüpheliydim.

"Tabii, Edgar. Benim gibi bir ihtiyarın palavralarına bu kadar uzun süre dayanmış olman bile gurur verici benim için."

"Öyle düşünmeyin, efendim. Anlattığınız hikâyeler gerçekten de çok etkileyiciydi," dedim. "En kısa zamanda tekrar gelip başka hikâyeler dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece durdum. Selamlaşmalar ve vedalaşmalar sırasında hâlâ elimin ayağıma dolaştığı bir yaştaydım. Amcamın elini sıkmaya karar verdim ama amcam hâlâ sandalyesinde oturuyor ve hiç de kalkacak gibi görünmüyordu, bu yüzden bunun uygun kaçmayacağını düşündüm. Ben hâlâ ayakta dikilirken amcam gülümsedi

ve sandalyesinin yanındaki sehpada duran, pirinçten yapılmış eski teleskobu eline aldı. Aleti gözüne yaklaştırarak pencereden dışarıya, ormana baktı. Çok acıklı bir sahneye tanık olmuş gibi yüzündeki gülümseme aniden solup gitti.

"Amca," diye seslenecek oldum.

"Bir şeyim yok," dedi rahatsız bir tonda.

"Elinizdeki teleskop dikkatimi çekti, efendim," dedim. "Gemi kaptanlarının kullandığı türden bir alete benziyor." Montague Amca elindeki teleskoba baktı ama tepki vermedi. Ormana bakmaktan vazgeçmişti anlaşılan.

"Amca," diye seslendim yine.

"Bağışla beni, Edgar," dedi. "Seni daha fazla alıkoymak istemem. Yeterince vaktini aldım zaten." Amcam hâlâ ayağa kalkmamıştı, onun yerine teleskoba bakıp duruyordu.

"Teleskobun bir hikâyesi var mı?" diye sordum.

"Her şeyin bir hikâyesi vardır," dedi Montague Amca içini çekerek. "Her şeyin ve herkesin. Ama evet, doğru bildin," dedi teleskopu elleriyle kavrayarak. "Bu aletin çok ilginç bir hikâyesi var. Ama onu başka zaman anlatırım."

Amcama baktım, birden gözüme çok yaşlı göründü. Onu bırakıp gitmeye gönlüm razı olmadı.

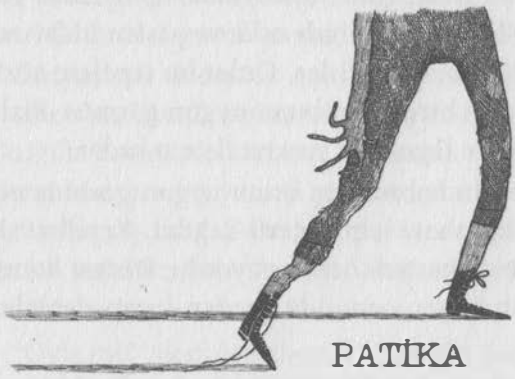
"Lütfen anlatın, efendim," dedim yerime otururak.

Montague Amca bir kez daha gülümsedi.

"Bu hikâyeyi anlattığım için bana teşekkür etmeyeceğinden eminim, Edgar."

"Yine de," dedim, "siz anlatın lütfen. Eve gitmeden önce son bir hikâye daha dinleyeyim."

"Pekâlâ Edgar, madem ısrar ediyorsun," dedi amcam ciddi bir sesle, yüzünü ateşe döndü. "Madem ısrar ediyorsun..."

PATİKA

Matthew Harter ağılın girişinin dibindeki, üzeri yosunlarla kaplı kaya parçasının yanında durdu ve arkasını dönüp evine son kez baktı.

Etraftaki taş binalara baktığında fikrini değiştirecek gibi oldu. Kısacık yaşamında buradan bir kez olsun ayrılmamış, bu yapılardan ve onları çevreleyen tepe ve göllerden başka bir şey görmemişti. Matthew ülkenin kuzeyinde, Cumbria denen bu yabani ve dağlık bölgede doğup büyümüştü. Ailesinin evi, onu bir kulenin surları gibi kuşatmış olan tepelerin eteklerindeydi.

Ama ailesinin evinde çıldırmanın eşiğine gelmesine ve en sonunda pılını pırtısını toplayıp, annesine uyandığında okuyup ağlayacağı türden bir not bırakmasına sebep olan tam da bu sıkışmışlık hissiydi.

Matthew babasına sarp kayalıkların ardında ne olduğunu görmek için yanıp tutuştuğundan söz etmiş, ama babası,

"Oğlum, bizler yetiştirdiğimiz o koyunlar gibiyizdir. Koyunlar, ağılın belli bir bölümünde otlar ve yaşlandıklarında dönüp dolaşıp yine oraya gelirler. Onlar bu tepelere aittir, bizler de öyle. Tanrı bizim için bunu uygun görmüş. Bizler koyun yetiştiririz ve tepelerde yaşarız. İşte o kadar."

Tanrı Matthew'in babası için bunu uygun görmüş olabilirdi, ama bu Matthew için geçerli değildi. Kendine dedesini –annesinin babasını– örnek alıyordu. Dedesi komşu köyde doğup büyümüş, sonunda oradan kaçıp denizlere gitmişti.

Büyükbabası denizlerdeki yolculuğundan döndüğünde anlatacak tonlarca hikâyesi vardı, sadece anlatması için birinin onu teşvik etmesini bekliyordu, o kadar. İyi bir anlatıcıydı, boğazı viskiyle yıkandığında daha da iyi oluyordu. Geçen yıl koyunların kuzulama mevsiminde öldüğü güne dek köyde bir efsane olarak yaşamıştı.

Matthew bundan önce yalnızca en sevdiği çoban köpeğinin ölümüne tanık olmuştu. Dedesinin ölümü onda büyük yaralar açmıştı. Dış dünyayla olan tek bağlantısı da kopmuş gibiydi, sonsuz olasılıklarla dolu bir gelecek çöpe gitmişti sanki.

Tabii bu Matthew'in yaşlı adama derin bir sevgi duyduğu anlamına gelmiyordu. İhtiyar da torununa bayılıyor değildi zaten. Matthew'in tek ilgilendiği, dedesinin onu sürüklediği hayaller diyarıydı.

Matthew tepelerin ardında, granit ve kayağantaşından oyulmuş küçük kilisedeki cenaze törenine katıldığında,

gözyaşları ihtiyar adam için değil, kaybettiği öyküler için aktı. Matthew üzgün filan değildi, sadece öfkeli ve dargındı.

Gözyaşları, dedesine çok bağlıymış gibi görünmeyen Matthew'in, şimdi onun ölümü yüzünden büyük acılar çektiğine annesini ikna etti. Cenazeden birkaç gün sonra annesi Matthew'in yanına gitti ve ona bir kâğıda sarılmış küçük bir şey verdi. Matthew paketi açtığında bu şeyin pirinçten yapılmış bir teleskop olduğunu gördü.

"Babam bunun sende kalmasını istedi," dedi annesi.

"Öyle mi?" dedi Matthew, annesinin dudaklarından dökülen yalan yüzünden kafası biraz karışmıştı.

"Evet..." dedi annesi tereddütle. "Hoşuna gideceğini düşünmüştü. Bu alet ona bütün yolculuklarında eşlik etti, biliyorsun."

Matthew teleskopu gözüne yaklaştırıp baktı. Yüzlerce metre uzaklıkta bulunan sarp kayalıkların altındaki eğreltiotlarının rüzgârda nazikçe, sanki burnunun dibindeymiş gibi sallanıp durduklarını görünce çok etkilendi. Annesi Matthew'e gülümsedi ve oğlunu yalnız bıraktı. İşte tam o anda Matthew köyü terk etmeye karar verdi.

Teleskop bir işaret olmalıydı, buralardan gitme ve dünyayı keşfetme zamanının geldiğini söylüyordu ona. Penrith'e kadar yürüyebilir, oradan da bir posta arabasına atlayıp Liverpool'a gidebilirdi. Sonra önüne çıkan ilk gemiye atlayacaktı, esir gemisi ya da balina avcılarının teknesi olması hiç fark etmezdi, onu doğup büyüdüğü topraklardan uzağa götürmesi yeterliydi.

Biraz paraya ihtiyacı vardı ama hiç sorun değildi, babasının parasını nerede sakladığını biliyordu. Hem hırsızlık da sayılmazdı bu, ne de olsa bundan böyle aileden bir boğaz eksilmiş olacaktı. Bu gayet adil bir alışverişti.

Köy yolunda yürümek yerine bir at arabasını durdurup binebilirdi, ama nedense köyden ayrılmanın en uygun yolu yürümek gibi geliyordu ona. Önüne çıkan bütün tepeleri aşıp Penrith'e kadar yürümeye ihtiyacı vardı. En tepeye çıktığında dönüp son kez evine bakacaktı ve bütün hayatı boyunca koyun peşinde koştuğu kayalık bölgenin yukarıdan neye benzediğini görecekti.

Çok güzel bir sabahtı ama soğuk içine işlemeye başlamıştı. Tepelerin üzerleri karla kaplı olsa da bunların hiçbiri Matthew'i yolundan alıkoyamazdı. Tepelerin zirvesi karla örtündüğünde, üzerlerine pudraşekeri serpilmiş çörekler gibi görünüyorlardı ve Matthew buna bayılıyordu. Karayipler'de ya da Afrika sahillerinde güneşlenirken bu manzarayı hatırlayacağına dair söz verdi kendi kendine.

Güneş yeni yeni doğmaktaydı ve göl kalaylanmış bakır gibi parıl parıl parlıyordu. Evinin arkasında uzanan korulukta ve nehir boyunca uzanan eğri büğrü söğütlerin üzerinde kuşların şakıması duyuluyordu. Matthew son kez evine baktı ve dönüp yürümeye başladı.

Köprüden yürüyerek karşıya geçti. Dokumacı kulübelerinin önünden geçerken Matthew'i bebekliğinden beri tanıyan yaşlı bir adam kulübesinin kapısını açtı; Matthew

aniden kendini suçlu hissetti. Hemen eve koşmak, notu yırtıp atmak, çaldığı parayı da yerine koymak için yanıp tutuşuyordu. Ama kararını vermişti bir kere, devam etmek zorundaydı.

"Günaydın, Matthew," dedi yaşlı adam.

"Günaydın, Bay Beckett."

"Bu saatte nereye böyle?"

"Tepede bir şey unutmuşum," dedi Matthew. "Dedemin teleskobunu. Babam farkına varmadan onu bulup geri götürmeyi umuyordum."

"Öyle mi?" dedi yaşlı adam, Matthew'in hiç hoşuna gitmeyen şüpheci bir tonda. Nereye gidip gidemeyeceğini ona mı soracaktı? "Eh, o zaman sana iyi şanslar diliyorum, Mattie. Deden çok iyi bir adamdı, onu çok özlüyor olmalısın."

"Elbette özlüyorum," dedi Matthew, istemediği halde kendini savunur bir tonda. "Artık yola devam etmeliyim. Kendinize iyi bakın, Bay Beckett."

"Hay hay," dedi yaşlı adam başını sallayarak. "Her şey yolunda mı evlat?"

Ama Matthew çoktan yürüyüp gitmiş, dağ gölüne ve kasabaya inen keçiyoluna doğru kıvrılan ana patikaya ilerlemeye başlamıştı. Sıra sıra dizilmiş dokumacı kulübelerinin yukarısında bulunan keskin dönemece geldiğinde koyunların ayak izlerinin belli belirsiz ortaya çıkardığı küçük kestirme yolu takip edip ilerideki büyük taş ambarı geride bıraktı, sonra tepenin yamacından ve kayalıkların altından geçerek Black Tarn'a çıkan ana patikaya doğru yürüdü.

Matthew'in patikasıydı bu. Yanında anne babası ya da kardeşleri olmadan yürüyebilecek yaşa geldiğinden beri bu patikada yürümüştü. Çoğunlukla geyikler ve koyunlar yürürdü bu yoldan, Matthew burada başka kimseyle karşılaşmamıştı; bu patika dünya üzerinde sadece ve sadece kendisine ait olan tek yer gibi geliyordu ona. Her şeyi arkasında bırakırken bundan daha güzel bir yol seçemezdi.

Aşağıya, dokumacıların kulübelerine doğru baktı ve gülümsedi. Ama babasıyla Bay Beckett arasında geçecek konuşmayı hayal ettiğinde gülümsemesi kaybolup gitti. Gerçeği söyleyebilecek kadar cesur olmayı diliyordu şimdi: Matthew köyü, tepeleri ve buradaki yaşamı terk ediyordu; dedesinin ayak izlerini takip edecek, ama onun aksine bir daha asla buraya dönmeyecekti.

Dar yol boyunca ilerledi. Yol küçük taşlarla kaplı olduğundan her adımına dikkat etmek zorundaydı. Patika tepenin yamacına doğru sivriliyordu ve Matthew'in izlediği yol o kadar inceydi ki, etrafındaki görkemli manzaranın ortasında fark edilmesi neredeyse imkânsızdı.

Matthew dağda yaşayan insanlara özgü yavaş, gelişigüzel adımlarla ilerlemeye devam etti. Ayaklarına her adımda başkalaşan toprak değil, Matthew'in kendisi hükmediyordu ve bu sayede durup dinlenmeden saatlerce yürüyebilirdi. Hiç acelesi yoktu.

Tepenin yamacına doğru bir akbaba süzüldü. Vadideki evlerin bacalarından dumanlar yükseldiğini görebiliyordu. Kimse onun yokluğunun farkına varmadan zirveye çıkmış

olacak, onu durdurmaya çalışsalar bile asla yakalayamayacaklardı.

Kayalıklara doğru çıkarken patika gitgide dikleşmeye başlamıştı. Yanında bir değnek getirmediğine pişman oldu. Özellikle son kısmı tırmanmak çok zor oldu. Kayalıkların içindeki oyuklara girip, taşların buz gibi yüzeylerine tutunarak kendini devamlı yukarıya çekmek zorunda kaldı.

Sonunda kayanın üzerine çıkmayı başarınca ayaklarını sarkıtarak oturdu ve aşağıda uzanan vadiye baktı. Güneş dağ yolunun üzerinde parlıyor, koyunlar meleyerek yavrularını yanlarına çağırıyordu.

Matthew'in oturduğu yerden iki göl görünüyordu: Biri güneşin altında ışıl ışıl parlıyordu. Batıda bulunan diğer gölse, etrafında yükselen kayalıkların gri yansımaları yüzünden karanlık ve kasvetliydi. Ama ikisi de tablo gibi hareketsizdi ve yüzeyleri çelik gibi parlaktı.

Matthew çantasını açıp iri bir dilim ekmek ve kilerden aşırdığı bir parça jambonu çıkardı. Yemeğini hiç zevk almadan, sadece karnını doyurmak ve enerji kazanmak amacıyla hızlı hızlı yiyip bitirdi. O sırada hava aniden soğudu ve vadi karanlığa gömüldü. Matthew yüzünü doğuya çevirdi ve bulutların, güneşin önünü kapattığını gördü. Yakasını kaldırıp boğazını korumaya çalıştı. Yola koyulup hareket etmeye başladığında yeniden ısınacaktı.

Tam o sırada bir şey dikkatini çekti. Keçiyolunun ana patikadan ayrıldığı yerde, küçük bir kaya parçasının üzerinde bir şey vardı. Biri Matthew'i takip etmişti! Matthew

eğilip aşağıdaki minik surete baktı. Gördüklerine inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı ve sahiplenme hissinden doğan bir öfke yükseldi içinde. Bu onun patikasıydı; sadece onun!

Belki de notunun düşündüğünden daha erken fark edildiği geldi aklına. Anne babası kardeşlerinden birini onun peşinden gitmesi için yollamış olabilirdi. Ama bunu düşünür düşünmez vazgeçti: Tepelerin üzerinden bakınca bile kardeşlerini tanıyabilirdi. Onları defalarca görmüştü ve şekilleri, yürüyüş biçimleri, hepsi ezberindeydi.

Ayrıca bu suret çok tuhaf hareketler yapıyor, patikadan yukarı deliler gibi koşturup duruyordu. Bu kadar uzak bir mesafeden açık seçik görmek zordu ama Matthew bu adamın –o kişinin bir erkek olduğundan hemen hemen emindi– birinden ya da bir şeyden kaçtığını anlayabiliyordu.

Yabancı ne zaman bir kayanın üzerine tırmansa, kollarının hiçbir işe yaramayan bez bebek kolları gibi iki yanından sarkıp tuhaf bir biçimde sallandıklarını görebiliyordu. Bu manzara karşısında dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey yapamadı.

Yabancının yüzünü bir anlığına görür gibi oluyordu ara sıra. Ama suret çoğunlukla başını önüne eğiyor, yere bakarak tırmanıyor ve Matthew onun ensesinden başka bir şey göremiyordu. Adamın saçları ıslaktı ve güneşin altında belli belirsiz parlıyordu.

Yabancı nadiren de olsa yönünü bulmak için yukarıya bakıyordu. Matthew bir seferinde bir tür maske takmış

olduğu izlenimine kapıldı. Bir karnaval kostümünün parçasıymış gibi görünüyordu bu maske. Üstüne bir de yabancının tuhaf, biçimsiz hareketleri eklenince Matthew kafası karışmış bir halde başını salladı.

Sonunda adamın kendisine yetişmesine izin verme kararı aldı ve ilerlemeye koyuldu. Bu kadar tuhaf görünüşlü biriyle karşı karşıya gelip selamlaşmak, bütün yol boyunca onun tarafından izlenmekten daha kötü olamazdı. Sonra Matthew'in aklına dedesinin teleskobu geldi.

Aşağıdaki yabancıya yakından bakabilme düşüncesi Matthew'e çok cazip gelmişti. Hemen çantasını kolaçan edip aleti çıkardı. Teleskobu gözüne yaklaştırdı ve patikayı taramaya koyuldu. Başta hedefini bulamadı ve teleskobu gözünden ayırıp, el yordamıyla yabancının yürüdüğü yere doğrulttu. Aleti tekrar gözüne yaklaştırıp netliğini ayarladığındaysa yabancı bir kaya parçasının arkasında kaybolup gitti. Derken tekrar belirdi ve Matthew'e doğru baktı. Matthew bir çığlık attı, teleskobu elinden düşürecekti neredeyse. Kendini zorlayıp tekrar bakmadan önce uzun bir süre geçmesi gerekti.

Teleskopla bakınca yabancı Matthew'in tahmin ettiğinden bile daha hızlı hareket ediyordu. Deliler gibi koşuyor ve inanılmaz bir hızla kayaların üzerine sıçrıyordu. Yürüyüşü çılgıncaydı ve Matthew yabancının esrarengiz vücut hareketlerinin sebebini çok net görebiliyordu şimdi.

Adamın sol kolu kırıktı, üstelik Matthew kolun bir değil birçok yerden kırılmış olduğunu tahmin ediyordu. Sol eli

neredeyse tanınmaz hale gelmişti, bir demirci tarafından dövülmüşe benziyordu. Sol bacağı da çok farklı sayılmazdı. Ezilmiş ve bükülmüş görünüyordu, yürürken çok acıdığı belliydi. Adamın üzerindeki giysiler de paramparçaydı ve üzerleri kanla kaplanmıştı.

Matthew başta adamın saçlarının ıslak olduğunu sanmıştı ama güneşin altında parlayan şeyin kanayan bir yara olduğunu görebiliyordu şimdi. Vahşi yerliler adamın kafa derisini yüzmüş olmalıydı, dedesi o yabanilerden Matthew'e uzun uzun bahsetmişti. Ama onu dehşete sürükleyen şey yabancının yüzü oldu.

Adamın yüz hatları korkunç bir şekilde biçimsizleşmişti ve adam bu haliyle, insanın karşısına ancak ve ancak mezbahalarda ya da kâbuslarda çıkabilecek bir yaratık gibi görünüyordu. Kargalar tarafından didiklenmiş bir koyun kellesine benzeyen yüzünün bir yanından kıkırdaklar ve kafatasından ayrılmış et parçaları sarkıyordu. Yüzün diğer yanındansa donuk bir göz bakıyordu.

Matthew ilk anda adamın korkunç bir saldırıya kurban gitmiş biri olduğunu düşündü. Ona kim ya da ne saldırmış olabilirdi ki? Matthew adamın gittiği yoldan geçeli yarım saat bile olmamıştı ve yolda Bay Beckett dışında kimseye rastlamamıştı. Hem adam bir aslan tarafından hırpalanmış gibi görünüyordu.

Acaba neden yardım istemedi, diye düşündü Matthew. Ayrıca bu kadar kötü bir biçimde yaralanmış olmasına rağmen nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? Eğer onu

takip eden kişi şeytanın ta kendisiyse, ne kadar hızlı koşarsa koşsun ondan kaçması mümkün olmayacaktı. Bir kez daha teleskoptan baktı ve bir kez daha aleti elinden düşürecek gibi oldu.

Yabancı, dehşete kapılmış bir insanın normalde yapacağının aksine arkasına dönüp bakmıyordu. Ayrıca Matthew'in sandığı gibi yönünü bulmak için yukarıya da bakmıyordu. Matthew teleskoptan baktığı zaman başını kaldırıyordu yalnızca, ama o zaman da patikaya değil, mahvolmuş yüzünde zorlukla oluşan aşırı meraklı bir ifadeyle Matthew'e bakıyordu. Birilerinden *kaçıyor* filan değildi. O, Matthew'i *kovalıyordu.*

Matthew teleskobu çantasına atıp ayaklandı. Kayalığın ağzından uzaklaştığı sırada kar çiselemeye başladı ama Matthew'in aklında sadece peşindeki hortlağımsı yaratık vardı. Daha önce kar yağarken defalarca gelmişti bu tepelere. Köydeki diğer herkes gibi Matthew de bu patikaları gözü kapalı yürüyebilirdi.

Ancak birkaç saniye sonra çiseleyen karın yerini korkunç bir tipi aldı. Matthew daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Gözlerini iyice kısıp baktığında karlarla kaplı, bulanık bir manzarayla karşılaştı.

Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki Matthew birkaç kez geri geri yürümek ve ellerini yüzüne kalkan yapmak zorunda kaldı. Rüzgâr onu avucunun içine alıyor, sarsıyor ve fırlatıp atıyordu sanki. Derken onu takip eden yaratığın gölgesini gördü ve arkasını dönüp var gücüyle koşmaya başladı.

Matthew tekrar arkasını dönüp onu vadinin güvenli topraklarına ve yuvasına kavuşturacak patikaya doğru koşmak gibi belli belirsiz bir dürtü hissetti. Bu yaratıktan kurtulmayı başarırsa babasının ona vereceği cezalara ya da kardeşlerinin onu acımasızca aşağılamalarına seve seve katlanırdı.

Ama koşmaya başlar başlamaz patikanın ne tarafta kaldığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Aslında hiçbir şeyin yerini bilmiyordu. Kar, çevresindeki her şeyin üzerini örten kocaman bir yorgan gibiydi ve Matthew ona tanıdık gelen ya da gelmeyen herhangi bir işaret göremiyordu.

Bodoslama da olsa, yine de koşmaya devam etti. Yaratığın ona yapabileceklerinin korkusu diğer bütün korkulara ağır basıyordu. Kar yüzüne batıyor, soğuk alev alev yanan etini acıtıyordu. Yalnızca bir kez arkasını dönüp baktı ve o zaman da yaratıkla arasında yalnızca birkaç adım kaldığını gördü. Bir çocuk gibi ciyak ciyak bağırmaya başladı ve sonra durdu. Parmak uçları kayalığın aşağısında uzanan uçurumun kenarına basıyordu. Matthew arkasını dönerken hortlağımsı yaratık ona doğru ağır ağır ilerledi.

Matthew sağına soluna bakındıysa da kaçacak bir yer bulamadı. Yaratık tekrar karların arasında belirdi. Matthew hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve çaresizlik içinde haykırdı.

"Nesin sen? Ne istiyorsun benden?"

Yaratık öne doğru fırladı. Matthew'le aralarında yalnızca bir iki adımlık mesafe kalmıştı şimdi. Yüzündeki korkunç

yaralar açık seçik görülüyordu. Ama asıl korkunç olan, yaratığın üzerindeki giysilerin Matthew'inkilerle tıpatıp aynı olmasıydı. Kambur sırtında asılı duran çanta da Matthew'in çantasıydı. Matthew yaratığın iyi durumdaki gözüne baktı, kendi gözleri gibi griydi. Birden anladı.

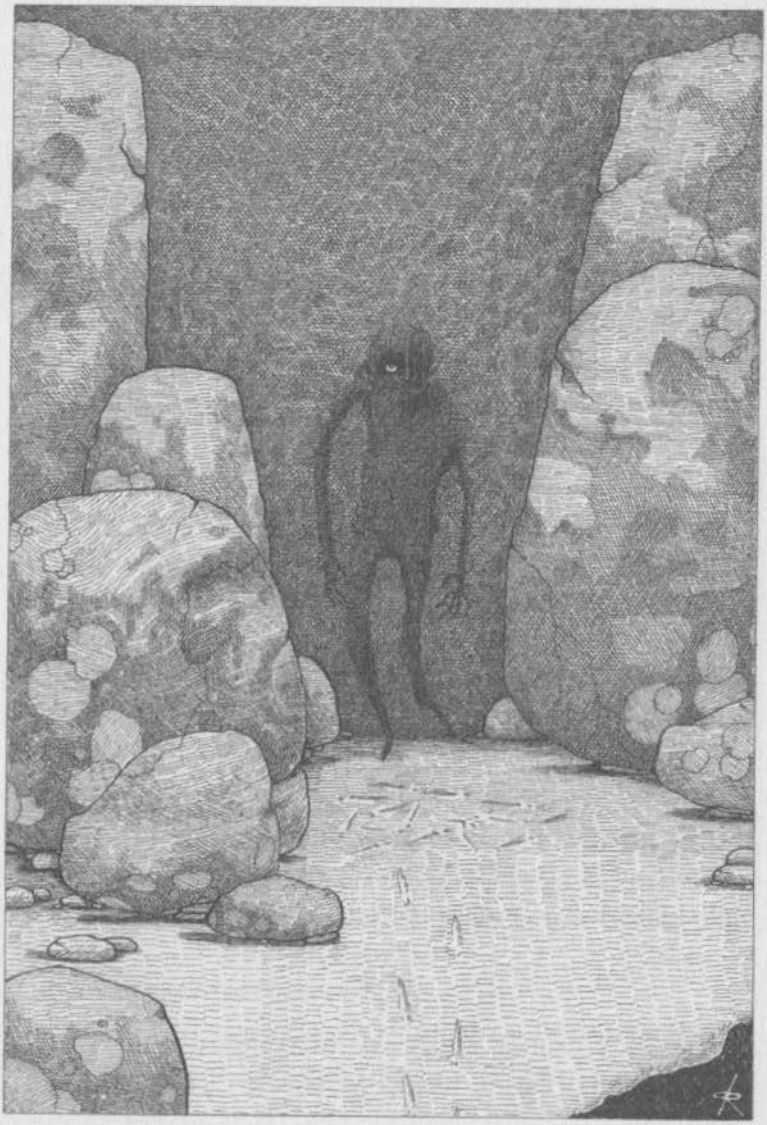
"Hayır!" diye haykırınca yaratık da ona eşlik edip çığlık çığlığa bağırdı. Matthew'in korkularının zalim ve çarpık bir yansımasıydı bu. Matthew kayalığın üzerinde geriye doğru sendeledi ve tepeden aşağıya yuvarlanarak yamaçtaki sivri kayalıkların üzerine düştü.

***

Onu bulan Bay Beckett oldu. Bay Beckett gençliğinde savaşa gitmişti –tabii Matthew'in dedesinin aksine bunlardan bahsetmekten hiç hoşlanmazdı– ama hayatında daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Çocuğun sol kolu ezilmiş, çok tuhaf bir açıyla gövdesinin üzerine bükülmüştü. *Ve yüzü...*

Beckett çocuğun Matthew olduğunu üzerindeki giysilerden çıkarabildi ancak. Arkasını döndü, ağzı kupkuru olmuş ve safranın acı tadıyla dolmuştu. Paltosunu çıkarıp bir kez olsun bakmadan cesedin üzerini örttü ve Matthew'in anne babasına acı haberi vermek üzere yola koyuldu.

Amcam yüzümün aldığı hali fark etmiş olacak ki, alevlerin arasından başını uzatıp gülümsedi. Teleskobu bana

uzattı. Aleti gözüme yaklaştırıp bakmak istedim ama birden görebileceklerimden korkarak vazgeçtim. Ya Matthew'in korkunç görüntüsü hâlâ merceğin içindeyse? Ama böyle bir şey mümkün değildi, aptallığıma kendim de güldüm.

"Komik olan nedir?" diye sordu Montague Amca.

"Hikâyelerden korkacak yaşı çoktan geçtiğimi kendime hatırlatmaya çalışıyorum, amca."

"Öyle mi?" dedi Montague Amca, endişe verici derecede şüpheli bir ses tonuyla. "Belli bir yaşa gelen insanların korkuya bağışıklık kazandığını mı düşünüyorsun?"

"Şey," dedim telaşla, bir kez daha onun anlatıcılığına hakaret etmiş olmaktan çekinerek. "Anlattığınız hikâyelerin korkutucu olmadığını söylemeye çalışmıyorum."

"Elbette," dedi Montague Amca, garip ve imalı bir tonda.

"Bunları yayımlatmayı düşündünüz mü hiç, efendim?"

"Hayır, Edgar," dedi. "Bu hiç doğru olmaz. Daha önce de söylediğim gibi onlar *benim* hikâyelerim değil."

"Anlamıyorum, amca," dedim. "Onlar sizin hikâyeleriniz değilse, kimin hikâyeleri?"

"Hikâyedeki olaylar kimlerin başından geçmişse onların, Edgar," diye cevap verdi. "Ben sadece anlatıcıyım."

"Ama bu nasıl..."

"Galiba artık gitmen gerek, Edgar," diyerek sözümü kesti. Sonra ayağa kalktı. Aniden yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Karanlık bastırdığında buralarda olmak istemezsin."

Bana göre hiçbir şey fark etmiyordu, evin içi her zaman karanlıktı nasıl olsa, ama amcam çoktan çalışma odasının kapısına yönelmişti bile. Şöminenin ateşi sönmeye yüz tutmuş gibiydi, ben de seve seve amcamın peşinden gittim.

"Patikadan sapma, Edgar," dedi amcam ön kapıda. Ne zaman bu evden gidecek olsam yüzünde aynı endişeli ifade olurdu. "Ve sakın ormanda oyalanayım deme."

"Teşekkür ederim, amca..." diyecek oldum ama amcam kapıyı çoktan kapatmıştı bile. Hemen ardından kapıyı sürgüleyip kilitlediğini duydum. Vedalaşırken ne kadar garip davrandığını düşünerek kendi kendime gülümsedim. Bütün dünyayı gezip dolaşmış olsa da amcam bazen çok utangaç olabiliyordu.

Belki de hep tek başına olduğunu için böyleydi. Bütün o hikâyeleri aslında kendisinin uydurmadığını ısrarla söylemesi beni özellikle şaşırtıyordu. O zamanlar küçük bir çocuk olan benim için bile durum yeterince açıktı. Amcama da söylediğim gibi, çoğu hikâyenin başkarakteri sonunda ölü olarak bulunmuştu. Diğerleriyse korkunç işkenceler görmüştü; böyle bir durumda da hikâyelerini yazacak ya da anlatacak gücü veya isteği kendilerinde bulmuş olmalarını düşünülemezdi.

Ama bütün bunları uyduruyor olmasına rağmen, onun hakkında en kötüsünü düşünmekten özellikle kaçınıyor, bunu onun acayipliklerinden biri olarak görmeyi tercih ediyordum. Arkamı dönüp amcamın evine şöyle bir baktıktan sonra evin yolunu tuttum.

Patikadan sapmak gibi bir düşüncem olmamıştı hiç. Ormanın güvenli olduğundan emindim, zaten aylaklık etmek gibi bir huyum da yoktu. Amcamın endişeleri yersizdi. Bana dünyaları verseler de o ormanda durup oyalanmazdım.

Daha önce amcamın evinden hiç bu kadar geç saatte ayrılmamıştım. Karanlık, bir perde gibi birdenbire inivermişti. Amcam kapısını kapattığı sırada havaya hâlâ günbatımının loşluğu hâkimdi, ama ormana vardığımda çoktan gece olmuştu.

O sırada bir inleme sesi duydum ve bunun amcamın köpeği olduğu sonucuna vardım. Gerçi onu hiç görmemiştim, amcam da daha önce ondan hiç söz etmemişti ama yine de geri dönüp amcama bu hayvanı sormaya karar verdim. Hayvanları çok seviyordum.

Ağaçların arasında yürürken karanlığın içinde hareket eden birtakım şekiller gördüm ve birden ürpererek tir tir titremeye başladım. Durup karanlığa doğru bakmak ve bunun çocuksu hayal gücümün oynadığı bir oyundan ibaret olduğundan emin olmak istedim.

Ama düşündüğüm gibi olmadı, tam tersine karanlığa alışan gözlerimi iyice kısıp baktığımda emin olduğum tek şey ormanda *yalnız* olmadığımdı.

"Merhaba!" dedim, hiç de öyle hissetmediğim halde kendime güvenen bir tonda. "Kim var orada?"

O sırada etrafımı sarmış olan suretlerden bunların aslında bir grup çocuk olduğunu anladım. Köyün delikanlılarıydı

bunlar, oldukça da kalabalık sayılırlardı. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemeden, ağaçların arasında öylece duruyorlardı. Sessizce... ve kötü niyetli bir biçimde.

Kendimi dayak yiyeceğim fikrine hazırlamaya çalıştım; onlara yakalanmadan evime varıp güvende olmam imkânsız görünüyordu. Ama ben bir İngiliz'dim ve hayatımın büyük kısmı ülkenin en iyi okullarında okumakla geçmişti. Birkaç darbenin zararı dokunmazdı.

Çocuklar bana doğru yaklaşmaya başladı. Yüz hatlarını doğru düzgün seçemiyordum, sanki kendi gölgeleriyle örtülmüş gibiydiler. Onlara mümkün olduğunca küçümser bir tavırla bakarak, üzerime yağacağından emin olduğum yumruklara ve tekmelere karşı güçlü durmaya çalıştım.

Ama darbeler yerine bana doğru uzanan çekingen parmaklarla karşılaştım. Çocuklar –karaltılara baktığımda bunun kızlardan ve erkeklerden oluşan bir çete olduğunu görebiliyordum– bana dokunmak istiyor, ama bir yandan da benden çok korkuyorlardı.

"Yeter artık!" dedi arkamdaki ses.

Çocuklar ürkerek geri çekildi. Arkamı dönüp baktığımda elinde bir gaz lambası tutan amcamı gördüm. Rahatlamıştım tabii, ama yaşlı akrabam tarafından kurtarılmaktan utanacak kadar da gururluydum hâlâ.

"Joseph, Matthew," dedi amcam otoriter bir sesle. "Onu rahat bırakın."

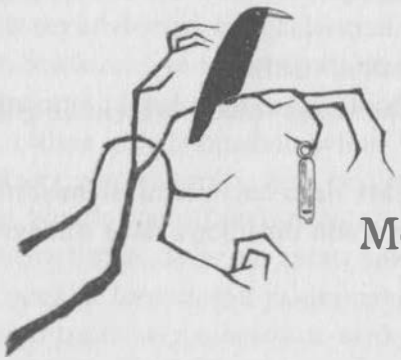
"Bu çocukları tanıyor musunuz?" diye sordum, amcamın lambanın cılız aydınlığında bile onları isimlerini söyleyecek kadar iyi seçebilmesine şaşırarak.

"Evet, Edgar," dedi garip bir tonda. "Bu çocukları gayet iyi tanıyorum."

"Anlamıyorum, efendim," dedim.

Montague Amca bana bakıp tuhaf bir biçimde gülümsedi.

"Benden son bir hikâye daha anlatmamı istemiştin, Edgar," dedi. "Madem öyle, son bir hikâye daha dinleyeceksin: Benim hikâyemi..."

Montague Amca

"Bir zamanlar öğretmendim, Edgar," dedi Montague Amca, yorulmuş gibi boynundaki kasları esneterek. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, efendim," dedim. Amcam daha önce hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı bana.

Montague Amca'nın yüzü geniş bir sırıtışla aydınlandı.

"Evet, Edgar," diye devam etti. Etrafımızı saran çocuklar belli belirsiz kımıldadı, hepsi aynı anda irkilmiş gibiydi. "Evim o zamanlar okuldu, ben de okulun müdürüydüm. Çok zalim ve kötü huylu bir müdürdüm, Edgar."

"Öyle olmadığımıza eminim, amca," dedim. Çocuklar bir adım yaklaşır gibi oldu ama hâlâ lambanın yaydığı aydınlığın dışındaydılar.

"Korkarım bu doğru," dedi çevremizdeki suretlere kısacık bir bakış atarak. "Öğretmenlik yaptığım ilk yıllarda,

talebelerime dünyanın tüm harikalarını öğretmek için yanıp tutuşuyordum, ama zamanla bana bir şey oldu, Edgar. Ne olduğunu tam olarak anlatamıyorum ama bunu bir çeşit ölüm gibi düşün, hatta daha da kötüsü, bu ruhun ölmesine benziyordu."

Ağzımı açıp bir şey söyleyecek oldum ama Montague Amca oralı bile olmadan devam etti.

"Keşke zalimliğimin çocukları dövmek ya da onlara saatlerce tek ayak üstünde durma cezası vermek gibi her zamanki gaddarlıklardan ibaret olduğunu söyleyebilseydim. Keşke sana, tek yaptığım onları sınıf arkadaşlarının önünde küçük düşürmekti, diyebilseydim. Ama hayır, Edgar, benim zalimliğim çok daha derin bir karanlık barındırıyordu. Görünüşte iyi yürekli ve şefkatli bir öğretmendim, ama bu bir maskeydi. Gözlerimin içine bakan ve takdirimi kazanmak için birbirleriyle yarışan o zavallı çocuklar, aslında onların hürmetine hiç de layık olmadığımdan tamamen habersizdi."

Montague Amca yürek parçalayıcı bir burukluk ve pişmanlıkla söylemişti bunları. Etrafımızdaki çocuklar öfkelenerek bir adım daha yaklaştı. Ben de en yakınımdaki çocuğa delici bir bakış fırlattım.

"Hâlâ anlamıyorum, amca," dedim.

"Kumar bağımlısı olmuştum, Edgar," dedi amcam içini çekerek. "Kartların başına oturup saatlerce kumar oynuyordum. İyi bir oyuncuydum ama en iyiler bile sonunda kaybeder. Ben de kaybettim. Bütün birikimim eriyip gitti

ve tekrar o masaya oturabilmek için başka kaynaklara yönelmek zorunda kaldım."

"Amca," dedim, yüzündeki garip ifadeden ürpererek.

"Çocuklardan... *çalmaya* başladım, Edgar," dedi amcam yüzünü çevirerek.

"Çalmak mı?" dedim, bu aşağılık suçu kavramakta zorlanarak. Yetişkin bir adam, bir öğretmen, nasıl olur da bir çocuğun parasını *çalardı*?

"Şaşırmakta haklısın, Edgar," dedi amcam sesini alçaltarak. "Çocukların güvenlerini kötüye kullandım. Ama inan bana, bunun bedelini çok ağır bir biçimde ödedim." Çocuklar bir kez daha sessizce kımıldandı.

"Çocukların mektuplarına el koyuyordum," diye devam etti amcam. "Sonra el yazılarını taklit ederek mektupların sonuna paraya ihtiyaçları olduklarından söz eden bölümler ekliyordum. Tabii para okula ulaşır ulaşmaz el koyuyordum. İş bu kadarla da kalmadı. Çocuklarının üzerine titreyen anneler onlara hediyeler yolluyordu, ben de bunları kendime saklıyordum. Yaş günü ikramlarını ofisimde tek başıma yiyor ve kalan son lokmayı yaş günü çocuğuna sunarken çok eğleniyordum. Son derece sefil bir haldeydim, Edgar. Kendi pisliğinde yuvarlanan bir domuz gibi sefaletimin keyfini sürüyordum."

Amcamla göz göze gelmekten kaçınıyordum ama bir araya toplanıp bize doğru yaklaşmaya başlayan karaltıları görünce korkuya kapıldım ve kendimi zorlayarak onun yüzüne baktım.

"Hırsızlıklarımın meydana çıkması kaçınılmazdı elbet," diye devam etti amcam. "Kısa süre sonra velilerden şikâyetler gelmeye, bazı cesur oğlanlar da diklenmeye başladı. Onları başımdan savmaya çalıştım ama önünde sonunda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktım. Aslında daha o zaman bile suçu üstlenip sonuçlarına katlanabilirdim ve bu sonuçlar ödediğim bedelin yanında solda sıfır kalırdı, Edgar. Şimdi olsa, bana verecekleri cezayı uzun zamandır görüşmediğim kardeşimmiş gibi sıkı sıkı kucaklardım. Ama itiraflardan nefret ediyordum ve bunu yapamayacak kadar da zayıftım.

Onun yerine başka bir yol bulmaya karar verdim. Okulda bir çocuk vardı, ismi William Collins'ti. Öksüzdü. Okul masrafları şehirdeki bir hukuk firması tarafından karşılıyordu. Biraz mesafeli ve aksi bir çocuk olduğundan diğerleri tarafından pek sevilmezdi.

Asıl tuhaf olan da, tam da bu mesafeli ve soğuk duruşu yüzünden sefaletimin derinliklerinde o çocuğa karşı sempati duyınamdı. Yıllar yılı çocuklardan tiksinmiş, onları hakir görmüştüm ama William'ı seviyordum. Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu." Amcam çocuğun anısını gözünde canlandırarak gülümsedi.

"Peki William'ın bu hırsızlıklarla ne gibi bir ilgisi vardı, efendim?" diye sordum.

Amcamın gülümsemesi uçup gitti.

"Suçu çocuklardan birinin üstüne atmaya karar vermiştim, Edgar. Ve her nedense bunun için en uygun kişinin...

William olduğunu düşündüm. İçimde iyi hisler uyandırmayı başarmış olan tek çocuk oydu; bugün bile neden böyle yaptığımı açıklayamam."

"İşe yaradı mı peki?" diye sordum, sesimin ne kadar soğuk çıktığına şaşırarak.

"Evet," dedi Montague Amca sırıtarak. "Çocuklar buna inanmaya dünden razıydı. William bana geldi ve onlara masum olduğunu söylemem için yalvardı. Ona elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim ama elbette kılını bile kıpırdatmadım." Montague Amca gözlerini gözlerime dikip bana baktı. Yüzü, ahşaba oyulmuş bir maskeye benziyordu.

"Onu çok kötü dövdüler. Veliler acilen bir şeyler yapılmasını talep etti. William'ın masraflarını üstlenen avukatlara bir mektup yazıp durumu açıkladım ve derin bir pişmanlık duyarak çocuğu başka bir okula almalarını rica ettim."

"Peki ona ne oldu, efendim?"

Montague Amca içini çekti. Çocuklar birkaç adım daha yaklaştı.

"William ofisime geldi. Perişan bir haldeydi. Yüzü morluklarla kaplıydı. Çocuklar onu yine dövmüşlerdi. Onu bu halde görmeye dayanamıyordum. Bunun tek sorumlusunun ben olduğumu biliyordum ama ayağa kalkıp buna bir son vermek yerine onu gönderdim. Ona bu tip olaylarla gerçek bir erkek gibi başa çıkmayı öğrenmesi gerektiğini söyledim."

"Ya sonra?" dedim, cevabı duymaktan çekinerek. Ama amcam hiçbir şey söylemedi. Çevremizi kuşatan her gölge yüzünü amcama çevirdi. Onu cevap vermesi için sessizce cesaretlendiriyor gibiydiler.

"Sonra ne oldu?" diye sordum tekrar.

"Canına kıydı, Edgar."

Birden nefesim kesildi. Dehşete düşmüştüm.

"Evet! Yaşamına kendi elleriyle son verdi; benim yalanlarım ve aşağılık oyunlarım yüzünden. Kimse onun ölümünde payım olduğunu bilmiyordu. İntiharı duyan veliler çocuklarını birer birer okuldan aldı. Kısa süre sonra okulda benden ve hiç sevgi görmemiş birkaç çocuktan başka kimse kalmamıştı. Ama onlar benim için taze kan demekti ve bir şekilde cezbediciydiler.

William'ın ölümüyle derinden sarsılmıştım, bundan kuşkun olmasın, ama kaderin beni nereye sürükleyeceği hakkında henüz hiçbir fikrim yoktu. Bütün sorunlarımın kaynağı kumardı. O kadar bağımlıydım ki, bırakacağım yerde kaderimi onun ellerine teslim etmeye karar verdim. Talih benden yana olursa kendimi yoksul çocuklara adayacaktım, yemin ederim. Eğer kaybedersem teslim olacak ve geçmişte işlediğim günahların hesabını verecektim.

Eskiden, mutlu zamanlarımda boynuma taktığım bir düdüğüm vardı. O zamanlar sık sık doğada yürüyüş yapar, tarih gezilerine çıkardık. Ben de düdüğü çocukları bir araya toplamak için kullanırdım. Yıllardır hiç kullanmamıştım ama düdüğü bulunca şans getirmesi için cebime attım.

Kumarbazların denizcilerden bile daha çok batıl inançları vardır, Edgar.

Çaldığım bütün parayı toplayıp, şehirdeki karanlık kulüplerden birine giderek kâğıt oyunlarında şansımı son bir kez denemeye karar verdim.

Tam kulübün kapısına varmış, yamuk yumuk merdivenleri tırmanıp içeriye girmek üzereydim ki, yolun diğer tarafında, gölgelerin içinde duran bir grup çocuk dikkatimi çekti. Giysileri eski püsküydü, üzerlerinden dökülüyordu. Bu sokak çocuklarının varlığı kulübe gelme nedenimi bana bir kez hatırlatmalıydı ama ben yeminimi çoktan unutmuştum.

Şaşırtıcı bir biçimde şansım dönüvermişti. İstesem de kaybedemezdim. Kumar arkadaşlarım birer birer dökülmeye başladı. Önümde koca bir tomar para birikmişti. Kumarbazlık yaşamım boyunca bu kadar parayı bir arada gördüğümü hatırlamıyordum. Cebimde bir sürü nakit para ve çekle kulüpten ayrıldım; çocuklara bakındım ama onları göremedim. Düdüğü cebimden çıkarıp minnettar bir öpücük kondurdum. Bir taksi çevirdim, geceyi Savoy'da geçirdim ve ertesi sabah eve döndüm.

Kumar oynadığım son gece bu olmadı tabii. Hiçbir kumarbaz bu kadar para kazandıktan sonra durmaz. Kazandıklarımın bir bölümünü şık giysiler almak için kullandım ve geri kalanıyla şansımı Piccadilly yakınlarında bulunan daha nezih bir kulüpte denemeye karar verdim.

Birikimlerimi gümüş saplı bastonumun içine sıkıştırarak taksiye atladım. O sırada gölgelerin içinde duran bir

grup çocuk gördüm tekrar. Çok garip bir tesadüftü, ben de bunu iyi şansa yordum.

Sonuçta şans bana tekrar güldü. Yine çok büyük paralar kazandım. Ne zaman kartların başına otursam kazanıyordum aslında. O kadar ki sonunda beni hilebazlıkla suçladılar. Asla yapmayacağım bir şey değildi hani, ama o zamanlar yalnızca inanılmaz derecede şanslıydım, o kadar. Artık kulüplerden içeri adım atamaz olmuştum tabii. Hile yaptığımı kanıtlayamıyorlardı ama işlerini mahvettiğim için beni içeriye almaz oldular.

Kulüplerde oturup kumar oynadığım günler de böylece geride kaldı. Ben de birikimlerimi değerlendirmeye karar verdim ve yaptığını yatırımlarda en az kumar masasındaki kadar şanslı olduğumu fark ettim. Kaybetmem imkânsızdı sanki. Kısa süre sonra zengin bir adam olmuştum, bunun çok hoşuma gittiğini itiraf etmek zorundayım. Artık verdiğim sözü yerine getirebilecek durumdaydım. Kendimi hayır işlerine adayabilir, mahallenin yoksul çocuklarını okutabilirdim. Ama gerçekte hiç değişmemiştim, Edgar.

Okulu kapattım ve kalan birkaç çocuğu da evlerine yolladım. Mahallenin çocukları için okul yaptırma düşüncesi aklımdan uçup gitmişti bile. Evi, eskiden olduğu gibi, görkemli bir malikâneye çevirdim. Bu durum akrabaların ilgisini çekmişti tabii. Yakınlarda oturan ve sözde yeni edindiğim bu serveti hiç umursamayan bir yeğenim, aniden bana ilgi duymaya başlamıştı."

"Babamdan mı söz ediyorsunuz?" dedim.

"Baban mı?" dedi Montague Amca. "Hayır. Sanırım senin büyükbaban oluyor. O kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamıyorum bile. Hiçbir zaman aileme düşkün biri olmamışımdır."

"Ama bu durumda siz..." diye başlayacak oldum.

"Çok yaşlıyım, evet," dedi Montague Amca. "Evet. Ev beni canlı tutuyor, Edgar. Yani, az çok." Amcamın yüzünden garip bir gölge geçti. "Ama o zamanlar bilmiyordum. O zamanlar hâlâ mutlu bir cahildim. O kadar varlıklıydım ki hiçbir şey umrumda değildi. Canım ne isterse onu yapabilirdim. Ya da en azından öyle sanıyordum."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Bir gün, Edgar," dedi Montague Amca, "evimin bahçesinde geziniyordum –o zamanlar cennet gibiydi bu bahçe– ve eski okul düdüğümün, kumarda bana uğur getiren tılsımımın hâlâ cebimde durduğunu fark ettim. Sözümde durmadığım için birden pişmanlığa kapıldım ama bu his basit bir hazımsızlıkmış gibi çabucak geçiverdi. Düdüğü cebimden çıkarıp dudaklarıma götürdüm. Onun o neşeli, titrek ıslığını bir kez daha duymak istiyordum.

Üfledim ama ses çıkmadı. Bozulduğunu sandım ama aslında bozulmamış, değişmişti; sadece köpeklerin duyabileceği sesler çıkaran özel düdüklere benzemişti. Sesini duymasam da havada dalga dalga yayılan titreşimlerini hissedebiliyordum. O sırada gökyüzü aniden bulutlandı ve hava soğudu. Ürperdim. Ama ürpermemin sebebi sadece soğuk değildi..."

"Amca," diye seslendim, dalıp gitmiş gibi görünen amcamı kendine getirmeye çalışarak.

"Ah, evet," dedi. "İşte o zaman geldiler. Düdüğün sessiz çağrısını izleyerek bana geldiler..."

"Çocuklar mı?" diye sordum, etrafımızı sarmış topluluğa bakarak. Onların amcamın duyamadığı bir düdük sesini duyup da gelmiş olmaları mümkün müydü gerçekten? Hem neden gelmişlerdi ki? Amcamın akıl sağlığından iyice şüphelenmeye başlamıştım artık.

"Evet, çocuklar," dedi Montague Amca. "Onlar benim cezam, Edgar."

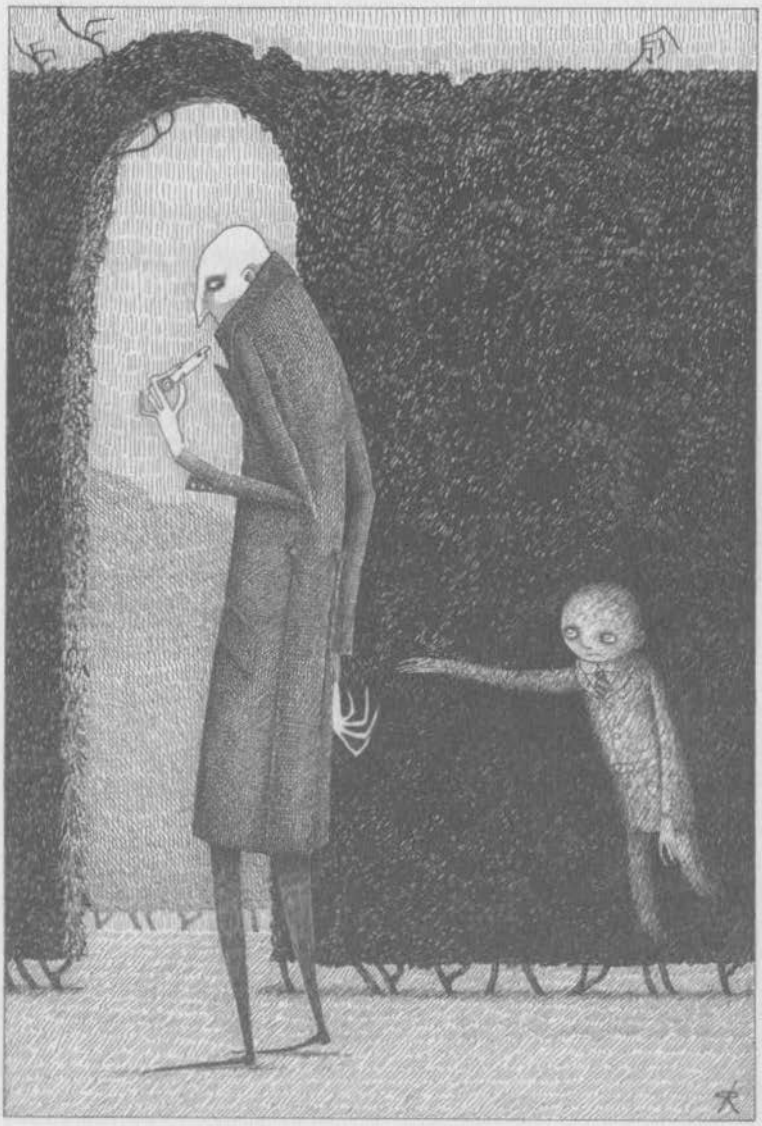
"Cezanız mı, efendim?" dedim, köyün çocuklarının amcamın üzerinde ne gibi bir güçleri olduğunu merak ederek. Amcam onların yanında çok rahat görünüyor, üstelik hayatını, en korkunç ayrıntılarına dek onlarla paylaşmaktan da çekinmiyordu.

"Burası lanetli bir yer, Edgar," dedi. "Bunu sen de hissetmiş olmalısın."

"Evin tuhaf bir havası olduğunun farkındayım, efendim," dedim. "Hem, biraz da soğuk."

Amcam söylediklerim üzerine kıkır kıkır gülünce çocuklar geri çekildi.

"Biraz soğuk, öyle mi?" diye tekrarladı amcam. "Evet, Edgar. Evin içi biraz soğuktur. Bu doğru, değil mi çocuklar?" Onlara ilk kez sesleniyordu. Çocuklar heyecanlanmış gibi göründü ama hiçbir şey söylemediler.

"Ama bu çocukların burada ne aradıklarını hâlâ açıklamadınız, amca," dedim.

"Bir tahmin yürütemiyor musun, Edgar?" diye sordu.

"Hayır, efendim," dedim. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Eski okulunuzda olanları telafi etmek için köyün çocuklarını okutuyor olabilir misiniz acaba?"

Amcam geniş geniş sırıttı ve başını hayır anlamında salladı.

"Bunlar köyün çocukları değil, Edgar. Bence kalbinin derinliklerinde bunu sen de biliyorsun."

"Efendim," dedim, mantığın sesine kulak vermekte direterek. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu çocuklar bana hikâyelerini anlatır, Edgar," dedi. "Bana gelirler ve hikâyelerini anlatırlar. Yanlarında getirdikleri hatıralar, bütün o lanetli eşyalar, şimdi evimi işgal ediyor. Evim artık duvarları, yerleri ve karşında gördüğün şu adamı kirleten korkunç bir çamura batmış durumda. Alacakaranlığın dünyasında yaşayan tüm yaratıkları bir mıknatıs gibi kendine çekiyor. Edgar, o dünyanın neye benzediğini hayal bile edemezsin. Ev, pervaneleri kendine çeken bir lamba gibi çekiyor o yaratıkları."

"Ama efendim, ev dediğiniz kadar korkunçsa," dedim, gölgelerin arasındaki çocuklara bakmamak için kendimi zorlayarak. "Neden çıkıp gitmiyorsunuz?"

"Ah, Franz bundan hiç hoşlanmaz, Edgar," dedi amcam. "Ve inan bana, Franz'ın üzülmesini hiç istemezsin."

"Ama amca, anlamıyorum," dedim. "Franz sizin hizmetkârınız."

"Franz uzun zaman önce hizmetkârımdı. Henüz hayattayken..."

"Henüz hayattayken mi?" dedim. "Ne demek istiyorsunuz? Bir insan ya hayattadır ya da..." Cümleyi tamamlayacak cesareti bulamayıp sustum. Belli ki suçluluk duygusu sonunda amcamın aklını kaçırmasına sebep olmuştu.

"Ev Franz'ı baştan aşağıya değiştirdi," dedi amcam. "Buradan ayrılmak istesem bile Franz gitmeme asla izin vermez, Edgar. O artık bir hizmetkâr değil, bir gardiyan. Ama ben bunu hak ettim. Benim işlediğimden çok daha hafif, önemsiz suçlar işleyenlerin sonu bile çoğu zaman pis kokulu hapishanelerde çürümek oluyor." Bir süre durduktan sonra devam etti. "Ama gariptir ki ziyaretçilerim beni eskisi gibi korkutmuyor artık, Edgar. Huzurluyum. Kaderime razı olmayı öğrendim. Bunca yıl talebelerimi önemsememiş olmamın cezasını çekiyorum. William'ı önemsememiş olmamın cezasını..."

"Ama efendim, yoksa demek istediğiniz..." diye başlayacak oldum. "Bana anlattığınız hikâyelerin aslında bu çocukların dudaklarından dökülmüş hikâyeler olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Montague Amca başını salladı.

"Ama bu nasıl olur?" diye bocaladım, ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyen çocuklar bize doğru yaklaşırken. "Yani bu demek oluyor ki..."

"Evet, Edgar?"

"Yani bu, bu çocukların –en azından bazılarının– *ölü* olduğu anlamına mı geliyor?"

Ben bu kelimeyi söyler söylemez etrafımızdaki suretler ormanın içine doğru kaçışıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Ağaçların arkalarından başlarını uzatıp baktıklarını görebiliyordum ve önceki gibi gölgelerin gerisinde kalmış olsalar da, bütün gözlerin bana çevrilmiş olduğunu hissedebiliyordum.

"Kendilerine 'ölü' denmesinden pek hoşlanmıyorlar, Edgar," dedi Montague Amca. "Bu onları rahatsız ediyor."

"*Onları* rahatsız mı ediyor?" dedim. Hemen kaçıp gitmek istiyordum ama o hayaletlerden biriyle burun buruna gelmekten o kadar çok korkuyordum ki vazgeçtim.

"Onlar bana hikâyelerini anlatır, ben de dinlerim," diye devam etti amcam. "İlk gelen William oldu, onun hikâyesini gayet iyi biliyordum zaten. İşte o gün bugündür bana gelip dururlar. Ben, 'Yaşlı Gemici'nin tuhaf bir kuzeni gibiyim, Edgar. O şiiri bilir misin?"

Çocuklar saklandıkları yerden çıkıp yeniden etrafımızda toplanmaya başladı.

"Evet, efendim," dedim. "Samuel Taylor Coleridge'nin şiiri. Geçen dönemki derste görmüştük."

"Lanetlenmiştim: Onun gibi kendi korkunç hikâyemi anlatmak yerine, kayıp çocukların hikâyelerini dinlemekle. Bu benim cezam ve kefaretim."

Çocuklardan biri çekingen bir tavırla elini uzattı bana. Onlara acıyor ve onlar için çok üzülüyordum ama ister istemez korkuyla inledim.

"HAYIR!" diye gürledi amcam korkunç bir sesle, bir an için müdürlük günlerine geri dönmüştü sanki. Gölgelerin içindeki çocuklar gibi ben de irkilerek bir adım geriledim.

"O size ait değil," dedi amcam. Bana dönünce sesi birden yumuşadı. "Onları bağışla, Edgar. Atan kalbin, sıcak bedenin onlara çekici gelmiş olmalı. Hayata karşı korkunç bir açlık duyuyorlar. Kötü bir niyetleri yok ama dokunuşları... insanın iliklerine işleyebilir. Artık eve dönme vaktin geldi, Edgar."

"Evet, amca," dedim. Ama nerede olduğumu unutmamıştım ve arkamı o hortlağımsı yaratıklara dönüp gitme fikri hiç de cazip gelmiyordu bana.

"Benimle gelin, çocuklar," dedi Montague Amca, sanki doğa gezintisine çıkmışlar da şimdi eve dönüyorlarmış gibi çocukları etrafına toplayarak. "Herhalde seni bir daha göremeyeceğim, değil mi Edgar?"

"Bilmiyorum, efendim," dedim.

"Anlıyorum," dedi Montague Amca, buruk bir gülümsemeyle. "Ama seni özleyeceğim, bunu bilesin. Çocukların hikâyelerini paylaşabileceğim birinin olması beni sevindiriyordu. Elveda, Edgar."

Amcam bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Çocuklar patika boyunca onun peşinden gitti. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Orada durup amcamın

lambası bir ateşböceği kadar küçülene dek onları izledim.

Amcam ormanda belirdiğinde çocuklardan ikisine "Joseph" ve "Matthew" diye seslenmişti. Bunların hikâyelerde sözü geçen çocuklar olduğunu şimdi anlıyordum. Joseph, karaağacın bekçisi olan yaratık tarafından acımasızca öldürülen çocuktu, Matthew de kendisinin korkunç ve çarpık bir yansımasıyla karşılaştıktan sonra kayalıklardan aşağıya yuvarlanarak can vermişti.

Arkalarından bakarken çocuklardan biri dönüp bana doğru yürümeye başladı. Yürümek diyorum ama, aslında bu yürüme eyleminin çok kötü bir taklidi olabilirdi ancak. Çocuk korkunç bir biçimde, aksayarak ilerliyordu; daha amcam ona seslenmeden çocuğun kim olduğunu anlamıştım.

"Matthew!" diye bağırdı amcam, neredeyse sitemli bir tonda. "Hadi gel, Edgar'ı rahat bırak. İşte böyle, aferin oğluma."

Gölgelerin içinden yürüyen hortlak birkaç adım ötemde durdu ve merakla başını uzattı. Sonra bir adım daha yaklaştı. Onun korkunç yüzünü görmekten ölesiye korkuyordum. O yüz, Matthew'i ölüme sürüklemişti.

"*Matthew*!" diye seslendi amcam, bu kez daha otoriter bir sesle. Matthew arkasını dönüp sallana sallana uzaklaşmaya başladı. Ciğerlerime hava dolunca uzun süredir nefesimi tuttuğumun farkına vardım.

Sonunda cesaretimi toplayıp evin yolunu tutmayı başardım. Montague Amca'nın bahsettiği "Yaşlı Denizci" kafama

takıldı. Evime, aileme, sıkıcı ve normal hayatıma büyük bir özlem duyarak başımı önüme eğmiş yürürken şiirin bir bölümünü hatırladım:

Issız yolda, tek başına
Yürüyor dehşetle, korkuyla
Bir kez olsun çevirmiyor başını
Bir kez olsun bakmıyor ardına
Biliyor ki korkunç bir zebani
Adım adım yaklaşıyor, arkasında.